

נצחון הריגול הנגדי

מחתרת החתיכות

אווילין בראג

שהתכוננה

לפוצץ

את ישראל

קריאה

"הנה הם! הנה הם!" פרצה קריאה, שהפכה לשאגה המונית. רעם המום היהד בחלל. מרחוק הופיעו עשרות נקודות שחורות. "ריבוננו של עולם, הם גייסו את התובלה הצבאית!" מילמל משהו. יתכן שצדק. פקדי הנמלאוויר, שהתכוונו לבואם של מאות, היו חסרי-אונים כי אשר נשתפכו מן האוויריות האדירות רבבות צעירים וצעירות, בדייקנות שכמותה נראתה עד כה רק בסרטי היומנים שתארו תמרוני-צבא ביבשתיים. תוך פחות משעה התארגנה המהומה. העולים החדשים, כמעט כולם צעירים וצעירות חסונות, הסתדרו ביחידות בנות 500 כל אחת. תחת שלט עברי גדול שהביאו עימם — "תחי ישראל! תחי הציונות העממית!" — עמדה קבוצה של גברים ששפטו אווירה של סמכות.

גבר כבן 33, בעל סנטר בולט ופרופיל מוצק, חשף את שיניו בחיוך תקיף לעבר ועדת הקבלה. "אני איותאן איוואנוביץ' דימיטרוב", הציג את עצמו בעברית בעלת מיבס רוסי מודגש. "הואילו לקרוא לי בשמי החדש: יפתח דורון. אני המזכיר הכללי הראשון של מועצת העולים מבריה"מ". קטע זה, המתאר את היום בו החלו להגיע לישראל הגלים הראשונים של

"העולים באים מרוסיה", ציור של שמואל בק, ב"העולם הזה" בי-1955

העולים מברית-המועצות, הוא קטע מאוטופיה. הוא נלקח מתוך סיפור דמיוני, שהתפרסם בהעולם הזה לפני 16 שנים.

בי-1955 החל אורי אבנרי לפרסם סידרה של כתבות דמיוניות, ויחשבים היסטוריים מעוררי מחשבה, שניסו לתאר מה תהיה דמותה של ישראל כעבור 20 שנה. שם הסידרה היה זה קרה ב-1975. הסרק הראשון בסידרה זו נקרא בשם: "איותאן איוואנוביץ', עולה חדש (העולם הזה 914). באותה שנה שררו יחסים ידידותיים למדי בין ממשלת-ישראל לוו של ברית-המועצות. לעומת זאת, איש לא העז להתנבא אז, כי עשויה לבוא עליה המונית מברית-המועצות. אבנרי הסתכן אז וקבע: "ראש-ממשלת ישראל נאלם מרוב תדהמה. אלפי פעמים הציג את הדרישה הגדולה קבל עם ועולם. בחרות קודש חזר עליה בכתב ובעליפה בכל הזדמנות. כי בה התבטאה תיקחת הדורות, ציפור נפשה של האומה."

"והנה התקווה עמדה להתגשם! איש לא לקח אפשרות זו בחשבון. הדבר עלול היה להפוך לאסון לאומי. תהוו ובוהו עמד להתרחש."

מיצאה קומוניסטית

נבואתו של אבנרי הקדימה להתגשם, ארבע שנים לפני התאריך שנקב. כיום, כשעולי ברית-המועצות מגיעים לארץ גלים גלים — מבלי שלאיש יהיה הסבר הגיוני מדוע מניחה ברית-המועצות לפתע ליהודיה לעזוב — מעניין לקרוא את אותה כתבה דמיונית.

לפי נבואתו של אבנרי, החלה עליית ההמונים מברית-המועצות להגיע, כתוצאה ממזימה קומוניסטית לשנות את ההרכב הפוליטי של אזרחי ישראל. כתוצאה ממנה הופסקה התמיכה האמריקאית בישראל. המגבית נעלמה כלא היתה. פרץ משבר כלכלי שלווה בהפגנות המוניות של מובטלים. בחירות שנערכו זכתה החזית הציונית העממית, בהנהגתם של העולים החדשים מרוסיה, ב-67 מקומות בכנסת התשיעית. למחרת פרצה המלחמה עם מדינות ערב. המפלגות הקומוניסטיות ברחבי העולם האשימו את ארץ-צורת-הברית כי הסיתה את ממשלות ערב למלחמה בישראל.

אף אחד משלבים אלה לא התגשם. ההתפתחות שהביאה לעלייתם של עולי ברית-המועצות היתה שונה בתכ" לית מזו שלה ניבא אבנרי. אבל עובדה היא שהמאורע, העשוי לשנות את פני מדינת ישראל בשנים הקרובות, אומנם התרחש לנגד עינינו ממש.

הגליון הקרוב

של העולם הזה

יוקדם לרגל יום-העצמאות. הגליון ימצא למכירה ברחבי הארץ ביום שלישי, 27.4.71. בתל-אביב ניתן יהיה לרכוש את הגליון כבר ביום השני, 26.4.71, בשעות הערב.

בחרתי בו...

כי הונדה בטוח!

הונדה חזק!

הונדה חסכוני!

הונדה יעיל ויפה!

הונדה הטוב מכולם!

להשיג בכל הגדלים

הונדה

האופנוע הנמכר ביותר בעולם

סוגנות ראשית לנוש דן:

ס. ג. חב' להשקעות בע"מ, רח' השרון 10, טל. 35367.
סוכנויות משנה: "קל נע", תל-אביב, רח' נחמני 64, טל. 612310 • רמת-גן: דרך ז'בוטינסקי 48, טל. 727341 • חולון: בייס נהיגה שמואל, רח' המעפילים 102, טל. 840328 • חיפה והצפון: קפלן משה, הרצל 74, טל. 64803 • "אופן", ש. קרביץ, הרצל 82, טל. 64885 • ירושלים: נתן איינבנדר, רח' העמק 33, טל. 28960.

בר-כחן ושוח

אינאזלס כ... דינולטה

להשיג בחנויות המובחרות

פעילות בירושלים

ביום א', 25.4.71, בשעה 19.30, תתקיים בקריית האוניברסיטה, באולם לאוטרמן ב', אסיפת חברי התא הירושלמי ואוהדים.

על סדר היום:

1. הרצאת הכלכלן רפאל אשכול בנושא: "מדיניות כלכלית לקראת שלום";
2. הבחירות להסתדרות הסטודנטים;
3. תוכניות הבנייה לירושלים;
4. פעולות לעזרת נוער השכונות;
5. חוגי בית;
6. דו"ח משיבת מרכז התנועה.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמטרס • בית-דפוס משה שגם • בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • ג'ופות: צינקוגרפיה כספי בנדי • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

פנקי את גופך...

תני לגופך להנות מהחוויה הנפלאה המוענקת לו ע"י שלושת מוצרי-האמבט של "הלן קרטיס"

Bain D'or bubbling bath אמבט הקצף הריחני המשחרר את גופך ממתח, מרגיע את שריריך ומיפה את עורך.

לאחר הרחצה את חשה צעירה, רעננה ונחשקת.

Bain D'or bath oil שמן האמבטיה הריחני-מכיל שמנים מיוחדים

החודרים לעור ומעניקים לו חיות נפלאה. משחי בו את

או טפטפי ממנו לאמבט בשעת

יקבל מראה רך וקטיפתי.

Bain D'or bath

העצמי בשמי את גופך

המרעננים

הנעורים.

גופך לאחר האמבט,

הרחצה ועורך

refreshener

להשלמת הפינוק

במי האמבט

והמחזירים לעורך את קסם

Helene Curtis

Paris, London, New York

התפוצצות של תלות והתמכרות לחומרים ולתכשירים מתרבות בקצב הולך וגובר, הן מטיל ספק ביעילות פעולות המנוע והמלחמה של השלטונות.

מאידך, אין ספק שבין נושלי הסמים קיים מספר לא מבוטל של מתמכרים הרוצים בטיפול, שאותו אין הם מקבלים מאחר והן מוסדות הנלחמים בסמים לא תוכננו דבר עבור מתמכרים אלה, מלבד מאסר או שהייה בבית-חולים לחולי-נפש.

יש להצטרף על הגישה הרשמית הקיימת ולקחת מהתנאים והזמן יבואו לשינוי. חשוב כי מתמכר הרוצה בגמילה יידע, שפניה לרופא פסיכיאטר הינה אפשרות טיפולית נוספת העומדת לרשותו. טיפול מסוג זה כרוך, לרוב, בהוצאות ניכרות שאינן בתחום השתלם של רבים. כדאי שרופאים יסייעו בבעיה זו כפי יכולתם, עקב חשיבותה הרבה לפרט ולכלל.

ד"ר י. ג. תל-אביב

מורה

והמציאות

לעיתים קרובות קורה, שפיטפופי הסרק של גולדה מאיר בעניין הישגות הפלסטינית מקבלים משמעות מגוחכת.

השבוע, בבניין האוניברסיטה בקופנהגן, בכנס על הבעיה הפלסטינית, הבעתי לי מסקנה כי גולדה וי חלק גדול מהרובו טים שלה בממשלה, ממלאים תפקיד של בתי-ענה.

בכנס, שבין נוא מיו בלס הסטודנט הישראלי לשעבר ליל טועמה, התגלה תה לעיני התעוררות חלק גדול מן הנוער הסקנדינבי לבעיה הפלסטינית.

לעומת זאת, בלס בהעדרותו, נציג ישראל, לי שכול היה לוחם לממשלת הזקנים בירושלים על התעוררות הדור הצעיר כאן בסקנדינביה בקשר לבעיה, שיש לה משמעות חשובה מאוד.

משה רפאלי, קופנהגן, דנמרק

מדיניות

(השבוע)

ביום ב' האחרון נשאיתי במיוחד בבית, כדי לראות בטלחיויה את הסרט על הנרי מילר, אחרי שקראתי אותו בוקר בעיתון גים שישודר בשעה 9.05.

בשעה הקבועה נדהמתי לשמוע שמשרד רים אופרה (ריגולט) לא אמרו אפילו מילה של התנצלות.

אגב, משהו צריך להעיר למר דן כנר שהוא לא צריך לחייך כעונג כשהוא מספר על מעשים מחרידים — אפילו כשזו רק עלילה של אופרה.

אביבה גבתי, ירושלים

לתשומת-לב הטלחיויה: יש הבדל בין "השגת גבול" ובין "השגת גבול" (מה זה?). כפי שנכתב פעמיים בתרגום הסרט המלאך (יום ג').

חיים דור, רמת-גן

האם טעיתי, או ששמעתי את הקריין מדבר על "הנשיא ניקסון", כשהוא על המסך את הנשיא ג'ונסון, בסרט החורבני על מלחמת ויאט-נאם (יום ב')?

על הסרט עצמו: משהו פיטפט, ברוח התעמולה האמריקאית, בסיגנון ובקול של מסיבה, ובאותו זמן הראו על המסך דברים אחרים, שאיש לא טרח להסביר אותם. כרגיל.

לייזרוביץ

אמנון לייזרוביץ, העולם הזה זמין גם את שאר הרקוראים להעיר במכתבים למערכת על פגמי הטלחיויה.

תצוגות אופנה

או דיוכי החופש

בבית-הספר

תלמיד תיכון לשעבר (כן, ה"דמו"קראטיה" וה"מורים המתחשבים" בבית-הספר גרמו לי, משום-מה לרצות לעזוב), אנסה לסתור את דברי המורה מרדכי מילר (העולם הזה 1751) על מערכת החינוך.

מילר טען כי לדן בן-אמוץ אין ראיות לי כך שביית-הספר ומוריו מדכאים את חופש-המחשבה, ומחנכים לחשיבה שבלונית וסגורה.

דרכי, ובכן — הראיתי: לאנשים בעלי דיעות מסוימות לא ניתנה הזכות להביע את דעתם או להציגה ליוכיח בתחום רוב בתי-הספר.

גורמים "מרדניים" בבית-הספר מדו-כאים ביד קשה, נדפקים גם בתחום הלימוד, וסובלים מפדגוגיות והסחה נגד.

על תלמידים בבית-הספר רבים יש פיר-קוח על כל מעשים באמצעות התיק-האיש, ידועים פניות של מנהלי בתי-הספר לסוכנויות כלשים פרטיים, בדבר איפור-מוציה על תלמידים, מעשני חשיש וכו'.

שטיפת-המוח באמצעות חומר לימודי בלתי-מיימין (בעיקר בהיסטוריה, ידיעת-העם ואזרחות) שהוא מסולף לעיתים.

האיסור על גידול שיער, פיאות וזקנים, וכן איפור לבנות.

הקפדה על דברים כגון הכפתור-העליון בחולצה, והכנסת החולצה למכנסים, הדיבורים הבלתי-פוסקים נגד השמאל.

אופוזיציה והחופש — לנוער בפרט — בי-זמן שמועצת-התלמידים הינה פיקציה, ו-אינה רשאית לקבוע את האמין-האורח לערב-תרבות. (בגמסיה רחביה בירושלים, למשל, אסרה ההנהלה את הופעתו של יוסי בנאי, כי הוא איש גם מדי...)

למערכת משרתת את אלה — ש-לשומר על השליטון בידיהם ועל המי-שטר הרקוב המשרת את האינטרסים שלהם — נוח להם כי המחשבה לא תתפתח, לא תבקר, תהיה סטנדרטית ושבלונית. הם חוששים כי נחיתת החופש, ולו בפרט הקטן ביותר, תפתח את ראשו של התלמיד, ותג-רום לו לראות את הכל בצורה מפוכחת יותר, כלומר לראות את העול ואי-הצדק — ואז הוא מבקר, מפגין, ומהנה סכנה ליציבותו הניצחית של הסדר הקיים — הן-סדר הלא-צודק.

מכאן שחופש-ההתבטאות שהיה ביקורת, ותלבושת אחידה שהיה איה-החופש להתבטא, לפחות מבחינת הלבוש.

לדן טוען שהמציאות מוכיחה שהמורים אינם משרתים את המערכת. מעניין ש-רבים המורים שזוכו או פטרו מעבודתם, היו פשוט ליבראליים מדי, בעלי יחס אנושי לתלמידיהם, וביקורתיים כלפי עצמם! אני מכיר רבים כאלה.

יש למורה בהחלט החופש לבחור אם ל-למד את ידיעת העם מספר זה או אחר, אך בכל הספרים לא מצויים פרטים כפופת-דיריאסין וכדו'. חבל שאותה "מיסגרת הוראה, המאפשרת התחרות על בעיות חברה ומדינה" היא כוח חד-סטרי.

ההנחה כי "תפיסת הלבוש וההופעה החיצונית, כסמלים של יוקרה ושל השתייכות חברתית, היא הדומיננטית בחברה וגם כי קרב בני הנוער" — היא כבר הגומה. מעני

קורא דב גל עמד, במרכז הסיכונן בבית-הספר תיכון עירוני ג' בירושלים (העולם הזה 1738), בקשר עם מרד החל-מידים בגלל התספורות.

החומר אינו אקטואלי ולא בידורי. מכל מאמר נודף ריח: כבר קראנו (במעריב או בידעות אחרונות).

הבדיחה היחידה שהופיעה בירחון זה, היתה תקוותו שיהפוך בקרוב לשבועון. מיכאל שאודר, חיפה

עניין-הצעה לצופי הטלוויזיה יש רק דבר אחד המונע מצופי-הטל-ויזיה לשקוע בביצת בחילה ויאוש, בראותו את התוכנית היומית הבאנאלית והעגומה: הידיעה שגם הדה בושם רואה אותה, ותכ-החומר אינו אקטואלי ולא בידורי. מכל מאמר נודף ריח: כבר קראנו (במעריב או בידעות אחרונות).

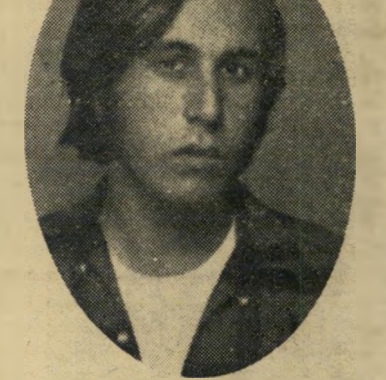
יין לראות כי בני-הטורים, שכסף לא חסר להם, הם אותם ההולכים כל חייהם בזוג מכנסי גיינס וחולצה פשוטה, רצוי קרועה ומשופשפת במקצת.

אני מסכים איתך, מרדכי מילר, כי האופי-נה (לפחות זו הנראית ברחוב) היא די חד-גונית, ולא משוכבת כל-כך את העין (כב-תקופת המינוי).

אך יש הבדל בין החובה להיות כמו כולם, לבין הרצון להיות כמו כולם.

ייתכן כי בשנות החמישים היתה המגמה בהנהגת התלבושת האחידה "נימוקים סוצי-אליים ורצון לחנך לערכים של שוויון (לא לאחידות)". ובכן, האם בתי-ספר נפרדים לי בני-עשרים ואשכנזים (ברובם) ולבני-פוע-לים וספרדים (ברובם) — הינם שוויון?

אם הינך רוצה "להרחיק את המירוץ ה-מטופש אחרי רמת-חיים ויוקרה מדומה" — עליך לאסור להביא לבית-הספר עטי פרקה.

דב גל

תיקי גיימס-בונד, נעלי יוקרה יקרות למינר-הם, תלבושת אחידה שאינה מכותנה, להג-ביל את סוג הסגירות (אותם מעשנים ב-בית-השימוש) ולהתיר רק עישון חשיש, ו-רא ל.ס.ד. כי ל.ס.ד. עולה יותר...

בית-הספר — הינו משרד-חינוך והינו ממשלת-ישראל כיוון שהמדיניות של המישרת מתבצעת בו לפי הקו המנהל של הממשלה ומשרד-החינוך. כלומר: דיוכי חור-פש הביטוי, הפרט, והדיעה, במגמה למנוע ידיעות מתקדמות, מתפתחות ומבכרות.

ואם מדברים על "טיפוח ערכי השיוויון", אז הבה נתחיל מזה שמנהלי בתי-הספר — ששם לומדים תלמידים מבתי-סמך שצבם אינו הכי שפיר (או בתי-ספר של זרם העובדים, השעבר) — יחדלו מלהופיע כל בוקר במכו-נית וזלוזו מפוארת, ויחדלו מלהשתמש בחדר בעל כורסאות-פאר, לטפח ערכי שיוויון — אין זה שתלמיד יידע "שהוא בא לבית-הספר בתלבושת אחידה, כדי שלא לנקר את עיני חבריו", אלא שתלמיד, כדי לא ל-נקר את עיני חברו — יופיע בהתאם!

דב גל, אחד שפרש, ירושלים

הקורא דב גל עמד, במרכז הסיכונן בבית-הספר תיכון עירוני ג' בירושלים (העולם הזה 1738), בקשר עם מרד החל-מידים בגלל התספורות.

החומר אינו אקטואלי ולא בידורי. מכל מאמר נודף ריח: כבר קראנו (במעריב או בידעות אחרונות).

הבדיחה היחידה שהופיעה בירחון זה, היתה תקוותו שיהפוך בקרוב לשבועון. מיכאל שאודר, חיפה

עניין-הצעה לצופי הטלוויזיה יש רק דבר אחד המונע מצופי-הטל-ויזיה לשקוע בביצת בחילה ויאוש, בראותו את התוכנית היומית הבאנאלית והעגומה: הידיעה שגם הדה בושם רואה אותה, ותכ-

תוב עליה. זה כציל את הצופה מסרטן בטוח. ואגב, לדברי דן בן-אמוץ: גם אילו היתה למבקרת חזייה מסי 88, או שלא היה לה חזה בכלל, זה בלבד לא היה פוסל את זכותה להגיד על גברת המופיעה בטלחיויה שאסור לה לקפץ לפני המצלמה, מסיבות בולטות. כל זמן שאכן מה שהיא אומרת — נכון הוא.

הדה אבנרי, תל-אביב

מורה נבוכים דב"א

נכון, קשה לגלות את הרצף הלוגי ב-משפטיה של הדה בושם (העולם הזה

פיין

1754). קשה, אך לא בלתי-אפשרי, מה שלא עשה ההגיון שלה, תעשה אולי האינט-ליגנציה של הקורא המזוע למען כרטיס וסיעה חנימ, אפילו אם זה רק לרחובות. טוב: "שוק הפשפשים" — ניסה... להיות אנטי-תיזה (בבימוי — לסרטונים הדוקומנטריים האחרים המופקים בטלחיויה (נו). אמנם היה זה סרטון קצר (אך דחוס בכל אותם אלמנטים המגנים להביא לי-צירת) ההיפך הגמור ממה שעושים כו-לם... לי (בניגוד לבמאי היומרי) נרא-תה היצירה לא כמשהו יוצא דופן, אלא סרטון גרוע... המחטיא את מסרתו. (המסרה — להציג תמונה אוטנטית של שוק הפשפשים: החטאתה נבעה מכך שהבמאי פשוט שכח מה היא בעצם המס-רה, בנסינותיו להיות מקורי).

הסרטון הינו) דוגמא מצערת ומנוכחת (למקורות בכל מחיר, שאינה מושגת בלאו הכי). אין זהים (למעשה: אין לא מבדיר-לים, האחראים על תכניות הטלחיויה שה-תירו הצגת הסרטון, בין חוסר אינטלי-גנציה וקרתנות יומרנית (של הבמאי) עט (ר. ל. לבין) התחכמות נלוזה ולא מתחכמת (של הבמאי).

אם זה לא זה, אז אני לא יודעת מה זה כן. אני אישית לא מסכימה עם אף מילה של בושם, כי בכלל לא ראיתי את הסרטון הפרובלמטי...

פזית פיין, חולון

המניעים ש-דן בן-אמוץ

דומני כי בחיכוך המתנהל זה שבועות מעל גבי שבועונכם בעניין התקפתו של דן בן-אמוץ על מעריב, מלה אורי אבנרי תמי-מית'מה לגבי המניעים האמיתיים של מר בן-אמוץ שהביאווה לכתיבת התקפתו ה-ראשונה על עיתון זה.

חברי ואני, ואני מניח שרבים אחרים מ-קוראי מעריב, הבינו מייד עם קריאת דב-ריו מה היה המניע האמיתי: רשימתו של שלום רוזנפלד, שהופיעה כמה ימים לפני כן בגיליון ערב-שבת, שכותרתה: "על פני תרים וצבועים".

באותה רשימה גילה מר רוזנפלד הבנה למניעיהם של הפנתרים וכתב בין היתר: "מקום שם אתה מוצא בני עניים מקופחים, שם אתה מוצא גם ילדי תפנוקים המבקשים פורקן לשיממונם בשעשועים מהפכניים, ו-אשר מוזנים ומכלכלים את הזעם הטיבעי של הפנתרים במלל דמגוגי וזל". בין אותם ילדי תפנוקים הוא מונה בין היתר את "כוכבי הסנובה הראדוקלית" — בעלי ה-סמות התנ"כיים המצללים — המבק-שים להאיר פירסומם מאסון זולתם... מהפכנים אלה לא גורל, הפנתרים מעניין אותם, אלא הפנתרים כקר-קע פוריה לטיפוח אידיאולוגיה, מהפכ-נית, אנטי מימסדית, למען מטרת ש-ה (המשך בעמוד 6)

מעין אור זהוב, אור שופע, אור נוזל הנלכד בתוך בקבוק Illumination Liquid Foundation של הלנה רובינשטיין

הצעה מיוחדת לאיפור עינייך

שני תכשירי איפור עיניים במחיר של
תכשיר אחד Illumination Eye Shadow Palette

6 גווני צלליות לעינייך

Illumination Liquid Eye Liner.

לאיפור ותיחום קו העין.

21.05 ל"י במקום 34.45 ל"י.

לתקופה מוגבלת בלבד.

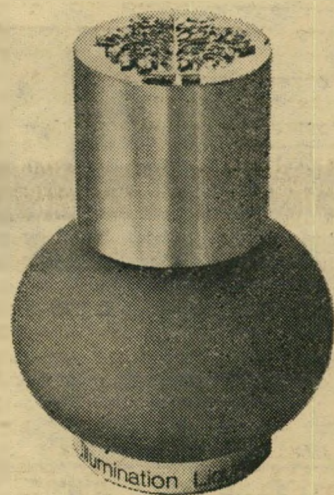
נוצר להסתיר פגמים קטנים בפנייך ולשוות
להם מראה עדין, חלק ומשיי.

Illumination Liquid Foundation יקרין על פנייך
זוהר מחמיא בכל מקום ובכל אור, ביום
ובלילה.

Illumination Liquid Foundation נוצר עבור
פנייך. פנייך היפים ביותר. באור ההולם אותם
ביותר.

יש אור מיוחד מאוד בו את נראית יפה וזוהרת
יותר. חלקו אור נרות, חלקו אור ירח וחלקו
סתם אור אהבה.

הלנה רובינשטיין לכדה ומיזגה אורות אלה
בבקבוק מהודר וקראה לו Illumination Liquid
Foundation — מייק אפ נוזלי חדש אשר

Illumination Liquid Foundation Helena Rubinstein

יעוץ קוסמטי ניתן חניס במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94, תל-אביב, בימים ב' וד' בין השעות 6.00—3.30 אחר-הצהריים.
וכן ניתן לקבל יעוץ טלפוני בכל יום שלישי בשבוע בין השעות 6.00—3.00 אחה"צ, חייגי (03)231641. שרות יופי-פון של הלנה רובינשטיין לרשותך.

מכתבים

(המשך מעמוד 4)

אינן כלל עניין לשיפור חלקם של הידפוקים.
ובכן, כולנו הבנו את הרמז. כולנו יודעים מיהו בעל השם התנ"כי שניסה להיות דובר עיקרי של הפנתרים באותה הפגנה בניין עיריית ירושלים. כולנו ודעים מיהו אותו איש בזהמה שאינו נעדר משום הפגנה ודואג "לגנוב" את הכותרות. הכל שדן בן-אמוץ מנסה עתה בצורה נואשת לעשות רציונליזציה לפליטת-קולמוס שמקורה היא אמיתי לא היה אלא נקם.

דני מראך, חיפה

■ אז מי אתה

בכד? ■

מצורף רישום שרשמי בארץ רחוקה.

הוא: "למה לא אמרת לי לפני שהזמנתי אותך לי-גלידה, כי אתה גבר..."

הוא יכול להתאים גם לכמה חבריה ב-ארץ.
ריקי גל, קופנהגן, דנמרק

■ המלחמה

בפקיסטן

התפלאתי מאוד, בשבועות האחרונים, שחץ מידיעה קטנה במדור חשיף לא טרחם לדוח על המלחמה בפקיסטן, שבמהלכה נהרגו עד עתה אלפי אנשים.

האם עלי להסיק מכך שהתקפתכם על הממשלה בעניין אי-העזרה לביאפרה בזמנו, היתה רק עניין של צביעות?

מושה זידברשטיין, תל-אביב

■ קשה

לסמוך

שמחתי לקרוא את אחד משירי מודסט בי-עיתונכם (מדור אמנות, העולם הזה 1754).

אך שיבוש קטן היה עיב על שימחתי: בלבול בשורות ה-בית האחרון של השיר.

הצורה הנכונה: אני עורך רשימות כל יום כל שעה / בניו-יורק קשה לסייג מוד על אנשים / אני סומך על עצמי יותר ויותר / אני יושב גבוה.

בהרב

מוטי בהרב,

מושב חרות
● כמו שאומר השיר: "קשה לסמוך על אנשים" — קשה לסמוך על המגיה.

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

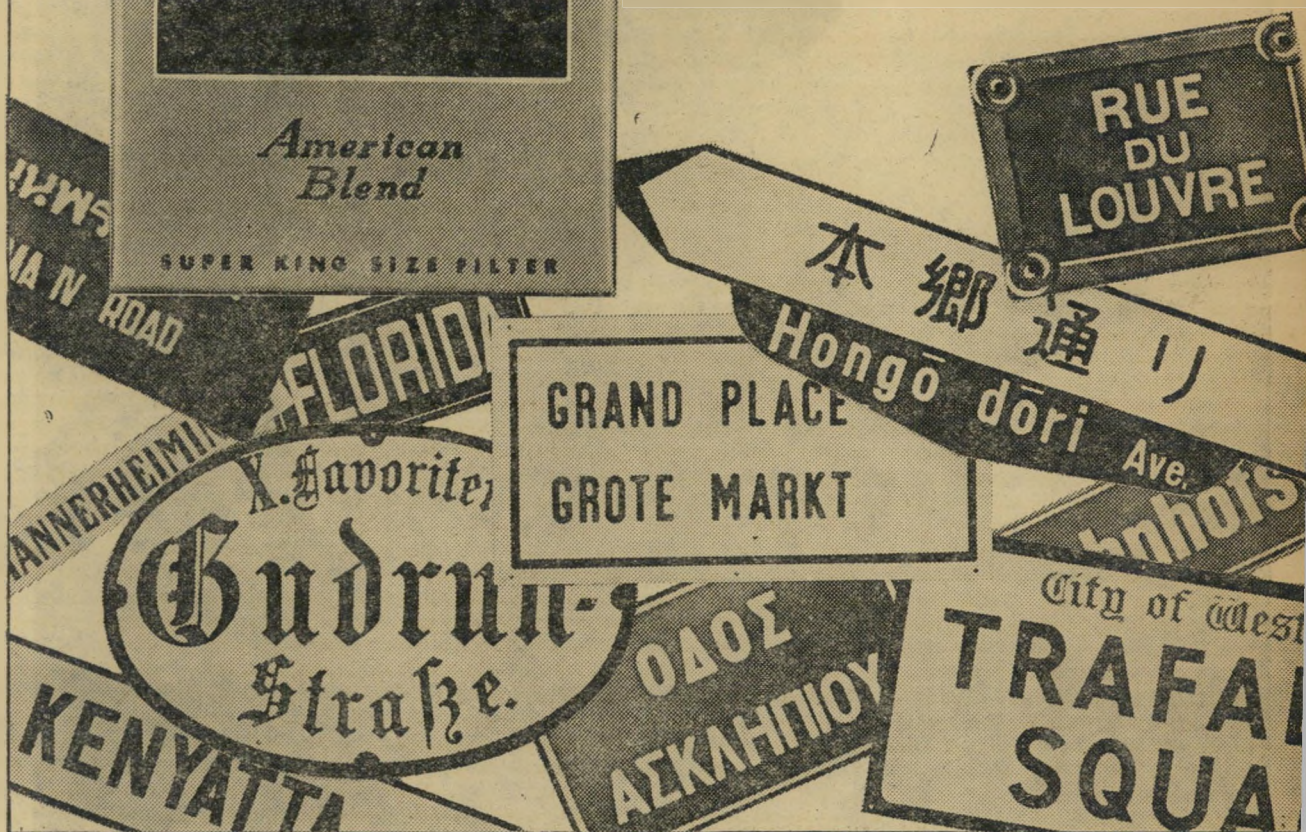
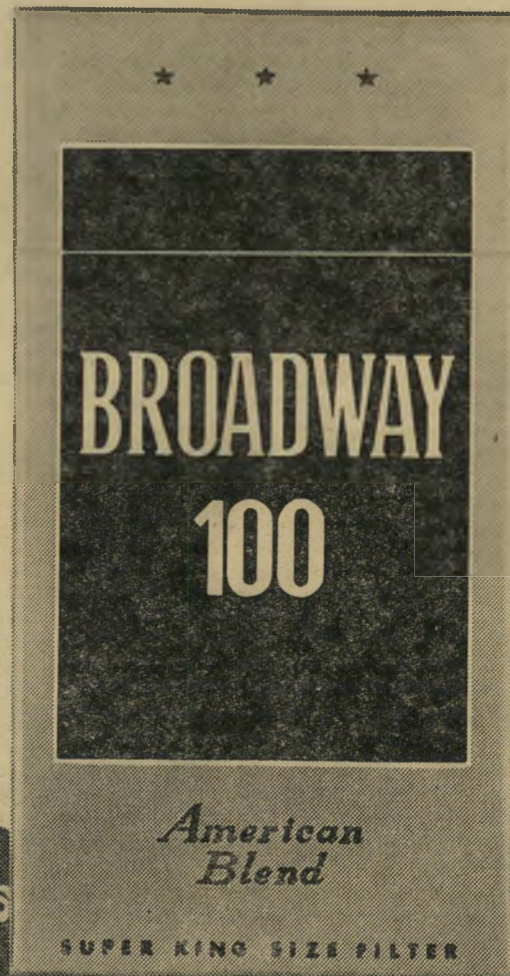
INTERNATIONAL QUALITY

(רמה בינלאומית)

ברודווי 100

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.
סופר קינג סייז
תערובת אמריקאית
מיוצרת ע"י דובק
מעלי טבק עשיר ומעולה.

כה טובות - תיירים לוקחים אותן הביתה

אשר מסליג אבא אבן במרחבי הדיבור, כדאי מאד להקשיב במיוחד למה שאינו אומר. כי אחד מכשרונותיו המפוארים של שר-הוצגו טמון ביכולתו לכסות במלל רבגוני את הפרצות שבטיעונו ההגיוני.

זה עתה נתן לנו דוגמה יפה לכך.

★ ★ ★

שר החוץ נשאל על צורות הלחץ האמריקאי, הקיים או הצפוי, על ישראל. בלי להניד עפעף, מנה אבן בו במקום את ארבע צורות הלחץ האפשריות.

הנה הן, לפי דרגת החומרה, מן הכבד אל הקל:

(א) **הפסקת הסיוע הכלכלי.**

כלומר: הפסקת מישלוחי הנשק או החלפים, שבהם תלויים עוצמת המגן וההתקף של צה"ל. לכך יש הדוגמה הממאירה של האמבארגו הצרפתי — אפשרות שלא היתה עולה אף בחלום-בלהות של שמעון פרס לפני עשר שנים.

(ב) **הפסקת התמיכה הכלכלית.**

כלומר (מן הקל אל הכבד): הפסקת המענקים, ההלוואות ותנאי-האשראי הנוחים: ביטול ניכוי התרומות המגבית היהודית-המאוחדת ממס-הכנסה. זהו חלום-בלהות של ספיר.

(ג) **כינוס מעמדים בינלאומיים.**

כלומר: הסכמת משרד-החוץ האמריקאי לכינוס עצרת האו"ם, או מועצת-הביטחון, או ועידה של ארבעת הגדולים. כדי לפרש את החלטת מועצת-הביטחון, ולקבוע במפורש את התנאים להסדר ישראלי-ערבי. תנאים אלה יהיו, כמובן, ברוח תוכנית רוג'רס, ויכתיבו נסיגה לגבולות יוני 1967.

(ד) **השמעה על דעת-הקהל האמריקאי.**

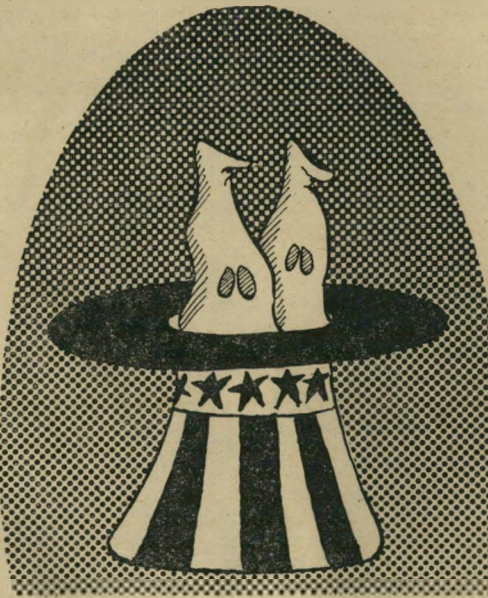
כלומר: הפעלת מנגנון-ההתעמולה של ממשלת וושינגטון כלפי הקונגרס, העתונות ושאר כל-ההתקשרות, כדי להוכיח שהם עצמם ממשלת ישראל היא תוקפנית, עקשנית, סכנה לשלום הבינלאומי ומיטרת למישפתת העמים.

זוהי רשימה נכבדה. ומי שמהיר להמשיך

תתערב בשום פנים במלחמה העולה לפרוץ במזרח התיכון, כתוצאה מסירובה של ירושלים להסכים לעקרונות הנסיגה לגבול הבינלאומי תמורת שלום-אמת.

פורצת מלחמה חדשה בין ישראל ומצריים.

● **ברית-המועצות שולחת לישראל אולטימטום לאמור:** אם לא יימסכו הקרבות תוך 24 שעות, וישראל לא תסכים לקבל את הצעת

בין הפטיש והסדן, נמחזה מדיניות בן-גוריון-גולדה-דיין פרס תוך 24 שעות.

★ ★ ★

נשים בערי יומרה של "ריאל-פוליטיק" נוסח ירושלים, ירימו כאן את האף ויגידו: "זה היה או. היום זה לא יכול לקרות. כי זה גוגד את האינטרס האמריקאי."

לפני שנתיים היתה לי בחשינגטון חתייה מקפידת-דם. שוחחתי ארוכות עם מדינאי אמריקאי בכיר, המקורב להנרי קלינטון — היועץ הכלכלי של הנשיא ניקסון — שאמר לי מפורשות:

"אני יודע שיש אנשים בישראל הסבורים שטוב יהיה לישראל אם כל הערבים יעברו למחנה הסובייטי, וישראל תישאר כבת-בריתנו היחידה במזרח התיכון."

הם חושבים שאז נצטרך לתמוך בישראל בכל מיקרה ובכל מחיר."

"ובכן, הם לא יודעים מה הם שחים."

אם יקרה, חלילה, שנאבד את כל ידידנו בעולם הערבי, ואת כל האינטרסים הכלכליים והמדיניים שיש לנו שם — הרי נאבד את העניין במזרח התיכון כולו.

"נמשיך בוודאי לעקוב אחר קורותיכם באהדה — אבל לא יהיה לנו עוד שום אינטרס ביטחוני לעזור לכם בשעת צרה."

יש לי יסוד להאמין שאותם הדברים נאמרו, מפי אותם חוגים, לנציגים מוסמכים יותר ממני של ממשלת ישראל.

★ ★ ★

ם תפרוץ מלחמה נוספת בין ישראל וארצות-ערב, אין ספק כי במהלכה יתמוטטו כלל וסופית כל עמדות ארצות-הברית במרחב.

במלחמה זו יעמדו הסובייטים לימין הערבים, והם יציגו תנאי פשוט: סילוק האמריקאים. היסודות הפרו-אמריקאים בקאהיר ובבירות ערביות אחרות ייעלמו.

הלחץ החתוני

הנפט הערבי ייעלם ממפת המשאבים של המערב.

כל זה ברור לחשינגטון גם כיום. תוכנית רוג'רס היא תוצאת הראייה הזאת — נסיון להציל את העמדות האמריקאיות בעולם הערבי, תוך שמירת ביטחונה של ישראל.

אם תסבל ישראל את התוכנית האמריקאית ותביא בכך למלחמה שבה יעלו האינדיטרים האמריקאים — איזה מניע יהיה לארצות-הברית לגרום לעימות עם הסובייטים ולהסתכן במלחמת-עולם?

★ ★ ★

פני כמה ימים פירסמה סוכנות סט"א (שאינה רצינית ביותר) ידיעה כלהלן:

"פקיד בכיר במשרד-החוץ האמריקאי הבהיר לקבוצת אנטי-סמקס שאת תצטרף ברית-המועצות למצריים בניסיון לכבוש מחדש את חצי-האי סיני, תראה בכך ארצות-הברית הפרה חמורה של מאו-הכוחות במזרח התיכון. הפקיד הבכיר לא אמר מה תעשה ארצות-הברית, אולם הוא הדגיש, כי לארצות-הברית יש לפחות התחייבות מוסרית כלפי ישראל, וכי ביטחונה של ישראל הוא גורם חשוב לדעת הקהל האמריקאי."

משרד-החוץ הישראלי ניסה מייד לפרש את הדברים כאזהרה למוסקבה. האמת היא שזוהי אזהרה לישראל. די להשוות את ההנחה למסקנה. ההנחה הנוראה: פלישה סובייטית לסיני. המסקנה התחייבות, "מוסרית", וסירוב מפורש לומר שארצות-הברית תתערב.

אין טעם ליחס חשיבות רבה לידיעה של סט"א על הרצאת-הידרון — אולם הדברים מצטרפים למערכת הגיונית. איש אינו יכול להיות בטוח מתי יהלום הפטיש הסובייטי והיכן יעמוד או הסדן האמריקאי. זה יכול לקרות מחר, או מחרתיים, או לעולם לא.

אולם כאשר יופעל הלחץ החמישי — הוא יכריע. ישראל לא תלך למצדה שניה, כחלור מם הרומנטי של בנין ושות'. היא תצטרך לקבל את תוכנית רוג'רס.

ואולי כדאי שלא לחכות עד לאותו רגע — ולפתח כעת יוזמת-שלום ישראלית.

כך לפחות נשיג שלום המבוסס על האינדיטרים הישראלי תמורת השטחים שנצטרך לוותר עליהם ממילא.

יארנינג לנסיגה-תמורת-שלום, יתערב הצבא הסובייטי באופן מאסיבי, כדי לבצע בעצמו את החלטת מועצת-הביטחון 242.

● מתחילה רכבת-אחור של יחידות סובייטיות וטילי התקפה סובייטיים, והצי הסובייטי מתרכז מול חופי סיני או ישראל.

● **ישראל פונה לארצות-הברית בקריאת אס-איראם.**

● ארצות-הברית מזכירה לישראל את הודעתה הקודמת, ואומרת לה: "אם אתם רוצים להילחם בסובייטים — בבקשה. אתם מדינה חופשית. אבל אם אתם רוצים שנרתיע את הסובייטים, עליכם לקבל את מדיניות-השלום שלנו, הגלומה בתוכנית רוג'רס."

זהו הלחץ החמישי.

★ ★ ★

נשים בערי זכרון קצר יגידו: זה לא יכול לקרות. מפני שזה לא קרה אף פעם בעבר.

כדאי לרענן את זכרונם של אלה.

זה כבר קרה.

בנובמבר 1957.

יש המשחים כיום, ביהירות עלאית, את הנוקשות הנהדרת של ממשלות אשכול-דיין וגולדה-דיין לכניעה המבישה של ממשלת בן-גוריון בימים ההם. אולם ממשלת בן-גוריון (שגולדה כיהנה בה כשרת החוץ, ודיין כרמטכ"ל ושר-ביטחון-למעשה) לא נכנעה מתוך רכות-לבב.

היא נכנעה מפני שלא היתה לה ברירה.

ראש ממשלת ברית-המועצות, בולגאנין, שיגר או אולטימטום צבאי חד-משמעי, בו איים על ישראל בהפעלת טילי הפצצה ומשלוח מתנדבים סובייטיים.

הנשיא אייזנהואר לא הגיש אולטימטום נגדי, אלא תבע מישראל במפגז לפנות מייד את כל השטחים שכבשה, ללא שום תמורה שהיא. (אייזנהואר הכריז אז כי כל תמורה שהיא עבור סינוי השטחים, ואפילו ערובות-בטחון, מהדהה פרס לתוקפן ופוגע במוסר הבינלאומי.)

כך הופעל אז הלחץ החמישי.

הוא דומה לעיקרון הפטיש והסדן. האולטימטום הסובייטי יהיה את הפטיש, שהלם על ישראל.

סירוב האמריקאים להרתיע את הסובייטים, היווה את הסדן שמנע התחמקות ישראל.

בקריאת דבריו של אבן, בוודאי לא שאל את עצמו: האמנם זוהי הרשימה כולה?

★ ★ ★

מכנה המשותף של ארבעת פריטי רשימת-הלחצים הוא שאין אבא אבן פוחד מהם במיוחד. אמבארגו אמריקאי נראה רחוק, והוא הדין לגבי הפסקת זרם-הכסף. אבן אינו חושש כל-כך מפני מעמדים בינלאומיים, בהם הוא יוכל לשאת נאומים. ואשר לגבי השמעה על דעת-הקהל האמריקאי — הרי מנגנון-ההתעמולה היהודי הוא כוח נגדי לא-מבוטל.

על כן כדאי לבחון מחדש את רשימת-הלחצים.

שמוא חסר בה משהו?

אם כן, יש לסמוך על המוח ההגיוני של אבן שלא החסיר פריט בן עשרות.

ומכאן רק קפיצה קטנה אל המסקנה: אם חסר פריט ברשימה, זהו הפריט אשר אבא אבן חושש מפניו.

★ ★ ★

ראבן, חסר פריט ברשימה. פריט שהעדרו זועק ממש לשמיים.

כיום אין ארצות-הברית מספקת לישראל רק נשק, כסף וגיבוי בינלאומי. היא מספקת לה עוד משהו — משהו שבלעדיו איננו יכולים להתקיים.

משהו ששמו: כוח הרתעה.

משהו האומר לברית-המועצות: אם יזוו חיל-הים שלנו, יזוו גם חיל-הים שלהם. אם תאיימו בפצצות גרעיניות, נאיים אנחנו בפצצות הגרעיניות שלנו. אם יתערב הצבא הסובייטי באופן מאסיבי, לא תעמוד ארצות-הברית מנגד. במילים אחרות: **התערבות מאסיבית סובייטית נגד ישראל תגרום אוטומטית לעימות צבאי עם ארצות-הברית.**

מעל לאפשרות זו מרחפת הרוח הנוראה של מלחמת-העולם השלישית — זה הסיוט המשותף של וושינגטון ומוסקבה.

לכן ישנו פריט חמישי ברשימת-הלחצים, לחץ נורא ויעיל מכל: **הסרת המיטריה של ההרתעה האמריקאית מעל ישראל.**

★ ★ ★

נ תאר לנו את המצב ההיסטורי הבא: ארצות-הברית מודיעה לממשלת ישראל שלא

תמוזורים

מנהלים רומן • גרושתו של ה-
שחקן הצרפתי אלן דילון, **נמאלי דילון**,
ובנו הצעיר של השחקן הצרפתי פרנסואה
פרייה, **מרק פורל**. השניים מבליים עתה
חופשה באיי בהמה, כדי לשכוח את פאריס,
הקולנוע והבעיות, כפי שהצהירה נטאלי.

נחוג • יום-הולדתו ה-45 של חבר
קיבוץ חצרים בנגב, ממקימי איחוד הקבר-
צות והקיבוצים, מורה לפי מיקצועו ר-
ח"כ לפי עיסוקו,
סגן שר החינוך ו-
התרבות מ-1964 —
אהרון ירדן.

נחוג • יום-
הולדתו ה-51 של
הדיפלומט הישראלי
המקורב לראש-הממ-
שלה גולדה מאיר,
יוחנן מרון (מר-
קיוה).

ירדן • נחוג • יום-
הולדתו ה-65 של
עורכו החתיק של היומן בשפת האדיש,
לעצטע נאייטס, **ישעיהו מרדכי צאננין**,
שעסק בעיתונות עוד בארץ הולדתו, פולין.

נחוג • באותו שבוע, יום-הולדתם
של שני אמני שחמת: אלוף ישראל **שמד**
עוז כגן (29) ואלוף העבר **יצחק אדור**
ני (66).

התארוס • בהוליווד, אוליביה
האסי (19), כוכבת רומאו ויוליה, ודינו
מרטין (19), בנו של הזמר-שחקן דין
מרטין. השניים ניהלו בשנה האחרונה רומן,
נפרדו מספר פעמים וניהלו רומנים נפרדים:
הוא עם פאטי דיוק וקנדיס ברנן; היא עם
כריסטופר ג'ונס. לפני כחודש חזרו זה לזה,
התארוס, ובשבוע הבא עומדים להתחתן.

מצפה לתינוק • ומחתרת לכן
על הקאריירה הקולנועית שלה, השחקנית

מארייפראנס בואייה

הצרפתייה הבלונדית, שנתגלתה בסרט האור-
שר והתפרסמה בסרט הזר — **מאריי**
פראנס בואייה.

התפטר • מתפקידו כמנכ"ל חברת
גז, על רקע חילוקי דעות בינו לבין
מועצת המנהלים על חלוקת הסמכויות בי-
חברה, תת-אלוף (מיל.) **אשר לוי** (45).
לידי הארץ, היה מפקד פלוגה במלחמת ה-
שיחרור ואחר סמג"ד בחטיבת אלכסנדרוני,
נפצע בלטרון, מונה למג"ד בגבעתי, היה
מפקד קורס מ"סים, מפקד המשמר הקדמי
של חטיבה תשע בכיבוש שארם-אל-שייך
במבצע סיני, סגן נספח צה"ל באנגליה,
ראש מטה פיקוד דרום ממלחמת ששת-ה-
ימים ועד שיחרורו מצה"ל ב-1970, עת עבר
לנהל את גז.

נפטר • במוסקבה, בגיל 75, אחד
מאבות פצצת המימן הסובייטית, **אילור**
יבגנייביץ טאם, שזכה ב-1958, יחד
עם שני מדענים סובייטיים, בפרס נובל,
בזכות עבודתו שסייעה להבהיר את תהליך
צירקוב בשדה הפיסיקה הגרעינית.

...עם גשם דלילה

באור פרסומאים • 2004 צלום אסטל-רז

הסכנין-אכון סכנולוגי לישראל

מודיע על

הרשמת מועמדים לסמסטר א' תשל"ב למחלקה

מתמטיקה שימושית

לקראת התואר "מוסמך למדעים"

בוגרי תיכון במגמות הריאליות והביולוגיות אשר השיגו ממוצע 7 ומעלה
בבחינות הבגרות, פטורים מבחינות המיון. פרטים על המחלקה ומסלול הלימוד
דים אפשר לקבל במזכירות המחלקה למתמטיקה שימושית, בקריית הטכניון
חיפה, בבנין הפקולטה להנדסת חשמל.

לקבלת טפסי רישום, וההרשמה במזכירות ללימודי ההסמכה במדור לרישום
מועמדים, חדר 417 בבנין אולמן קריית הטכניון, חיפה.

שעות ההרשמה בימים א'-ו' בשבוע בשעות 13.00-08.00. פניה לקבלת טפסי
הרשמה בדואר — תענה.

כמו כן נמשכת ההרשמה לסמסטר א' תשל"ב לכל הפקולטות והמחלקות ההג-
דסיות, המדעיות ולרפואה.

חדש!
אפנתי!

נשים מאמינות בגרדי

Merici

גרבוניים ארוכים
למכנסיים קצרים
שקופים עד למתניים

**ALL-SHEER
BIKINI STYLE**

בצבעים
חדישים

רק 5.30 ל"י

הצטרפה למשפחות המוסיקליות והיא עומדת להוציא תקליט משותף. בתמונה: המשפחה בשעת ההקלטה, כשמשמאל האם, יפה ירקוני, לי ידה (משמאל לימין) הבנות תמי, אורית ורותי. מימין: הזמר-מלחין צביקה פיק, שכתב ועיבד את המנגינה לשיר „נלך בעיקבותיו“, אותה מקליטה המשפחה. יפה משרה מניסונה על בני-משפחתה.

משפחת ירקוני

מיפגן הכדורגליות שהתמודדו באותו איצטדיון: נערות קבוצת מקסים מחיפה, המונהגות על-ידי ציפי רוב, אשתו של כדורגלן העבר דניאל (שמילן) רוב, ונערות קבוצת מילן מ-חולון, שגברו על יריבותיהן ב-תוצאה 3:2, למרות שהשופט היה מאמן החיפאיות נתן הירש. את ההצגה באותו משחק גנבה שרה כחנני מ-מילן, שכבשה שני שערים וזכתה לכינוי מוטלה שפיגור של הנשים.

קומדיה של טעויות קן שורה בתוכנית הטלחיה פרם טוב, ששודרה בשבוע שעבר בהשתתפות דני ורפי גרנות. בגלל טעות ביחידת ההגשה של הטלחיה, שבראשותו של צבי (צבה) גור, פורסם בעיתונים כאילו ביים את התוכנית אילן אלדר. הגדיל לעשות מבקר הטלחיה של ידיעות אחרונות, שקטן בן-דמי פיינגולד, שקטן את התוכנית ואת הכימוי ה-גרוע של אלדר. כעבור מספר ימים התנצל פיינגולד, והודיע לקוראיו כי שמו של במאי ערב טוב הוא אלי גרא ולא אילן אלדר. אך גם התנצלותו של פיינגולד היתה טעות: אר התוכנית ביים צבי (ציצי) גרא.

משחק הקלפים היה ב-עיצומו, מסביב לשולחן העגול הסבו 14 גברים הדורים, בהם כמה אנשים ידועים. ההימורים עלו לסכומים גבוהים ביותר. היה זה במועדון צמרת מפואר למשחקי האזארד בתל-אביב. ל-פתע נפרצה הדלת. משטרה! ה-קלפים לא הספיקו אפילו ל-הסתיר את ההוכחות לפשע ערימות הוויטנים והקופה נש-ארו על השולחן. „הם מוזיעים עכשיו כהוגן“, לחש פקד יונג פורקים, ראש מילחק סמים ו-מוסר במחוז תל-אביב לעיתונא-מערב מנחם תלמי. ומו-עשה סירקיס אחרי שגילה כ-נערכים במקום מישחקי-מזל, ה-אסורים על-פי החוק? הוא לו-עצר את משחקי הקלפים. ה-תבקשו רק להזהרות, והשו-רים התעלמו מחובת החוק - כדי להמשיך סויר-לילה עבו-העיתונאי והצלם.

ספיר, כשבידה זר פרחים גדול. ספיר קם ממקומו כדי לקבל את הזר, אך להפתעתו הגישה זינט את הפרחים לבעלת הלה-קה, הברונית בת-שבע דה-רומשירד, שישבה ליד השר.

אחר שהתאכזב באותו ערב, היה הארכיטקט יורם נתן, שטיפל בצד הארכיטקטור-ני של בניין הלהקה. אמר יורם: „אף אחד לא רואה שהסגול של הכסאות הוא בשני גווני. כדי שישמרו לב לזה, צריך להוציא את כל הקהל החוצה.“

גם לתכשיטאית רחל גרא נגרמה השבוע אכזבה. כשהיא הגיעה להצגת הבכורה של הקונסול, עדויה במיטב תכשיטיה וכתר מעשה ידה, קם הקהל ממקומו ומחא כף. רחל היתה בטוחה שהתשואות מיוע-דות לתכשיטיה, אך משהפכה ראשה לאחור, נוכחה לדעת כי מחיאות הכפיים היו מיועדות לראש הממשלה גולדה מאיר שהתיישבה באותו רגע בשורה הראשונה של היציע.

אחת מהשתיים: או ש-משכורתו של ראש העיר תל-אביב, יהושע רבינוביץ, אינה מספיקה לו, או שקופת העיר-ייה ריקה והיא זקוקה באופן דחוף לתמיכה ממיפעל הפיס. אחת אין להבין את הליטותה הרבה של גאולה רבינו-ביץ, אשת ראש-העיר, לקניית כרטיסי פיס. הדבר הראשון ש-היא עושה כל יום ישישי בבוקר הוא רכישת כרטיס הגרלה של הפיס.

אחד אחר הקשור במי-על הפיס, הוא עורך גלי-צהל, גדעון סאמט, שהגיש בשבוע שעבר את תוכניתו הראשונה, מספר חזק, הדנה בהגרלות וב-סיכויי זכייה. לאחר התוכנית רכש סאמט, לראשונה בחייו, כרטיס הגרלה של מיפעל הפיס, וזכה ב-100 ל"י.

חובבי הכדורגל בחיפה התעלמו בשבת האחרונה מן ה-גשמים והציפו את האיצטדיון העירוני. הם ליוו בהערות קול-עות ובגיחוכים קולניים את

עיתונאי לוי יצחק הירזי שלמי, בין אברהם יפה, אמו ובתו רותי יפה, הסתבר כי אמו של אחד מראשי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה, אינה מזדהה כל-כך עם דעות בנה. אמרה מרים יפה, חברת קיבוץ יקום: „אני יותר מדי אמא ויו-תר מדי חרדה. משום כך לא איכפת לי, למשל, שהשקט יי-שך בלי סוף ושכל הילדים קיזו בריאים... עכשיו אנחנו לא צריכים לוון. אבל אם יהיה שלום - אסכים לתווה. כי אני אמא ורוצה בשלומם של כל הילדים שלנו...“ ואילו רוני יפה הצהירה כי הדמות הפוליטית שמוצאת-הן בעיניה ביותר הוא הדיד משה סנה.

ישוב ראש הנהלת חרות, אלוף (מיל). עזר וייצמן, יצא נגד שיטות הפחדת עם יש-ראל. אמר עזר: „בטלחיה ש-מעתי שמטוסי ענק הובילו אר-גוי ענק למצריים. היה חסר רק שיוספו כי המטוסים באים מ-ארץ הענק, במהירות מדהימה וברעש נוראי, מוטסים בידי טייסים כבירים. מה זה פה?“

האכזבה של ספיר

האם יש קשר בין הפו-ליטקה והביונס? לדעתו של אליהו סעדון, האיש החזק מאורי-היהודה, יש. „הפוליטיקה הולכת אצלי יחד עם ביונס“, אמר סעדון. „פוליטיקה בשביל ביונס - וביונס בשביל פולי-טיקה. בתור איש-מפלגה - יש לי קשרים טובים שעוורים ב-עסקים. בתור איש-עסקים - אני מצליח בפוליטיקה, מפני ש-אף פעם לא הייתי תלוי מבחי-נה כלכלית.“

בהצגת הבכורה של לה-קת הבלט בת-דור, שנערכה ה-שבוע בנוכחות שרי-האוצר פנ-חס ספיר, ראש עיריית תל-אביב ויהושע רבינוביץ ו-הרמטכ"ל חיים בר-לב, נגרמה לספיר אכזבה. היה זה בתום ההצגה, כשהשחקנית הראשית ז'נט אורדמן ירדה מהבמה ופתה לעבר השורה בה ישב

ראש-הממשלה המנוח לוי אש-כול, המגיעה בפעם הראשונה לצמרת המפלגה בזכות עצמה. לאחר שרואיין בשבוע שעבר עבור הטלחיה, הרים מראייניו, וסיפר להם סיפור ש-שמע מפי חבר שבא מברית-ה-מועצות: „יהודי הגיש בקשה לעלות לישראל. שאלו אותו סר-טים משפחתיים. יש לי אח ב-וארשה, ענה הבחור. מה הוא עושה שם? בונה את הסוציא-ליזם, היתה התשובה. יש לי גם אח נוסף - בבודפשט. מה הוא עושה שם? בו-נה את הסוציאליזם, השיב ה-בחור. יש לי גם אחד בירוש-לים, גם הוא בונה את הסוציא-ליזם? שאלו אותו. בבית? מה פתאום?“

האם החרדה

רק השבוע התגלה כי אלוף (מיל). אברהם יפה, מנהל רשות שמורות הטבע, ר-אחד המפקדים הידועים בצה"ל, לחם במלחמת העצמאות בפיקר-ה של אמו, מרים יפה. אב-רהם היה אז מפקד גדוד 13 ב-חטיבת גולני. באחד הימים, התייצב בפניו שלישי ואמר לו: „אשה אחת, לא צעירה, רוצה לראות אותך.“ השיב לו יפה: „עכשיו אין לי זמן.“ אמר ה-שליש: „האשה אומרת שהיא האמא שלך.“ מרים נכנסה אל-לישכת בנה, הודיעה לו כי לא תעזוב את הגדוד. ואומנם, היא נשארה בגדוד וליוותה אותו ב-כל דרכי המלחמה כטבחית. היא היתה אז בת 60.

אגב, במיפגש שערך ה-

ברכת „ישר כוח“ ל-שמעון פרס נשלחה מעל-עמודי הרושבעון הפנימי של אשדוד, חדשות אשדוד. היה זה אחרי פרס, בחברת הרמטכ"ל רב-אלוף חיים בר-לב, ביקרו על אוניית הקירור החדשה של החברה הימית להובלת פרי, ש-בבעלות יעקב מרידור: „את הממשלה ייצג בביקור זה שר-התחבורה הפופולרי שמעון פר-ס. בעיצומו של הביקור חש פרס ברע והוא נתמך בידי של-מנהל הביטחון הימי שמואל ש-בה, שהובילו למכונת ה-שרד.“ אך לא היה פלא בכך. ממשיך חדשות אשדוד ומסביר: „לאחר שבועות מאומצים ו-מייגעים היה הדבר צריך לק-רות... שמעון, ישר כוח...“

גם מוז"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרון ביקר ב-נמל אשדוד, שם סיפר לו מד-כיר ועד התיפעול, יהושוע פרץ, כי הוא טיפס עד שלבו-האחרון של מנוף החוף הענק שבנמל. שאל בן-אהרון: „מי נתן את ההוראה להוריד אותך משם?“

בעוד הרב מנחם די-כהן מוסיף לקרוא לעצמו „רבה של ההסתדרות“, הצהיר מוזכר ההסתדרות יצחק בן-אהרון, בתשובה לשאלתה: „אין דבר כזה כמו רב ההסתדרות. ההסתדרות אינה אירגון דתי. יש רק מנהל המחלקה הדתית.“ למרות ההצהרה הוסיף הרב מנ-חם הכהן למסור הצהרות בתו-אר „רב ההסתדרות“.

רק אנשים מעטים שמו-לב לעובדה, כי במרכז החדש של מפלגת העבודה, שנבחר ב-ועידה האחרונה, נבחרה כחברה גם מרים אשכול, אשתו של

הנסיך צ'ארלס

(22), יורש העצר הבריטי, עורר ביקורת על כי לא הידק את מיכ-נסיו במהדקים, ברכבו על אופניים בקולג' האימונים של חיל-האוויר הבריטי, בו הוא משרת כסגן. אמר על הפרשה יועץ הבטי-חות הבריטי: „מסוכן מאוד. מונהג שיש להצטער עליו. אם הוא יטיס מטוס כשם שהוא רוכב על אופניים, יביא לו הדבר צרות מרובות!“ אגב, הנסיך יוצא להמראות רק במוזיאון טוב, ובעת הטיסה, חל איסור טיסה על שאר המטוסים, למנוע התנגשות.

הן עלולות להביא — התפתחות חדשה לגמרי, הרת'סכנות ואולי הרת'אסון, בזידה המדינית של ישראל.

„תקיעת הסכין בגב“

די להיזכר בדוגמה היסטורית מחרידה אחת, כדי לעמוד על סכנה זו. הקורא את כרוזי „דיכוי בוגדים“ ואת סיסמות „הועד להנחה יהודית“, אינו יכול להיפטר מן ההרגשה שכבר שמע פעם סיסמות אלה.

ואכן — הן מועתקות מילה במילה מתעמולת-הארס של הנא-ציון הגרמניים.

קודם כל, עצם השימוש במילה „בוגדים“, עד כה השתמשו אביירי-הסיפוח בהש-מצות מתונות יותר, כגון „תבוסתנים“, עם תבוסתן אפשר להתחבב, איאפשר להתחבב עם בוגד. בוגד הוא אויב, שיש לחסלו. בכרוז הראשון של דיכוי בוגדים, נאמר על שומרי הנשק הסדור של צה"ל, שהת-רעו נגד המעשים „החריגים“ בעזה: „לבל ימשיכו במסע השמחותיהם את צה"ל ומיש-מר הגבול, סן יכולע להם.“

זהו חלק ממערכה, המשתדלת להעמיד פנים כאילו שוחררה-שלום בישראל הורסים את העורף של צה"ל, וקבוצות-השוליים החדשות מתייצבות להגן על עורפו של צה"ל.

מכאן רק צעד קטן מלאך אל הסיסמה העיקרית של התעמולה הנאצית: „תקיעת-הסכין בגב“ — האנדה כאילו הבוגדים, אנשי השמאל הגרמני, נעצו במלחמת-העולם הראשונה סכין בגב הצבא הגרמני המנצח, גרמו בכך לאוב-דן הנצחון ולהתמוטטות חרייך. אין כאן חיקוי מדויק, התכונות האישיות הפאשיסטיות שוות בכל ארץ. זוהי מוס-רעות נפשית בינלאומית, היוצרת בכל מקום את אותן הסיסמות, והמגיעה בהכרח לאותן השיטות.

אחרי הטרור המילולי מוכרח לבוא הטרור הסיסי.

„קבוצות השוליים“

מעטים זוכרים כיום איך נולד מכשיר-הטרור הנורא ביותר בדורנו — פלוגות-הסער הנאציות, האס"א והאס"אס. כאשר חושבים כיום על האס"א, רואים שורות ארוכות-ארוכות של גברים חסונים בחולצות חומות, חגורות-כתף ומגפיים, הע-רוכים למיסדר בפני הפיר.

אין חושבים על ההתחלה. אבל דווקא היא חשובה.

בתום מלחמת-העולם הראשונה, כאשר נסוג הצבא הגרמני מאזורי-הכיבוש והת-פור, צצו בכל רחבי המדינה קבוצות-טרור זעירות, שקראו לעצמן בשמות שונים ומ-שונים: „גייסות חופשיים“ (על שם תופעה בהיסטוריה הגרמנית בימי המלחמה בני-פולין), „פלוגות פרטיות“ וכו'. רבות מהן נשאו פשוט את שם מפקדיהן, בדרך-כלל קצינים-בדימוס שלא התחשק להם לחזור לחיים אזרחיים אלמוניים.

הקבוצות האלה עסקו בפעולות-טרור, רצח אנשים פוליטיים שהפכו לחוזה-השלום (ביניהם המדינאי היהודי ואלטר ראטנאו), איסוף נשק בפליקים חשאיים. אותה שעה ניהלו מלחמה-זעירה נגד הק-מוניסטים בארצות הבאלטיות, ונגד הפולנים בגבול הגרמני.

כאשר שוחרר אדולף היטלר מבית-החולים הצבאי (בו שכב בגלל עיוורון היסטרי) נשלח עליידי המודיעין הצבאי להתחקות (מתוך אהדה) אחרי מעשי קבוצות אלה. הוא הצטרף למפלגה זעירה, שהפכה לאחר מכן למפלגה הנאצית. כעבור זמן-מה הקים „פלוגת-סער“, כדי להתחרות בקבוצות-הטרור האחרות.

רק במאמץ של שנים עלה בידו היטלר לחסל את שאר הקבוצות, שהצטרפו כולן לפלוגת-הסער שלו.

גם זו היתה או עדיין אירגון קטן מאד, שעסק בטרור לעת מצוא. רק במרוצת השנים הפכה לאירגון של מיליונים, והצ-מיחה מתוכה את בנה-יריבה-יורשה: האס-אס, שעסק ברצח המוני שיטתי.

השנים המכריעות היו דווקא הראשונות, בהן נולד וגדל הסרטן

המלוס בֶּרְלִין!

אזהרה!

פלוגות הסער באות ל'ישראל

לא ידעה המדינה טרור פנימי. מאז רצח קסטנר והפצצות שהוטמנו במשרדי העולם הזה, לא היו מעשי-אלימות חמורים. שרידי הטרור, שעברו למדינה מן התקופה הטרור-מדינית, חוסלו או התחסלו. גם במשך סיפות, מאז מלחמת ששת הימים, לא היו שום מעשי-אלימות (מלבד ההתנקשות ש-ביצע אדם מופרע בודד בחבר-הכנסת מאיר וילנר מרק"ח).

אם כן, מדוע להתרגש עכשיו, נוכח הרעש שמשמיעות כמה קבוצות קטנטנות? מי שרוצה להרגיע את עצמו בשאלה כזאת, משחק בסכנה. אמנם, הקבוצות החדשות אינן חשובות, לפי שעה, מבחינה כמור-תית. אבל הן מהוות מחות חדשה.

שפלים — שרק אחד או שניים מהם זכו לפירסום, ואילו יתרן הוסתרו בגלל פחד הקורבנות. הסכנה קיימת. אם לא תחוסל באיבה, היא תתפשט ותשנה את דמות המדי-נה.

מישחק באש

למראית-עין, נראית אזהרה זו כמו-גזמית.

הרי מדובר אך ורק בקבוצות קטנטנות, עלובות מבחינה אירגו-נית ואנושית. מה יכולות הן לעו-לל? אחרי ככלות הכל, במשך שנים רבות

סכנה חדשה לגמרי מאיימת על המדינה.

סכנה חמורה לא פחות — ואולי יותר — מסכנת המלחמה בקווי הפסקת-האש.

הסכנה של טרור פנימי. סכנת עלייתן של קבוצות אלימות, ה-מורכבות מצעירים מופרעים ומוסחים, הע-לולות לגרום להתמוטטות החיים הדמו-קרטיות במדינה.

כחצי תריסר קבוצות כאלה קמו בארץ בחודשים האחרונים. הן מתאמנות בגלוי במעשי-אלימות, מאיימות בגלוי להשתמש בכוח נגד בעלי דעות אחרות בחברה הי-שראלית.

הן דוגלות כולן בסיסמות זהות: ארץ-ישראל השלמה, „אף שעל“, דיכוי ה„בוגדים“ הרוצים בשלום. הם כבר ביצעו שורה של מעשי-אלימות

קבוצות נאצי

חיים לנדאו: זה סתם מן האוויר. אתה מדבר מה שאתה רוצה לדבר. אתה יכול להמשיך כך.

היור צבי צימרמן (גח"ס): לא, הוא לא יכול להמשיך כך, כי זמנו עבר.

אורי אבנרי: חבר הכנסת לנדאו, אני מתבסס על עובדות. קיבלתי מיכתב-איום חתום עליידי אנשים, הקוראים לעצמם, "דיכוי בוגדים". זהותם של אנשים אלה ידועה לך וידועה לי. אנו יודעים מי האנשים האלה. אני מוכן להמציא לך רשימה, אם אתה מעוניין.

היתה פעם, "ברית הבריונים" בארץ, שהסיתה נגד חיים ארלוזורוב...

בן-ציון קשת (חרות): איפה היית, חבר הכנסת אבנרי, כאשר השתוללו אנשי שי"ח ומצפן?

אורי אבנרי: מה זאת אומרת, "השתוללו"? התפרצו למשרדים שלכם? היכן אתכם? שברו לכם את הידיים? התאמנו נגדכם ב"קאראטה"?

קריאה: התפרצו לבית ראש-הממשלה.

אורי אבנרי: הפריצה לחצר בית ראש-הממשלה — כולנו, כולל רבים מאנשי שי"ח עצמם, הסתייגנו ממנה.

אני מוכן להצדיק פעולה בלתי-אלימה. אין אני מוכן להצדיק פעולה אלימה. בעיניי זה היתה עמדותי חדי-משמעות.

כאן אני מתריע נגד גופים שאינם מכריזים רק בפה מלא על כוונתם לבצע פעולה אלימה, אלא המתאמנים — והמת-פארים בכך שהם מתאמנים — לפעולה אלימה, לטרור נגד יהודים.

ערב צאת הכנסת לפגרת-הפסח, ניצל אורי אבנרי ויכוח על חוק האומבוסדמן כדי לעורר את בעיית קבוצות-הטרור בישראל.

יום לפני כן העיר את תשומת-לב שר-המשפטים לקיומן של קבוצות, "נאצי-נאציות או פרוטו-נאציות" בישראל, והת-לונן על מחדל שלטונות המשטרה והתביעה הכללית בעניין זה, בייחוד אחרי ההתפרצות למשרד רק"ח, בה נשברה ידה של עובדת.

להלן חילופי-הדברים בכנסת:

אורי אבנרי: ... מתארגנת קבוצה, המכריזה על כוונתה לבצע מעשי-אלימות, לא רק כלפי אנשי רק"ח, שמשרדם חותקף, אלא גם נגדי, נגד חברי-כנסת מהמערך, נגד כל מי שמוכן, "ליותר על שעל אחד מאדמת המולדת".

מאיימים עלינו במעשי-אלימות, אולי אף ברצח... **חיים לנדאו (חרות):** אף אחד אינו חושב על רצח!

אורי אבנרי: האם אתה, חבר הכנסת לנדאו, יכול להת-חייב בשם שחכונתה היא רק לאלימות סתם, ולא לרצח?

אם כן, אצטרך לשאול אותך: מניין לך המידע הזה?

חיים לנדאו: זה לא רציני!

אורי אבנרי: זה פותח פתח למחשבה. איך אתה יודע אם הם רציניים או לא?

קריאה: כמה פעמים רצחו אותך בגלל דיעותיך?

אורי אבנרי: חבר הכנסת לנדאו, אני לא אתגר ישר בעיניי זה. יש בארץ, כרגע, ארבע-חמש קבוצות שונות, המאיי-מות בפירוש במעשי-אלימות, המצטלמות בשעת אימונים למעשי-אלימות נגד יהודים.

חיים לנדאו: מנין אתה יודע?

אורי אבנרי: אני יודע, מפני שקיבלתי תצלומים כאלה. בדקתי ומצאתי שהם צולמו במועדון בית"ר בירושלים, לא פחות ולא יותר.

ובכן, יש חמש קבוצות כאלה: "דיכוי בוגדים", "ועד להגנה יהודית", "אריאל", "ועד".

אחת מן השתיים: או שאתה מסוגל ומוכן לקבל על עצמך את האחריות לכך שהם לא יבצעו מעשי-אלימות, ואז תהיה אחראי למה שאתה אומר. זוהי אחריות כבדה מאד.

וזהו גם חודאה בכך שאתה יודע מה הם רוצים לבצע. או שאתה...

במעט החברה הגרמנית: קבוצות-השוליים הטרוריסטיות, סיגנון-הטרור ושיטות-הטרור.

דעת-הקהל התייחסה אליהן בזלזול. ה-שופטים והשוטרים, שהיו כולם אנשי הימין, חיפו עליהן, הבטיחו להן למעשה חסינות מעונש.

כשהתעוררה החברה הגרמנית למראה המחלה המכרסמת במעיה, כבר היה זה מאוחר מדי.

דכאו ואושוויץ נולדו בימי הרא-שית, בבתי-המרזה ובחדרי-החד-רים של "קבוצות-השוליים".

קו-קלוקס-כהן

התופעה המרימה עתה את ראשה בישראל לא באה, כמובן מגרמניה, היא באה מ"ארצות-הברית. זוהי תופעה אמריקאית מובהקת.

נביא הטרור החדש הוא הרב מאיר כהנא, אדם מופרע-קשה, שנחל הצלחה מפתירת על רקע מחלת-הירוד הכללית יותר הפו-שמת בארצות-הברית.

ישראלי תמים יתקשה להבין איך עלה בידו אדם כזה, הדוחה בכל הופעתו, והנטול כל כשרון שהוא, להפוך דמות חשובה בארצות-הברית, לזכות בפירסום עצום בכלי-התקשורת האמריקאיים, לאיים אף על ממי-שלת ניכסון ולהלך אימים במדינה.

התשובה היא: כהנא הוא רק אחד מיני רבים — חיקוי יהודי

לפאשיסטים מכל הסוגים, בני כל העדות והגזעים, החוסכים כיום

את ארצות-הברית לגיהנום של אלימות ופשע.

איך זה קרה?

החברה האמריקאית היתה תמיד אלימה. רצח-העם שבוצע באינדונזיה הטביע את חותמו על האופי האמריקאי מראשיתו. זה

עוד העבדות השחורה ופולחן המערב הפרוע עוד חיזקו את התסביק של אלימות, שמצא את ביטוייו במישפטי-לינק, במלחמות ה-גאנגסטרים, וכדומה.

כעשור האחרון חדרה תופעה זו למרכז החיים האמריקאיים.

יש הסבורים כי האומה האמריקאית מתפרקת מבחינה נפשית וחברתית, וכי האחדות הלאומית מפנה את מקומה למל-חמת-אחים כללית — לבנים נגד שחורים, עדה נגד עדה, הורים נגד בנים. על רקע זה קמו קבוצות-השוליים הבלתי-ספורות, שכולן עוסקות באלימות, במהומות, בפשע, בטרור ואף ברצח.

יש המקוים שמחלה זו תחלוף, שאמריקה תתגבר עליה, כפי שהתגברה על מחלות קודמות.

אך עובדה היא שכיום שוקעת ארצות-הברית בתהום של אלי-

מות, ריב-אחים ופשע.

הליגה להגנה יהודית היא, מצד אחד, תגובה על האלימות האנטי-שמית, ומצד שני חיקוי יהודי של שאר הגזענים. בהדרגה נעלם היסוד ההגנתי (מחתרת מול מחתרת, כנופיה מול כנופיה, אלימות מול אלימות, גזענות מול גזענות), והליגה הופכת ל-

אירגון-טרור התקפתי, המוכן להיאחז בכל תירוץ (כגון עניין יהודי ברית-המועצות) כדי להתפרסם, לעשות נפשות, להפעיל שי-טות טרור.

בצר כמה צעירים יהודיים טו-

בים, הרואים צורך בהגנה-עצמית

יהודית מול קבוצות-טרור שחר-

רות, פורטוריקאיות ופאשיסטים, נמשכים אל הליגה ערב-רב של

מופרעים מכל הסוגים, סאדיסטים, שוחררי אלימות-לשמה, ויסודות

פליליים פשוטים.

מבחינה זו, דומה הליגה לכל גוף דומה של עדה אחרת.

לפני כמה ימים ניתנה לאזרחים הישרא-ליים ההזדמנות לראות בסלווניה כיצד יור-דת הליגה להגנה יהודית על עיירה בניו-גרסי, למורת רוחם של היהודים המקומיים,

כדי "להגן" עליהם, כביכול, מפני הקו-קלוקס-קלאן האנטי-שמי. על המסך נראו פניהם של חברי שני האירגונים — וקשה היה לקבוע מי מהם היה דוחה יותר. שני הצדדים דיברו באותו סיגנון.

ואין זה פלא, כי שני האירגו-

נים השויכים לאותה מהות.

טבעי הוא שהליגה מושכת בעיקר טיפו-סים של יהודי-גרסו, ולא את הטיפוס החדש, הזקוף, של צעיר יהודי-אמריקאי. גם בכך אין כל חדש. פלוגת-הסער הנאציות לא היתה מורכבת, בשנות המאבק, מגרמנים אריים תמירים, כחול-עיניים ובלונדיים, כפי שזה נראה בפלאקאטים נאציים (כמו זה המתפרסם בעמוד 10) ובסרטי הוליווד, היא משכה בעיקר אנשים מופרעים לא-יוצאים, אכולי תסביך-נחיתות, עקומים מבחינה גופ-נית ונפשית, שהחברה הקיאה אותם, כמו הפורע האנטי-שמי הנתעב יוליוס שטרייכר.

זהו הטיפוס השיגרתי של קבד-

צת-שוליים טרוריסטית.

איכפורם של מחלות-רוח

אילו נשארה הליגה רתוקה לוירה האמרי-קאית, אפשר היה להסתפק בצער, ובתקוה שיהדות אמריקה תתגבר בבוא היום גם על מחלה זו.

אולם הליגה באה לישראל — וזהו פתח הרעה.

חשוב להבין זאת: אין זו תו-

מעה ישראלית אוטנתית, רעה

ככל שתהיה. זהו אימפורט של

מחלת-רוח אמריקאית — סרטן

שצמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

צמח על הגוף האמריקאי, ושי-

העקומים: אנשי פלוגה נאצית בגרמניה בפעולה אלימה נגד חנויות של יהודים

עתה מבקשים להשתיל אותו על גופנו הלאומי הבריא.

איך זה קרה?

תחילה באו לארץ כמה מאנשי הליגה, מהם שהיו צריכים לברוח מאמריקה בעוון ביצוע פשעים — לא מעשים "פטריוטיים", אלא מעשים אלימים שפלים. הם מצאו מחסה בישראל.

אחר-כך בא הרב כהנא עצמו. (אין זו הפעם הראשונה. הוא כבר שהה בעבר בארץ, בילה בשיבה, הסתלק בנסיכות מס' תוריות, שקרוביו בישראל אינם ששים לדבר עליהן.)

כהנא, שהפך בינתיים דמגוג

מדולפלם זורין, הכין מייד שיש

חלל ריק בישראל. יש כאן ימין

המדבר בסיגנון לאומני, נוסח

בגין, אבל אין כאן תנועה פא-

שיסטית ממש.

אולי מתוך חשש שהעונה באמריקה עו-דת להסתים, הוא החליט לעבור לישראל.

עצם ההודעה על בואו גרם כאן תגובות שרשרת בחוגי-השוליים הימניים. פחדו מפני ההתחרות החדשה, והחליטו לקדם את פני הרעה עליידי הקמת קבוצות-טרור מקומיות.

על רקע זה קם דיכוי-בוגדים, קבוצה זעירה של צעירים ישראליים, המדברים בנוסח פא-

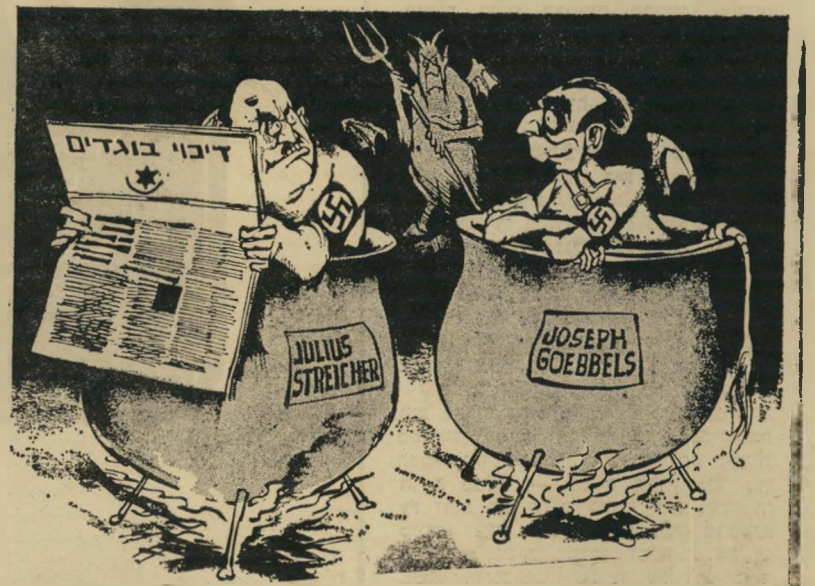
שיסטית ממש.

אולי מתוך חשש שהעונה באמריקה עו-דת להסתים, הוא החליט לעבור לישראל.

עצם ההודעה על בואו גרם כאן תגובות שרשרת בחוגי-השוליים הימניים. פחדו מפני ההתחרות החדשה, והחליטו לקדם את פני הרעה עליידי הקמת קבוצות-טרור מקומיות.

על רקע זה קם דיכוי-בוגדים, קבוצה זעירה של צעירים ישראליים, המדברים בנוסח פא-

שיסטית ממש.

שטרייכר לגבלס: "אתה רואה, הם בכל זאת למדו מאיתנו משהו..."

בעולם

פאקיסטאן

ביאפריה —

הצגה שנייה

עוד לא חלפו ימי דור מאז נסתיים טבח העם בביאפריה — וכבר צופה העולם ב־הצגה שנייה, הפעם, בפאקיסטאן המזרחית, הלא היא בנגל.

כמו בהצגה הראשונה, גם הפעם מפגין העולם, הנקרא מסיבה בלתי־מובנת, הנאור, את אדישותו הנאורה לנוכח רצח של המוני נשים ילדים וגברים לא חמושים, בידי לוח־מים הנעזרים בטנקים ומיטב הציוד והחימוש המודרניים — אמריקאיים בעיקרם.

הטובים לא ניצחו. יחיא חאן, נשיא פאקיסטאן, עשה טעות והירשה עריכת בחי־רות בחבל המזרחי, כאשר בחר רוב התוש־בים — שאין להם כל קשר, משום סוג ש־הוא, לפאקיסטאן המערבית — במפלגה ה־בדלנית, הקוראת לניתוק משליטתו של ה־חבל המערבי, החליט גנרל יחיא שלא מש־חקים, שוברים את הכלים, ושטף את בנגל המזרחית בצבאו.

למרות זאת, לא זכה בנצחון. המורדים, חמושים בחצים וקשתות, לא הוכחדו. למ־

מורדים בנגליים מזויינים

הרפולמטים משחקים והילדים נרצחים

רות הטבח הנורא, לא יוכל יחיא לשחוט 30 מיליון תושבים. מה גם, שהם נעזרים על־ידי כוחות מבחוק.

עזרת ארה"ב. תושבי בנגל קשו־רים בקשרים הדוקים לתושבי בנגל המער־בית — השייכת להודו. התוצאה: הודו מצ־דדת בנייתוק בנגל המזרחית מעל פאקיסטאן, עומדת לימין הבנגלים מבחינה מוסרית, תעמוד לימין במקודם או במאוחר גם ב־צורה מוחשית יותר. גם ארצות־הברית עשו־יה לנתק את אספקת הציוד והעזרה שלה לפאקיסטאן המערבית, שכן לא זו היתה המטרה שלשמה סיפקה נשק ליחיא חאן.

הסינים מפחידים את כולם. אלא שגם עמדתה של סין היא דו־משמעית — בדיק כשל ארצות־הברית. השיקול הנגדי: רבים ממורדי המזרחית הם מאואיסטים.

גורם נוסף שמגלה עניין רב בפרשה הם כמובן הרוסים. אלו שקיימו את השלום באזור, מאז פרשת טשקנט — ומעוניינים להמשיך ולקיימו, בעיקר על־מנת שלא לתת לסנינים הזדמנות לנצל את הסיכסוך ולתפוס אחיזה באזור.

משחק מסובך. כך, מצאו עצמם הר־סים והאמריקאים באותו צד של המיתרס, כשהאינטרס המשותף שלהם: להפסיק את הטבח. יחד עם זאת, אין ביכולתם לעשות הרבה בנידון — מחשש שלחץ כבד מדי על יחיא חאן עלול לדחוף אותו לידי ה־סינים. ובעוד שתי מעצמות־העל מגששות בעדינות להשגת מטרותן, ומנהלות את ה־משחק הדיפלומטי המסובך של לחץ ואי־טרסים — ממשיכים הטנקים של פאקיסטאן המערבית בהשמדת־עם בפקיסטאן המזרחית.

החיצול האהבכני!

dura
gloss

AMERICA'S LEADING BRAND

הלכה
האחידה
שאינה
שוקעת

Magic
Pearl

„מג'יק־פרל“ זהו ההישג המדעי הגדול המקל

עליך את מריחת הלכה, תודות לאחידותם

המתמדת של פתיתי ה־PEARL.

„מג'יק־פרל“ מעניק לך בוק קריסטלי נהדר, בשלל גוונים,

כשהציפורן מכוסה כולה בשכבה אחת ואחידה.

היי זוהרת ואופנתית עם „מג'יק־פרל“

„דורה־גלוס“

אמקור

טלוויזיות

"אמקור" הצועד בראש תעשית הטלוויזיה בישראל מוסיף לכם צבע לחיים עם מקלט היוקרה "SPECTRA" במבחר של 8 צבעים. חידושים נוספים — "SPECTRA" 20", מתאים גם לחדרי שינה ודגם 8003 עם המסך האופטימלי. יתרון חשוב — שרות אמפא.

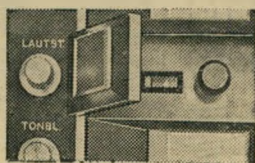

מיתרונות טלוויזית אמקור

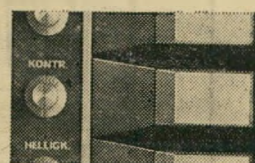
עין אלקטרונית

מראה לך על איזה מנענע לחצת. ממש כמו במחשב ה' אלקטרוני.

6 לחצני מגע

בכל אחד מ'6' תאי המנענעים נמצא לחצן מגע. כל אחד מהם אפשר לכוון מראש לכל אפיק בכל תחומי ה-U.H.F.-V.H.F.

מנענעים אוטומטיים

אינך צריך ללחוץ ולסובב כפתורים. כוון פעם אחת את לחצן המגע. מעתה, בלחיצת אצבע קלה תקבל את הקליטה הטובה ביותר שבחרת מראש.

לי תמכור דמך
אמקור

המפיצים: אמפא וסוחרים מורשים

המוצר
הנבחר
1971

בעולם

ארה"ב

שוטרות השחקים

ארבע נשים ראשונות הוסמכו השבוע ל- תפקידן כשוטרות-שחקים — קצינות ביט- חון שנועדו להילחם בחוטפי-מטוסים. יחד עם 77 גברים, הן סייעו קודם בן ארבעה שבועות, שנערך עלידי משרד-האוצר של ארצות-הברית, במסגרת הכוח הפדרלי ה- מיוחד שהקים הנשיא ניקסון למטרה זו.

אלמוניות. במסיבת העיתונאים שנערך כה לרגל סיום הקורס, סירבו ארבע החת- כות הצעירות לפתוח את הפה, "כדי שלא לפגוע ביעילותן כשוטרות חרש", כפי ש- הסביר דובר המשרד. כל שנאותו לגלות לכתבים, זה שאחת מהן היתה מוכירה, אחת בוגרת אוניברסיטה, ושלישית "עברה בשביל הממשלה בתחום טכני מסויים". הרביעית סיפרה כי לא ססה מעולם לפני כן.

קפה — או קרפוד נקוע. בעוד ש- שוטרי השחקים נאלצים למלא חמיד רק תפקיד של נוטעים, יכולות השוטרות להת- חשש גם לדיילות, להגדיל בכך את אחוזי אי-ההדאות של חוטפים פוטנציאליים, להקי- שות עליהם את תיכונן החטיפה. למעשה אנו מכפילים את מספר האנשים שמהם חייב הנוסף לחשוש, קבע מפקד הקורס. "עד עתה, חששו החוטפים רק מהגברים במטוס. מעתה, גם הנשים תהווה איום לגביהם. או- תה דיילת שהגישה לו זה עתה תה או קפה, יכולה בן-רגע להגיש לו קרסול נקוע, ב- עזרת תרגיל גידוד מהיר."

שלוש חתיכות עולות

על ראש ה-א.פ.בי.אי.

אם הן תבצענה את איומן, הן תוכינה — לפחות לתשומת ליבה של האומה. לינדה גנסה (21) וכריסטין הומס (18) מאיימות

מפוטרת גנסה

שלום — איננו פוליטיקה

לתבוע לדין את ראש הפ.ב.א.י, אדגאר הובר, לדין. הסיבה: הוא שלל מהן את זכותן ה- חוקית, כאשר פוטרן מעבודתן כפקידות ב- א.פ.ב.א.י. בגלל שחילקו חומר הסברה של גוף הקרוי הקואליציה הלאומית לפעולה למען השלום. "עליכן לוותר על עבודתכן כאן — או על פעילותכן שם", הציג בפניהן מנהל המחלקה שלהן את הברירה.

הפגנה אחרי ההפגנה. הבנות נתגלו כנמרות. הגישו את מכתבי ההתפטרות שלהן — מה-א.פ.ב.א.י. "העבודה למען הקואליציה איננה פעילות פוליטית", טענו. "כן פוליטית — ולפיכך אסורה לעובדי המחלקה" קבע הבוס שלהן.

הקואליציה היא גוף שהוקם עלידי חוגים שונים למלחמה במלחמת ויאטנאם. כרגע, מתכננת הקואליציה הפגנת המונים נגד ה- מלחמה בעוד כשבועיים. אם אכן תשגה שתי הבנות את תביעתן נגד הובר, תהיה לקואליציה סיבה טובה להפגנה נוספת.

פרסום מילני

המכנסים
הקצרים
הנוחים
לשעות
הפנאי
לים
ולטיולים

להב
מאריגי
**Diolen[®]
cotton**

א.א.א.א.

להב. האופנה המלהיבה כל גבר ואשה

reg. trademark Enka Glanzstoff Group

תפורק ממשלת הליכוד!

השבוע הייתי עד לשיחה שהבירה לי לפתע את פשר עקשנותה של ישראל בי שאלת הנסיגה.

בחור צעיר, שישב בשולחן סמוך לשולחני, בבית קפה קטן, אמר לפתע לאיש שישו: "אל תבלבל את המוח! בטח שהממשלה לא רוצה שלום. היא לא מוכנה להת-זר אף שעל היא מעדיפה מלחמה על נסיגה מארס-אל-שייך, ולא איכפת לה שניהרג

על שטחים שאותם לא התכוננו בכלל לכי-בוש. אני אומר לך שלא יהיה כאן שלום עד שלא תפורק ממשלת הליכוד!"

איש-שיחו הסתכל בבחור הצעיר בתמהון, ואמר לבסוף: "איפה אתה חי? לא שמעת שממשלת הליכוד הלאומי פורקה כבר לפני שנה?"

"באמת?" אמר הבחור הצעיר. "לא ה-ר-גשתי בזה עד עכשיו."

המבקרת הזולה והמזייפת

סרטו של זאק מורי "קתמור" "שלוש פע-מים עכשיו", אשר עסק בעבודותיהם ומק-רות השראתם של שלושה אמנים ישראליים (יגאל תומרקין, יאיר גרבוז ועמי שביט), היה לדעתי אחת היצירות הרציניות, הרגי-שות והתרבותיות ביותר שהוקדמו בטלויזיה, מאז הקמתה.

למחרת השידור, כאשר גשתי במיקרה את מר קתמור, בירכתי אותו על עבודתו המצוינת, והופתעתי מאוד לשמוע מפיו ש-מר תומרקין כועס על שכללו אותו בחבילה אחת עם שני אמנים "בלתי רציניים", אם לבכר לשון מאופקת על לשונו האנאלית של הפסל.

לעומת זאת, לא הופתעתי כאשר מצאתי, כעבור ימים מספר, הר-לטענות של הנריקס פון תומרקין בביקורתה השט-חית של הגברת הדד בור-שם על אותו סרט. כל מבקר ראוי ליגוק את דעותיו ממקורות הנפת-חים לפניו.

לאחר ניפוי הקש וה-מוץ מתוך פטפטנותה ה-גרפומאנית של מבקרת ה-כליב, נותרו בידי טענ-תיה הבאות של הגברת בוש:

(א) אסור לכרוך של-שה אמנים בסרט קצר אחד, אם אין כוונה לעשות אנלוגיה ביניהם, או אם השלושה אינם שייכים לאסכולה אחת.

(ב) כל אחד מהאמנים ראוי לתוכנית מ-של.

(ג) זאק מורי קתמור כופה את סיגנונו על כל סרטיו. הטריקים שלו (מעברים מהירים ועריכה ומצלמה מאוד זריזות) אינם יוצרים דינמיקה וקצב של סרט. הם מתאמים לסרטי פירסומה, אך טעות להש-תמש בסיגנון זה לסרט "המתכוון להציג יצירות אמנות בפני קהל-צופים רחב."

(ד) הבמאי העמים סמלים בנאליים וזולים (רחובות סואנים, אורות מבליחים, פני נע-רות, מודעות-פירסומה וצילומים-מלחמה) על יצירות אמנות שהן "אפקטיביות ומשמעו-תיות בזכות עצמן, ואין להן כל צורך ב-קצב ובמשמעות שמעניקים להם אנשי טל-וויזיה בינוניים."

פיטפוטים של בורה ועם-ארצית כזאת עושים, כנראה, רושם על מר שוקן, אחת אינני מבין למה הוא מעמיד לרשותה בי-עיתון מקום, שיכול היה לנצל ביתר יעילות ורווחיות, אילו הקדיש אותו למודעה נוספת של "פנסטיה" (תחת עם פרח, המוכר ל-גשים את "התחתון הרך, חמים, נעים למגע, סופג זיעה שאת לובשת ומשליכה"). רמתו של "הארץ" היתה משתפרת אילו הקדיש מר שוקן חודש ימים לעיון קפדני בקי-ש קושים הפסאודו-אינטלקטואליים שהגברת בוש מפרסמת בעיתונו בשבוע אחד.

נחזור לטענותיה של הגברת: (א) מותר לכרוך שלושה אמנים בסרט אחד, אם אין כוונה לעשות אנלוגיה ביניהם. (ודאי שאין צורך לקבל, לצורך כך, את הסכמתה של הגברת בוש.) אני יכול לראות טעם, למשל, בסרט אשר יעסוק בי-יצירותיהם של עגנון, עמוס עוז, וא. ב. יהושע, אף כי הם אינם שייכים לאסכולה אחת. לא כל שכן מותר לכרוך יחד את

תומרקין, גרבוז ושביט, כאשר הבמאי ב-פירוש רואה בהם משהו משותף (ומכאן שם הסרט: "שלוש פעמים עכשיו"). שלושת ה-אמנים האלה עוסקים, כל אחד בדרכו הוא, בתגובות על המתרחש סביבם עכשיו. (ב) אין ספק שכל אחד מהם ראוי לתוכ-נית משלו. אני משוכנע שהגברת בושס היתה מאושרת לו הקדישו למר תומרקין, למשל, תוכנית של ארבע שעות. (ג) כל יוצר כופה את סיגנונו על יצ-ירותיו. אפילו הגברת בושס כופה את מה שנראה לה ודאי כ"סיגנון" משלה על פיט-פוטיה בענייני איטרון-טלוויזיה-ספרות. למר זאק קתמור שפה משלו, ואיש אינו רשאי לתבוע ממנו שידבר בשפה של מר-שהו אחר כלשהו.

המשפט "מעברים מהי-רים ועריכה ומצלמה מאד זריזות" מגלה את עומק בורותה של הדד בושס בענייני קולנוע. כל צופה-קולנוע, גם אם הוא לא קרא חוברת "הסרטה ל-מתחילים", יודע שאין ד-בר כזה כמו "מצלמה זריזה". הזריזות חלויה בעריכה. מעברים מהירים ועריכה זריזה הם הייגו-הך. "הסרטיקים" האלה, כי פי שהאנאלפאלמית הזו מכנה את העריכה המהי-רה, בפירוש יוצרים דינמיקה וקצב של סרט. זהו ממש אל-ף-בי"ת של אמנות ה-קולנוע.

עריכה מהירה אינה מתאימה לסרט-פיר-סומה בלבד. דרך העריכה של סרט-פירסו-מת השפיעה על במאים רבים בני זמננו (כל סרטי דיק לסטר ואפילו "נקודת זב-רינסקי" של אנטוניוניו). הקצביות, "העצבנות" והמעברים המהירים של סרט-פירסומה תר-מו רבות ליצירת שפת קולנוע יותר תמ-ציתית, שפה חסכונית המביאה בחשבון את האינטליגנציה של הצופה והמנסה להדביק את מהירות האסוציאציות שלו. עריכה כזו היא "זרם התודעה" בשפת הקולנוע הבינ-לאומית.

(ד) מי סיפר לגברת בושס שהסרט התכ-וון להציג יצירות אמנות בפני קהל צופים רחב? מי שרוצה לראות יצירות שהן "אפק-טיביות ומשמעותיות בזכות עצמן", ללא "קצב ומשמעות שמעניקים להם אנשי טל-וויזיה בינוניים", יכול לבקר בתערוכותיו של האמן. איש לא יפריע לו להסתכל ארבע שעות בפסלי המשמעותיים של מר תומר-קין, למשל.

סרטו של מר קתמור מציג לפנינו לא רק את יצירותיהם של האמנים ואת דבריהם על דרך עבודתם, אלא — וכאן העיקר — את מקורות ההשראה שלהם ואת האסוציאציות החזותיות שייצירותיהם מעוררות אצל ה-מספר, המנהה והבמאי.

צילומים-מלחמה, רחובות סואנים, אורות מבליחים, מודעות-פירסומה ופני נערות אי-נם סמלים בנאליים וזולים כשלעצמם. אלא אם כן מתכוונת הגברת בושס להגיד ש-מלחמה, מוות, טכנולוגיה מודרנית, אהבה ותרבות-צרכנית הם נושאים בנאליים, שאין טעם לעסוק בהם. מר קתמור לא עירבב את מקורות ההשראה של האמנים, כפי ש-הגברת בושס עשתה זאת בערבותיות השמ-לים ששפכה לרגלינו. האסוציאציות החזו-

ליסיום: סרטו "שלוש פעמים עכשיו" של זאק מורי קתמור היה סרט רגיש, אינט-ליגנטי תרבותי, נאמן מאוד לרוח עבודותיהם של תומרקין, גרבוז ושביט, ומבובזו לחלוטין על אנשים חסרי-אינטליגנציה ובו-רים, מסוגה של הגברת הדד בושס.

ביקורת על מצה

הילדים ולכריכים בלתי-מסודרים. בדקתי את הבעייה, וזה נכון. בכל מצה יש 18 חרי-צים. אילו היו עושים בה 19 חריצים, אפי-שר היה לחלק אותה לשני חלקים שווים. אני מבין שחיי חריצים הם בעלי מש-מעות סימלית מיוחדת ביהדות, אבל למה, אם כך, יש בכל חריץ 34 חריצים? למה לא הוסיפו עוד שני חריצים, כדי שגם ל-למ"ד-יו" החריצים תהיה משמעות סימלית? וחץ מזה, למה לא תיכנו ממצאי המצה חריץ אחד גם לרוחבה, כדי שאפשר יהיה לחלק את המצה לארבעה חלקים שווים? רעיון פשוט כזה היה פוטר אותנו אחת ולתמיד מכל אותם שברים ופירורים מיו-תרים.

הרבנות הראשית: נא לדיעבד!

חשבון עובר ושב

החופש להיות חולה

אני רוצה לעשות דבר מנוח: להרים קול זעקה למען חופש האזרח הקטן. כן, היה פעם דבר כזה. אני רוצה להודות בדבר מנוח: שהודעתי, בתוכנית "בנוראני" השבוע, על חוק ביטוח הבריאות המתוכנן — נוכח האדישות, שבה עברו כל המשתתפים לסדר היום, על מה שבעיני נראה כפג-ע נוראה בחופש הפרט.

אחדים ממתנגדי החוק אמנם הזכירו, אגב אורחא ובחצי פה, שיש משום כפייה בחוק, המכריח אזרח ישראלי להצטרף לקופת-חולים שהאיגוד המקצועי שלו יבחר בה — נגד רצונו של אותו אזרח קטן בודד.

(אגב — ד"ר דורון, המנהל הרפואי של קופ"ח ההסתדרותית, שלחם בחירוק-שיניים להצדקת החוק, עשה מעשה שהוא פשוט שערורייה: לכל אורך הדיון, הוא ניסה להתעלם ממה שנאמר בהצעת-החוק, טען כל מיני טיעונים שנועדו להרגיע את מתנגדיו ואת הצופים — אלא שכל קשר בין דבריו לבין מה שייכפה מחר על האזרח, בכוח החוק המוצע — היה מיקרי בהחלט.

תהליך התחמקות זה הגיע לשיא מזעזע כאשר ניסה דורון לטעון, כי בחוק לא כלול כלל צו-הרחבה, לפיו רשאית הממשלה לכפות על אזרח להצטרף לקופת-חולים מסוימת בניגוד לרצונו, כאשר הוכיח לו ד"ר ישראל סוס, אחד מממתנגדיו, כי הוא דובר הבל, אם להשתמש במילה עדינה, וכי צו-ההרחבה כן כלול — לא טרח דורון להשיב, והמנחה, אמנון רובינשטיין, לא טרח לאלץ אותו להשיב).

הפניות נסתמו מייד נוכח הטענה — לה הסיכמו כולם — שבחוק המוצע, על אף כל מיגרעותיו, יש משום שיפור לגבי המצב הקיים, בכך שהוא מרחיב את שירותי הבריאות לגבי חלקים נוספים של האוכלוסייה.

רבותי, תסלחו לי — אבל אתם מאוד לא אוריינליים. בטענה העצובה הזו של טובת הכלל, משעבדים שליטים שונים, מימין ומשמאל ומהאמצע, למעלה ממחצית האנושות לעבדות, כבר למעלה מיוכל שנים. אני, אישית, מוותר לכם על טובת הכלל הפרטית שלי. אם הברירה היא בין זכות הבחירה הצנועה שלי לאיזה קופת-חולים ללכת — לבין קבלת שירותי בריאות משופרים יותר — אני מצפצף על השירותים.

אני מוכן להיות חולה, אבל חופשי.

עוזי הד

בעניין תאונתו של עזר וייצמן

המשרה תבעה שקעב התאונה, בה נהרג הולך רגל, יישלל ממר עזר וייצמן רישיון-הנהיגה שלו. השופט, לפניו הובאה תביעה זו, מצא ל-נכון להתעלם מהמלצת המשרה, בהתחשב עם תיקו של מר וייצמן, הנקי ל-חלוטין מהרשעות קודמות.

משונה, משונה מאוד. אחרי הכל, מר עזר וייצמן היה במשך למעלה מעשרים שנה קצין בכיר בצה"ל, ו-אחר-כך שמש בממשלת הליכוד ו-לאומי כשר-התחבורה. איך זה ייתכן בכלל שלא היו לו בעבר הרשעות קוד-מות כלשהן?

זה קצת לא מתקבל על הדעת. האמנם נהג בו שוטרי התנועה לפנים משורת ה-דין? קשה להאמין! דבר שני, שלא מתקבל על דעתי, הוא תיאוריה משונה שהשמיע בקשר לתאונה זו אחד ממומחיה-התחבורה מטעם גז"ל. לפי תיאוריה זו, חצה הולך-הרגל את הכביש,

וכאשר ראה שהמכונית בה נהג מר וייצמן נוסעת באיטיות ובזהירות, זה כל-כך הרגיו אותו, שהוא הכניס ראסיה לתוך חלון ה-מכונית. הראסיה היתה כל-כך חזקה, ש-כתוצאה ממנה נשברה השמשה, והמכונית נעצרה בו במקום.

אני לא מומחה לענייני תחבורה, אבל התיאוריה הזו לא מתקבלת על דעתי. אני מצטער מאד, אבל אני חושב שאי אפשר לעזור מכונית בי-ראסיה. קשה להאמין, בכל אופן, אגב, וללא כל קשר עם התאונה הזו, מסתמן לפתע סיכוי לפתור את בעיית הקאריירה של מר עזר וייצמן. לפני כמה ימים הודיעו כל העיתונים שאחמד אבו-רץ הפרסי, מחפש מפקד לחיל-האוויר, אותו הוא מבקש להרכיב ממטוברים. מיניו של עזר וייצמן לתפקיד זה יפתור לא רק את בעיות נסיכות כתאר, הוא גם יפתור כמה בעיות, שיתעוררו בבחירות הבאות לכנסת.

זהירות חנ"ם

חתיכות נורא מפוצצות

מאוד זהיר, התחלק תורג'מן בין הטיפות, בשיחתו עם כתב העולם הזה. לשאלה הי מרכזית בפרשה — "האם קיבלתם מידע מוקדם על ביקורה של החולייה בישראל?" — השיב בלאו. כך גם על יתר השאלות: "מיהו רבי-סמל ממשטרת הגבולות שגילה את חברות החולייה?" "שמו אינו ניתן לפירסום." "האם אפשר לראות את העצירות?"

המפקדת החתיכה
מפקדת החולייה אוולין בראג (26). חתיכה צרי פתייה טיפוסית, בעלת פרצוף ילדותי תמים ו מקסים, אוולין הינה מחבלת בעלת ותק מיבצעי רב, השתתפה, בין היתר, בנסיון חטיפת מטוס אל-על על ידי לילה חאלד, ופוצצה אישית מיתקן זיקוק בהולנד. בתמונה: מצביעה, לאחר מעצרה בישראל, על מיטען חומרי-הנפץ והחבלה שלה: חומר-נפץ ספוג בחזייה ובי צמר-גפן ההיגייני שבקופסת הקרטון (בחזית), נפצים בעקבי הנעליים, בקופסאות הנפרורים ובשפופרת קרס-הידיים. צורת הסתרת חומרי-הנפץ מעידה על מומחיות רבה בשטח זה.

הסיפור שהתפרסם, היה מרתק.
האך הסיפור שלא התפרסם — היה מרתק שבעתיים.
הסיפור שהתפרסם, התפוצץ בכל העיתון-ים בארץ בתחילת השבוע, סיפר אודות לכידתם של חמשת חברי חוליית חבלה.

של החזית העממית לשיחרור פלסטין. שלוש החתיכות שבחולייה נתססו מיד עם נחיתתן בלוד. שני החברים האחרים, בני הוג הקשיש אדית ופייר בורגהאלטר — 48 שעות לאחר הגיעם לארץ.
אך הסיפור שהתפרסם, עם כל העניין שבו, היה רק קצהו של קרחון עצום. רובו של הקרחון, נשאר לא מפורסם. רמו לסיפור הנסתר, ניתן בגילוי הפת-עתה של החתיכה מספר 1 ברשת, אוולין בראג, כאשר נעצרה עם רידתה מהמטוס בלוד: "כליכ מהר נתפסנו?" התמוטטה מיד.

כיצד הוכנה המזכורת?
כאן טמון היה הסיפור הגדול. כיצד נתפסה החולייה — כה מהר? התירוץ שהושמע בסיפורים שהתפרסמו בעיתונות, היה סתם מגוחך: דהיינו, שאיש ממשטרת הגבולות, שבדק את דרכוניהן של שתיים מחברות החולייה, הבחין משהו ה-

המפציעה וציודה
מריין ברדלי, בת המיליונר המרוקאי, שנפשה חש-קה בשעשועי הרפתקאות, מצביעה על פריטי הציווד בהם הוסתרו חומרי-הנפץ והחבלה: חולצה וחצאית ספוגות אבקת חומר-נפץ, קופסת קר-טון (לבנה) עם צמר-גפן היגייני, אשר בו הוסתרו נפצים שנועדו להפעיל את חומר-הנפץ.

"לא. הן עדיין בחקירה."
"היכן?"
"בכמה מקומות?"
לפחות לגבי נקודה אחת חרג תורג'מן משלוותו הסטואית. הסיפור בעיתונות נראה גם בעיניו קצת מוגזם יותר מדי. "הידיעה

הצלחה של הריגול הנגדי בחו"ל

מינעה השבוע פעולות טרור בארץ

רבי-פקד אברהם תורג'מן, ראש הענף לתפקידים מיוחדים במטה המשטרה ודובר המחוז הדרומי, שבאופן רשמי היה תפקידו בפרשה מוגבל לחקירת החולייה מרגע שנתפסה בארץ, סירב, בדיפלומטיות אך בהחלטיות ברורה, להרחיב את הדיבור על הנושא. או אפילו להמעיט. מאוד פיקח,

שור בדרכוניהן. מיד עצר אותן. חיפוש מדויק נערך במזוודותיהן, ונתגלו חומרי הנפץ וציווד החבלה.
שור בדרכוניהן. מיד עצר אותן. חיפוש מדויק נערך במזוודותיהן, ונתגלו חומרי הנפץ וציווד החבלה.
מריין ברדלי, עגומה ומדוכ-דכת, מראה, לאחר מעצרה בישראל, על עקב הסנדל ההולנדי החלול, בו הוסתרו נפצים.

העם

מצב

משוגע

שהפצה את הידיעה בעולם — על מנת לסחוט עוד נשק מארצות הברית.

וכל מה שנותר לאותו אורח ישראלי ביש מזל הנוהג לקרוא את כל העיתונים, זה להטיל מטבע, על-מנת להחליט למי מהפרש שנים המוסמכים וכדוריהסבר, עליו להאמין.

מפלגות

איצ'ה-מאיר

נרו יאיר

זקנו הארוך של איצ'ה-מאיר לוי, מנהיג אגודת ישראל, מתנופף כדגל מעל ליהדות התורה. הוא מתנופף גם על כמה וכמה עיסקות מזוורות.

אחת מאלו הושלמה לאחרונה. במרכזה עומד שבוועד, שתפקידו, למרבה הפלא, הוא לקלוט עולים.

ראש המגיירים. זה מכבר מוכיחה אגודת ישראל למפלגת העבודה שהיא ילדה טובה מאוד. בכנסת, היא מצביעה לעיתים קרובות בעד הממשלה, תומכת ברוב הצעור תיה. לעיתים נדמה שסיעה אופוזיציונית זו קרובה לממשלה יותר מן המפד"ל הקוא-ליציונית, שם בוחש בקדורה המלאך יצחק רפאל.

למשל: כאשר התפוצצה שערוריית הגיור בווינה, שמו רק מעטים לב לעובדה המפת-ית

איצ'ה-מאיר לוי

דולארים במחבק על הירושה

עה שראש המגיירים היה הרב גרינפלד — שהוא, במקרה, יו"ר אגודת ישראל בווינה. כל זה הכשיר את הקרקע לבקשה צנועה. אגו"י ביקשה מהממשלה 350 אלף ל"י.

הודעה ל"המודיע". לממשלה יש הרבה כסף, והיא נותנת אותו בצורות רבות. גם הפעם נמצא סידור מתאים. שלחו את אגו"י לסוכנות. וזו התחייבה להעניק סכום של מאה אלף דולאר, בתשלומים רבע-שנתיים, במשך שנתיים.

מכיון שהסכנות היא הנותנת, נתונה גם המטרה: קליטת עולים.

לשם מה היה צורך בכסף?

לאגו"י יש עיתון יומי בשם המודיע. ל-איצ'ה-מאיר יש בן בשם לייב לוי, שהוא עורך המודיע. לוי-הבן החליט שעליו להש-תל על המודיע, כדי שיוכל, בבוא העת, להשתתף במלחמה על הירושה, נגד מועמדים מסוגם של מנתם פרוש ושלמה לורנץ.

איך? הלך לוי אל מנהלי המודיע, הודיע להם שיש באמתחתו 350 אלף ל"י, שקיבל מן הממשלה. בכסף זה הציע להקים שבו-עון שיצורף להמודיע, אבל שינוהל כעסק עצמאי. המנהל המיועד: לייב לוי.

פרק ראשון. אנשי המודיע וראשי ה-מפלגה הבינו את התחבולה, התנגדו בחרי-פות. אבל זה לא הרתיע את הבן הנאמן: הוא פשוט הוציא את השבועון על דעת עצמו, ככסאון בלתי-חלוי בשם הפס. כא-שר הופיע הגליון הראשון, הכלל חומר מעניין: את הפרק הראשון של תולדות חייו של איצ'ה-מאיר.

כל זה ברור. רק דבר אחד לוטה בערפל: במה יקדם השבועון את קליטת-העליה, ש-למענה הוקצב הכסף.

החזית, לארגן רשת נרחבת של צעירים, צרפתיים ואחרים — על אדמת צרפת — ולשלוח — מאדמת צרפת — חמישה מ-ביניהם לפעילות מיבצעית נגד ישראל — מבלי ששירותי-הביון של צרפת יגלו זאת? שאלה לא נעמה זו נשארה בינתיים ללא מענה בצרפת. גם אמצעי התיקשורת בצרפת לא מצאו לנכון להעלות את הנושא ה-עדין, מלבד ציטוט סוכנויות הידיעות.

יחד עם זאת, הצביעו רבים בצרפת על הריאורגניזציה המקפת העוברת עתה על זרועות הביטחון בצרפת, עם מינויו שם של ממונה חדש, אלסנדר דה-מאראנש, ה-ידוע כפרו-מערבי. תוך זמן קצר מאז מ-יו, החלו ראשי מחלקות רבים, הידועים באהדתם לשמאל החדש ולעניין הערבי, עו-רים את השירות.

למרבה המזל, לא נזקקו שירותי ה-ביטחון של מדינת ישראל להסתמך על עו-ר

אדית בורג-חאלטר, צר-פתייה בת 60, גויסה למיבצע זה של ה-חזית העממית, תמורת סכום של אלף דולר.

שכירת החרב

ובעלה פיר (69), שהצטרף אליה, כששניהם מעבירים ארצה, תחת מטוה הופעתם התמימה, חומרי-נפץ ו-חבלה בכמות גדולה. תפקידם היה רק העב-רת הציוד ומסירתו בארץ למחבלות. תפקידן של אלו היה — ביצוע החבלות עצמן.

תם של השירותים הצרפתיים, או אחרים. רב-פקד תורג'מן היה מוכן רק לקבוע כי היה זה "מיבצע מוצלח של זרועות ה-ביטחון". ביותו, בהתחשב בעובדה כי היתה זו הפעם הראשונה שהחזית העממית הש-תמשה בחולייה מורכבת בשלמותה ממחב-לים לא-ערביים, אלא שכירי-חרב זרים — רודפ-ביצע או אידיאליסטים — שאיתורם קשה, כמוכן, פי כמה.

אך למרות כל מה שלא אמר, לא היה ספק בכך, שהצלחתם של השירותים הללו היתה מפליאה. ושהצילה חיים רבים בישראל.

אלא שגם כך, היה הסיפור עדיין מרתק למדי.

רשמית, הוא התחיל בלוד, עם מעצרון ב-11 באפריל, של שתי האחיות נדיה (26) ומרילין (21) ברדלי, בנותיו של מיליונר מוסלמי מאירוקני הנשוי לצרפתייה נוצרית. כאמור, הגיעו השתיים בדרכונים מזויפים. בכליהן נמצאו חומרי-נפץ בצורת אבקה ו-נוול מיובש, שנספג בלבניהן, וכן נפצים וציוד חבלה שהוטח בחבילות סאמפסק.

היתה זו התחלה עגומה לקריירה החבל-גית של השתיים. כבנותיו של מיליונר, התפרסמו השתיים בקובלונקה כבנות-טובים מבקורות-דיסקוטקים. מאוחר יותר עברו ל-צרפת, בחיפושיהן שם אחרי חזית מעניי-נות, נתפסו ולעניין החזית, גילו פעילות ב-שורותיה מזה שלוש שנים.

בואן לישראל, כחביות חג"ם מהלכות על שתיים, היה פעילותן המיבצעית הראשונה. וככל הנראה לעין, גם האחרונה, לפרק זמן די ממושך. שכן מטרת בואן, יחד עם שלוש החברות האחרות בחולייה, היתה פיצוץ והצתת שריפות בימי הפסח במרכ-זים הומים מהמון, כמו בתירמלון גדולים על עצמם להכניס לארץ ציוד חבלה נוסף, את הארץ לתהוירובות. אם תימצאנה אש-מות, לא תחזורנה בקרוב לפעילות בחזית.

פיספוס אחרי

פיספוס

בואן של נדיה ומרילין היה שלב מספר 2 במיבצע. שלב מספר 1 הושלם ו-מיום קודם לכן, עם הגיעם לארץ של בני הנוג בורגהאלטר — שני תיירים מצרפת, בני 69 ו-60, שתמורת אלפיים דולר קיבלו על עצמם להכניס לארץ ציוד חבלה נוסף, למוסרו לידי שתי האחיות וחברתן.

בעקבות מעצרון של השתיים, נמסר רש-מית, נעצרו גם זוג הקשישים.

שלב מספר 3 של המיבצע הושלם למח-רת בואן ארצה של בנות-הטובים. אז הגי-עה ללוד המחבלת התתיכית שבכולן, צר-פתייה לילדת גרמניה בשם אחלין בראג (26). היא היתה מפקדת החולייה, בעלת ותק ב-מיבצעי החזית, שנטלה בעבר חלק בנסיון חטיפת מטוס אל-על-עלי לילת חאלה, בספטמבר אשתקד — והשתתפה אישית ל-אחרונה בפיצוץ מיתקן-זיקוק ענק בעיר הגמל ההולנדית רוטרדם, גרמה בכך נזק של למעלה ממיליון ל"י.

פצצה

בכז העודם

בוצען של שלוש החתיכות המפוצ-צות, שפעלו מתוך אמונה במטרות ה-חזית, ושני הוקנים, שפעלו מתוך בצע כסף, חיסל את המיבצע כולו. מיבצע שלא היה מוגבל רק לישראל: בד בבד עם שורות הפיצוצים, התבצרות ומעשי ההרג בגברים, נשים וילדים, שהיתה פורצת ברחבי ישר-אל, תכננה מחלקת המיבצעים של ג'ורג חבש ברומנית, גם שורת חבלות וחטיפות מטוסים ברחבי העולם, שהיתה גורמת ל-זעזוע בעולם כולו. בהקשר לכך הושמעה גם, מטעם חוגי זרועות הביטחון בישראל, ביקורת חמורה על מחולי הביטחון של מדינות אירופאיות שונות, שאיפשרו ל-חמישה לעלות למטוסים כשהם עמוסים, ב-יניהם, בלמעלה מעשרה ק"ג חומרי-נפץ.

טיאטוא

בשירותי הביטחון

אזות חמורות במיוחד הופנו ל-כיוון צרפת, שבעיקר בה התרכזו ר-התגבשה רשת נרחבת של צעירים, אוהי-השמאל החדש, שסוכני החזית השכילו ל-רותמם למטרותיהם לא רק נגד ישראל, אלא גם נגד מדינות שונות באירופה. כמו, לדוגמה, במקרה של מיתקן-הזיקוק ברוטר-דאם. רק לאחר מעצר החמישה בישראל, נעצרו בצרפת חלק מאנשי הרשת שם, ונת-גלה סליק עם 25 ק"ג חומרי-נפץ, ששופקו מבטים של החזית בסמוך לפאריס.

כיצד הצליחה קבוצת סוכנים ערביים של

העיסקה שעשתה הממשלה עם יוסלה בוכמן

מלך ה"דויטשה ויטה" כובש את "הילטון"

ה יקררה בתחילת החודש הבא. ה' משאומתן החשאי, שהתנהל בחודשים ה' אחרונים בין ממשלת ישראל לבין קבוצת משקיעים יהודים מפרנקפורט, יגיעו לסיומו. קופת האוצר של המדינה תקבל כמה מיליוני דולארים ושרהתיירות, בכבודו ובעצמו כנראה, יעניק את מפתחות מלון הילטון בתל-אביב לבעליו החדשים.

בכך תגיע לסיימה הרפתקה כלכלית כושית של ממשלת ישראל, שבמשך 10 השנים האחרונות השקיעה במה שנועד להיות מלון היוקרה של ישראל, קרוב ל-60 מיליון ל"י, מכספי משלם המיסים כמובן.

תמורת חלקה בחברת מלונות בינלאומיים בישראל (כ-90%), שהיא הבעלים של מלון הילטון בתל-אביב, תקבל ממשלת ישראל כ-6 מיליון דולאר במזומן ועוד כ-6 מיליון דולאר בתשלומים לטווח ארוך (עד 20 שנה כפי הנראה). מבלי להכנס לפרטים המסובכים והממייגעים של הקלקולציה, תקבל ממשלת ישראל בסופו של דבר כ-10 מיליון ל"י פחות מהסכומים שהשקיעה במלון, אבל בכך תיפטר ממשלת ישראל סופית מהמונומנט האדיר התלוי על צוואר האוצר כאבן כבדה. זהו צידה האחד של הפרשה, הלאומי כלכלי. צידה השני, המרתק אולי יותר, קשור בבעליו החדשים של המלון, הדמות המסתתרת מאחורי מה שתואר עד כה בעיר תונים כ"קבוצת משקיעים מפרנקפורט". ה' איש הבורח מפירסומת והשונא להצטלם, יתיי- צב בתחילת החודש ה' בא מול אורות הורקו- רים כבעליו החדש של המלון היקר ביותר בישראל, ואנשים רבים

בארץ ובעולם ישפשופו עיניהם בתימהון: יהיה זה יוסלה בוכמן, "מלך חיי הלילה" של פרנקפורט.

הברחות ושוק שחור

ה סיפור, כיצד הגיע יוסלה בוכמן, ה' ניצול מחנה ההשמדה אושוויץ, תוך 25 שנים, ממעמד של פליט חסר משפחה וחסר בית למעמד של אחד האנשים העשיריים באירופה, הוא אגדה מודרנית. רכישת מלון הילטון בתל-אביב, היא ללא ספק גולת הכותרת של אגדה זו.

יוסלה בוכמן, בנם של ליזור וחיה-שרה בוכמן מהעיר לודו שבפולין, היה נער בן 13 כשנשלח עם משפחתו למחנה ההשמדה

אושוויץ. כל משפחתו הושמדה שם בתאי הגזים, מלבד אחותו. הוא עצמו, נער גבה קומה וחסון, גילה כושר הסתגלות בלתי רגיל, החזיק מעמד במשך כשלוש שנים ב' תנאי המעצר באושוויץ עד ליום השחרור. הוא היה בן 18 כאשר הסתיימה המלחמה. יחד עם זרם הפליטים הגדול שנהר מפולין מערבה, הגיע גם הוא לגרמניה. אולם בעוד שהמבוגרים מבין הפליטים ברחו מכל מה שהזכיר להם את השואה, היגרו לארצות הברית וארץ-ישראל, היה יוסלה בין אלה שבחרו להשאר בגרמניה, לנצל את התנאים ששררו אז במדינה המובסת, שהיתה תחת כיבוש.

יהודים רבים שהגיעו באותה תקופה ל' גרמניה, ניצלו את קשריהם עם אנשי צבאות

הכיבוש ועסקו בעסקי שוק שחור, בעיקר במכירת מזון וסיגריות. יוסלה, שהיה בריון בעל שרירים, נמנה על קבוצה כזו של יהודים, שניהלה עסקי שוק שחור. אלה שהכירו אותו באותה תקופה נהנים לספר על התכ- סיסים שנקט בתנאי התחרות, ששררו אז בין סוחריו השוק השחור. הוא וחבריו היו מתחפשים כאנשי משטרה-צבאית אמריקאית, שמם מארבים למכוניות של מבריחים ועוצרים אותם. אז היו מניחים למבריחים להמלט, בעוד שהם עצמם היו משתלטים על הסחורה ומזרימים אותה לשוק השחור. תוך זמן קצר צבר יוסלה בוכמן מספיק כסף כדי להתיישב בפרנקפורט ולרכוש ל' עצמו את אחת המכוניות המפוארות ביותר שנראו אז בעיר. היתה זו מכונית קיזור פרייזר אמריקאית, שנשאה מספר ניו-יורקי. במכונית זו היה יוסלה מסתובב בעיר, מפ' קח על רשת שלימה של סוחרים בדולארים שחורים.

לא עבר זמן רב והוא הסתבך עם החוק. באחד הימים של שנת 1949, נדקר בפרנק- פורט יהודי שהיה גובר של רשת מבריחים הדולארים. המשטרה המקומית גילתה כי ה' יהודי נדקר אחרי שניסה לברוח כשבידו חיק שהכיל כמה רבבות מארקים שהיו שייכים לרשת. יוסלה בוכמן נעצר אז כי חשוד בדקירה, אולם הוא שוחרר כעבור זמן קצר, אחרי שיהודי אחר הופיע במש- רדו, ונטל על עצמו את אשמת הדקירה. אותו יהודי נידון לשתי שנות מאסר. כשיצא מהכלא, הפך למנהל הכללי של עסקי יוסלה בוכמן. מעסקי השוק השחור

הענפים והמכניסים שלו — עבר יוסלה בוכמן הנמרץ לעסקי בשרים. באותה תקופה, תחילת שנות ה-50, חנו באיזור פרנקפורט רבבות חיילים של צבא ארצות-הברית, ש חיפשו אחר בידור, בילויים ומין. זאת היתה הסיבה, שדוקא אזור זה, מכל אזורי גרמניה, הפך למרכז הבילויים והזנות של גרמניה.

תעשיית הבשרים

עיריות הקטנות סביב פרנקפורט צצו כפטריות אחר הגשם אלפי בארים קטנים, שסיפקו לחיילי הכיבוש האמריקאים משקאות חריפים ונערות. מרביתם של בארים אלה היו בהנהלת יהודים. חלקו של יוסלה בוכמן לא נפקד מהם. תחילה הוא הקים באר קטן בעיר קטנה בשם קייזרסל-אטרן.

תוך זמן קצר התפרסמה דווקא עירייה זו מכל העיריות שמסביב לפרנקפורט, כי מרכז של הברחות, סמים וזנות. עיתון ה"חיילים האמריקאים בגרמניה הגדיר עיר זו כ"עיר הפשע של גרמניה". אולם כשניסה אותו עיתון לרמוז על חלקו של יוסלה בוכמן בעסקים אלה, לא ישב בוכמן ב"שקט. הוא שכר אז את אחד הפרקליטים הטובים והגדולים ביותר בגרמניה, שמידע לייכנר, תבע את עיתון הצבא האמריקאי אונברסי וויקלי לזן באשמת הוצאת דיבה. כאשר ניסו צלמי עיתונות לצלם את יוסלה ובחוריו בבואם לשיבת בית-המשפט, התינו נפלו עליהם בחוריו של יוסלה והיכו. בסופו של דבר לא רק שהעיתון האמריקאי נאלץ לשלם פיצויים ליוסלה בוכמן על הכתמת שמו, אלא שגם צלם העיתונות, שהוכה בידי בחוריו של יוסלה, הועמד

מוקד חיי הזוהר בת"א: מלון "הילטון" שולט על הנוף

במרוצת השנים התפרסמה פרנקפורט כמלון גרמניה בשל ייחודם של מוסדותיה, אלה, שרובם ככולם היו בהנהלת יהודים, חלקם יורדים מישראל. אך יוסלה היה הגדול שבכולם. תוך שנים מספר היו ברשותו לא פחות מ-30 מועדונים כאלה. זו היתה תעשייה של ממש שהורימה אל כיסו מדי ערב עשרות אלפי מארקים. יוסלה

מקמו משרדיו של יוסלה בוכמן ועוזריו, ושאר קומותיו היו לבית-מלון, בו התאכסנו בעיקר עשרות ומאות הנערות שגויסו מכל רחבי גרמניה על מנת להפיץ כחשפניות וכמארחות במועדוניו של יוסלה. לאט לאט החל יוסלה בוכמן להתרחק מהתמדת של בריון ונער שעשועים, שדבקה בו בראשית דרכו. הוא הפך לאיש

אדירה של עסקים, המשתרעת עד לארצות הברית, קנדה וארצות דרום אמריקה. אומרים כי הוא שותף בבנק בשווייץ, וכי כל בנק גרמני ילווה לו ברצון כל סכום שרק ירצה.

הנקודה היהודית

ל אותן שנים, בהן עשה את כספו בגרמניה, שמר יוסלה בוכמן על הקשר שלו עם ישראל. כאן חיים שרידי משפחתו. כאן גרה אחותו וכאן נמצאים דודניו, מספר פעמים בשנה מגיע בוכמן לביקור בישראל. בזמנו תרם חדר ניתוחים לבית מגן דודי אדום ברמת-גן על שם הוריו שניספו בשוראה. במלחמת ששת-הימים, תרם לישראל סכום אגדתי.

למרות עושרו הרב הוא עדיין רגיש לגבי הנקודה היהודית שבו. הוא מתעקש עד היום להיקרא בשם "יוסלה", כשהוא אומר: "יוסלה הייתי בקאצט (מחנה הריכוז) ויוסי לה אשאר תמיד". באותה מידה הוא מקפיד לנהל את חיי האהבה הפרטיים שלו רק עם בחורות יהודיות, רצוי ישראליות.

למרות היותו יתום וחסר משפחה, הוא נשאר עדיין רווק, מסרב להתחתן ולהקים לעצמו דור של יורשים. קשה לדעת מה מניע אותו בנקודה זו: לשם מה הוא מקים אימפריה אדירה כזו וצובר לעצמו רכוש כה רב, אם אין לו למי להורישו? לי יוסלה בוכמן, ניצול השואה, פתרונים 5-שאלה זו.

עד כה כמעט ולא השקיע בעסקים בישראל. בעבר התעניין באפשרות לרכוש את שטח נמל תל-אביב כדי להפכו לאזור שעשועים. לאחרונה, כאשר הסתבר כי ה"ממשלה מוכנה למכור את חלקה בהילטון,

היתום מלודז', ניצול אושוויץ, שהתעשר כמלך ח"י הלילה של פרא קפירט,

קיבל תנאים פוטסטיים כדי לרכוש

את ה'קר בכת' המלון ב'ישראל

הסוף: שר התיירות משה קול בטכס הנחת אבן-הפינה לאגף החדש של מלון "הילטון", ערב ההעברה לבוכמן

קפץ יוסלה בוכמן על עיסקה זו, ויחד עם כמה משותפיו ניהל את המשא ומתן על רכישת המלון. העיסקה כבר נחתמה בראשי תיבות והיא תסתיים בתחילת החודש הבא.

יתכן שלא רק הצד העיסקי הוא שהביא את יוסלה בוכמן לרכוש את ההילטון. היה ברכישה זו משום סמל, משום הפגנה כלפי העולם: "תראו לאן מסוגל להגיע ילד יהודי מלודז', שעבר את אושוויץ וניצול מתאי הגזים!"

טופה שז הרפתקה

"הילטון", גם כשיעבור לידי בוכמן, ימשיך להיות הילטון. כי חברת המלוונות הנושאת שם זה, אינה חברה בעלת בתי-מלון, אלא חברה המנהלת בתי מלון. את הילטון הישראלי, שהוקם כהרפתקה בכספי הממשלה, מנהלת חברת ה"ל"טון הבינלאומית תמורת סכום של 125 אלף דולאר לשנה ועוד 33% מהרווח התפעולי של המלון.

עסקים מכובד הנוהר שלא לעבור על החוק ולא להתפס בשום מעשה אסור. הוא קשר קשרים מצויינים עם חוגי הצמרת בממשל הגרמני, שרבים מהם היו אורחים באחד ממועדוניו. האימרה המפורסמת כי "לכסף אין ריח" התאמתה בפעם נוספת. לאיש לא היה חשוב יותר איך הרוויח יוסלה בוכמן את כספו. העובדה שהוא הפך לאחד מעשרי רי גרמניה דיברה בעד עצמה.

לימים הסתבר כי השקעותיו של בוכמן בעסקי הקרקעות הצדיקו את עצמן. כאשר החלה אופנת הבנייה בפרנקפורט האמירו מחירי המגרשים בשיעורים ניכרים. יוסלה בוכמן יכול היה למכור מגרשים במחירי הגדול פי עשרה מהמחיר שקנה אותם. יחד עם זאת הוסיף לבנות. הוא בנה שוב את מגדד השחקים הגדול ביותר בפרנקפורט, השכיר אותו כבית משרדים לחברת הנפט של, ששילמה לו מראש את דמי השכירות ל-45 שנה.

כיום, יוסלה בוכמן הוא שם דבר בגרמניה כולה. עסקיו מתעפים על פני העולם כולו. ממקום מושבו בפרנקפורט, מנהל המיליונר היהודי בן ה-43, אימפריה

ההתחלה: לוי אשכול עם הילטון הבן בחנוכת המלון

בוכמן הצעיר ויפה-התואר, הלבוש תמיד ב"קפידה ומדבר אידיש במבטא פולני, הפך למלך הבלתי מוכתר של חיי הלילה של פרנקפורט, למלך ה"דוויטשה ויטה".

מגרדי שזק'יט בפרנקפורט

תחילת שנות ה-60, כאשר הפכה פרנקפורט למרכז כלל אירופאי של העולם התחתון, החל יוסלה בוכמן להרחיב את עסקיו. הוא הפך לשותף בעשרות בארים ומועדוני-לילה שהוקמו בערי גרמניה האחרות. הוא לא הסתפק רק בכך. את רכוש המיליונים שבכר הספיק לצבור בעסקי השעשועים, החל להשקיע בעסקים אחרים.

יחד עם ידידו ושותפו, יהודי בשם ישי ראלוביץ', נכנס יוסלה לעסקי הקרקעות. הוא רכש קרקעות בעיקר בפרנקפורט וסביבתה ועל חלק מהם החל לבנות בנייני מידות.

הוא בנה את שני מגרדי השחקים הראשונים של פרנקפורט, אחד בן 14 קומות והשני בן 20 קומות. הבניין השני, שהוקם בדיוק מול ה"ניו-יורק סיטי באר", הפך למרכז האימפריה שהחל יוסלה בוכמן להקים לעצמו. בקומת הקרקע שלו הוקמו מועדוני לילה מפוארים. בקומותיו הראשונות התי

לדין והורשע על שצילם את בוכמן ללא רשותו.

רק ב-1956 העתיק יוסלה בוכמן את עסקיו השעשועים שלו לעיר הגדולה — פרנקפורט. מביחנה זו הוא היה חלוץ. כי הוא היה בין הראשונים שהעבירו לעיר הגדולה את תעשיית הבידור והמין, שנועדה עד אז רק לחיילי הכיבוש האמריקאי.

יוסלה בוכמן, שבקושי ידע קרוא וכתוב, ושכל הנהלת-החשבונות שלו היתה מרוכזת בכיסיו, היה בעל חוש גזיר לעסקים. הוא הריח את האפשרויות הפתוחות בפניו. גרמניה המשוקמת היתה על סף פריחתה הכלכלית החדשה. רמת-החיים בה עלתה מדי שנה לשנה. ערי גרמניה החלו להיות מוציאות תיירים והדרישה לבידור המוני גברה.

תחילה הקים יוסלה בוכמן בפרנקפורט את ה"ניו-יורק סיטי באר", מוסד שהפך לציון דרך בחיי-הלילה של העיר. המוסד המפואר, שלא היה גדול ביותר, שכן במוסלשטראסה, ליד תחנת הרכבת הראשית של פרנקפורט, הופיעו בו לא פחות מ-40 יפהפיות, שנבחרו בקפידה רבה בידי יוסלה ובחוריו. 40 הצעירות היו עורכות תצוגת חשפנות המונית על הבמה, ואחר מצטרפות אל ה"אורחים כמארחות, עושות כמיטב יכולתן כדי להריק את כיסיהם של האורחים.

קשיי זיכרון

לדויד בן-גוריון

דוד בן-גוריון סובל לאחרונה לעיתים קרובות יותר ויותר מליקויי זכרון. ליקויים אלה מופיעים בצורת האפלות פתאומיות בזכרון, שרק כעבור זמן מתאושש ביג' מהם.

זוהי הסיבה לידיעות התכופות על "הצטננויותיו" של ביג' בהן מנסים להסביר את העדרותו ממאורעות פומביים להם הבטיח את נוכחותו. זוהי גם הסיבה שביג' לא נאם בוועידת העבודה למרות שנאמו הוכטח לצירים כמה פעמים.

יפעלו נגד נסיון

להקים "טריוקה" בעבודה

נסיונו של השר גלילי להקים "טריוקה" חדשה בהנהגת המדינה, שתהיה מורכבת מראשי-הממשלה גולד, דה מאיר, משרי-הביטחון משה דיין וממנו עצמו, עשוי להיתקל בהתנגדות חריפה.

גלילי, החולם שהנהגה ניצית תכריע בכל העניינים החיוניים, מנסה יותר ויותר לנטרל את השרים האחרים השייכים לצמרת. על רקע המאבק בנסיונו זה יש לראות את הרלפת המוסמך הסודי של פינחס ספיר, השם ללעג את כל "התורה שבעל-פה" של המערך. מיסמך זה, שהוא מכתב הכתוב על-ידי גלילי עצמו לראשי הממשלה, קובע מפורשות שאף אחד משרי עיפי התורה שבעל-פה של המערך, שהוא תורת הניצים, אינו סעיף אולטימטיבי, ושעל כולם ניתן להתמקח.

שר-הדתות נגד

בנו של מנכ"ל משרדו

שר הדתות זרח ורהפטיג הורה למנכ"ל משרדו, עו"ד יעקב ינון, לרכן את בנו, עו"ד מיכה ינון, המכהן כמנהל מחלקת הדור הצעיר של המפד"ל.

ינון הצעיר הגיש למוכירות המישרת הצעירה של המפלגה הצעה לחייב גישואן אזרחיים לגבי מיקרים פרובלמטיים שההלכה אינה יכולה להתירם. מנהיג המישרת, ח"כ זבולון המר, תמך בהצעה — למרות רוחם של ראשי המפד"ל.

עולה כוחו

של ג'ורג' חבש

מידע מוסמך ממחנה הפדאיון מעיד על עלייה חשוכה בכוח "החזית העממית לשיחרור פלסטין".

בתורשים האחרונים פשט רפיון בשורות אל-פתח,

ואהדת ההמונים הערביים מתחילה לעבור, יחד עם פעילים רבים, לשורות החזית.

החזית הקימה לפני חצי שנה מפלגה פוליטית ("מפ" לגת הפועלים הסוציאליסטית הערבית"), כדי לתת גיבוי מדיני לאירגון הלוחם, במקום "תנועת הלאומיים הערביים", שמתוכה קמה החזית בשעתו. המפלגה הימניתה לפאן-ערביות ולמארכסיות-לניניות, רוכשת את ליבם של היטודות הקיצוניים, המואסים בקו הפשרני של מצריים, והחושדים כי אל-פתח קיבל למעשה קו זה.

"החזית" מכריזה עתה בגלוי כי עיקר השראתה לא באה לה מנסיון צ'ח גבארה, הפל"ח האלג'ירי והוויאטיקונג, אלא מנסיון מלחמת המחתרת העברית בכריטים. היא מתפארת בכך שלמדה את תולדות המחתרת על בוריה.

צפויים

מיבצעי ראוה

של "החזית העממית"

כמעט ודאי הוא ש"החזית העממית לשחרור פלסטין" תבצע בעתיד הקרוב כמה מיבצעים שמטרתם תהיה להשיג בני-

חוסין

ודין

הם

הינו

הר

כרוה זו מופצת עתה מטעם "החזית העממית לשיחרור פלסטין", שפתחה השבוע מחדש בימיבצעי טרור, שסוכלו על-ידי הייגול הנגדי הישראלי: נסיון לחטוף ברומא מטוס שהיה בדרכו מישראל, ושיגור חוליית הטרור לישראל.

בכרוה נראית גולגולת, החבורה שבה בכובע המורכב מן הדגל הימריקאי, כשמגנידיה מחליפים את הכובעים המחומשים. מחור העין מבצבץ המלך חוסיין, מקור שט ברטייה של משה דיין.

ערובה החשובים לישראל

נסיון העבר הוכיח כי "בכל מיקרה שישראל תספה והתחזיקה באש"י "החזית", ביצעה "החזית" מיבצעים שנועדו ללחוץ על ישראל לשחרר את האסירים שבידה. יש להניח לכן בהדאות, ש"החזית" תנסה לחטוף מטוסים, או לתפוס בצורה אחרת בני-ערובה, כדי לשחרר את שלוש ה"צרפתיים" שנעצרו השבוע בלוד.

מסבירים מחוץ למימסד

לפעולות הסברה בחו"ל

משרד החוץ הישראלי עושה מאמצים לגיוס מרצים ומסבירים מחוץ למימסד. המטרה: ניהול פעולות הס-

ברה בחוגים שמאליים וליברלים בחו"ל. אחרי שהתברר למנהל מחלקת-ההסברה החדש של המשרד, אלוף הראבן (שמו הפרטי אדוף, לא דרגתו), כי מרצי משרד החוץ נוחלים כישלונות בקרב הציבור החושב בארצות-הברית ואירופה המערבית, החליט לממן מסעי הסברה של חברי "התנועה לשלום וביטחון" ואף חוגים קיצוניים יותר.

אנשי משרד החוץ בחו"ל מנסים לטרסד תוכנית זו, ומסרבים לשתף פעולה עם המרצים הלא-מקובלים המגיעים אליהם.

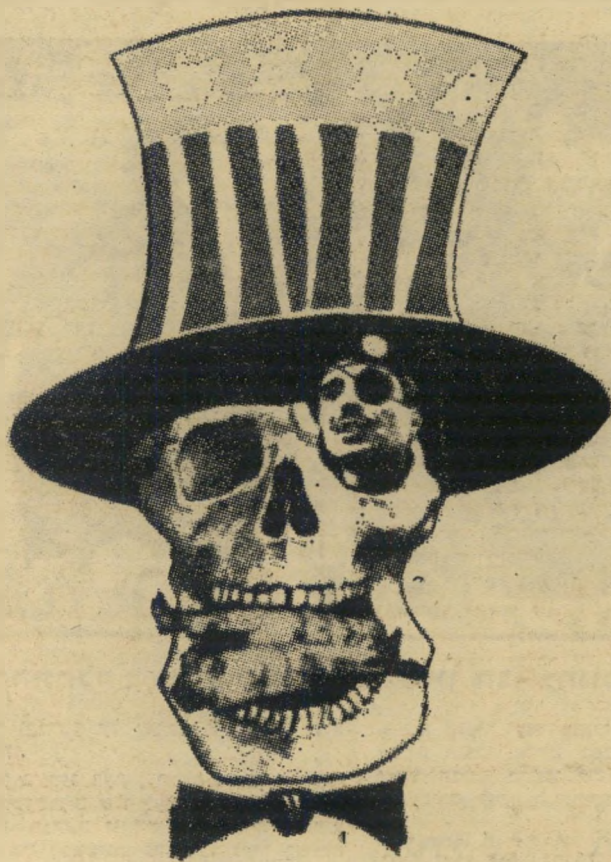
כדי לעקוף חבלה פנימית זו, מפעיל משרד החוץ אירגונים שונים, בשמם נוסעים השליחים החדשים.

ההסתדרות מנסה

להשתלב בטלוויזיה

הכללית

מתברר כי רעיון הטלוויזיה ההסתדרותית נועד כדי לאפשר להסתדרות לחדור לשורות הטלוויזיה הכללית. המזכיר הכללי של ההסתדרות, יצחק בן-אהרון, ידע כי לא יקבל רשיון לשם הפעלת תחנת טלוויזיה נפרדת, אפילו תהיה קשורה למכשיריהם של חברי

ההסתדרות בלבד. למרות זאת, הפעיל לחץ ואף זכה לתוצאות:

בעוד שבמסדרונות הוועד הפועל הדגימו השבוע במעגל סגור את הפלוויזיה ההסתדרותית, ניהלו ראשי הטלוויזיה הכללית משא-ומתן עם חברת "היסתפילם" ההסתדרותית להפקת תוכניות טלוויזיה ברוח ההסתדרות.

אם יושלם המשא-ומתן בהצלחה, יועבר מרבית תקציב ההפקה המיועד למפיקים עצמאיים, בסכום של 2,300,000 ל"י, לחברה שבבעלות שלוש התנועות הקיבוציות — איחוד הקיבוצים, הקיבוץ המאוחד והקיבוץ הארצי — תנועת המושבים וחברת העובדים. חברות ההפקה העצמאיות לא יעברו על-כך בשתיקה, והן מתכננות מאבק קיצוני בתוכניות החדשות.

ואליד פאהום היה אחד הסטודנטים ה-
בולטים ביותר במפגש היהודי-ערבי שנערך
לפני כחודש במלון הגליל בנצרת. הוא לא
היסס להביע בגלוי את דעתו — בין היתר
אמונתו שהציונות היא שורש-הרע בשאלת
היחסים בין יהודים לערבים.
לכתב העולם הזה סיפר פאהום (העולם
הזה 1753) כיצד לא הצליח להשיג עבודה
כאשר סיים את לימודי הפסיכולוגיה והסי-
לוסופיה, מאחר שנדרש לשחק פעולה עם
הש.ב., וזאת סירב לעשות. כתוצאה, החליט
להמשיך ללמוד — הפעם משפטים — נבחר
כיו"ר ועד הסטודנטים הערביים בירושלים.
מעצר ללא אישום. עתה, שלושה
שבועות לאחר הכנס — נעצר ואליד, יחד

עצור פאהום
האשמה: חבלה — או דיבור

עם שלושה אחרים, נחשדו על-ידי רורי
עות הביטחון בכך שהקימו תא אקדמאיים
של החזית העממית לשחרור פלסטין. ה-
חשוד באירגון הרשת כולה, סעיד גע'ער
מבית-לחם, נמלט ימים מספר קודם המעצר.
האירוע נעצרו ל-15 יום, לאחר שלפני
כן היו עצורים ימים מספר תוך איסור

מתלונן אגרבכי
בעיטה באשכים

פירסום שמותיהם. לואליד, אין מרשים, גם
עתה, להיפגש עם עורכי-דינו. הסטודנטים ה-
ערביים בירושלים, וכן סטודנטים יהודיים,
מתכוננים לפתוח בשורת פעולות, אם ה-
ארבעה ימשיכו להיות עצורים — ללא
הגשת כתב-אישום נגדם.

משטרה

ושוב — מכות במשטרה.

הפעם — נעצר בן 16

המראה שנגלה לעיניו של יעקב בורגנוב,
בעוברי בשרות ירושלים ביפו, פינת רחוב
יהודה הימית, ביום החמישי בצעריים, היה
מחרדי. מספר בורגנוב: "שוטר דחף גער
והפיל אותי על המדרכה. כשראיתי זאת,

שוטרים נתפסו בגניבה בשיעור

"גנבו ממך ארבעה עופות, אז קח לך ארבעה עופות בחזרה." הוא
אמר לי שיחזירו לי גם את היין. גנבו ממני יין פנינים ורוד שהיה
במקרר. אבל עוד לא החזירו לי את היין.

אם נתלונן — יתנקמו

ממשיך רפי ומספר:

אמרו לי שהשוטר שבשבילו גנבו את העופות הוא אבא להרבה
ילדים. אני לא התלוננתי במשטרה על מה שהיה. לא, אף אחד לא
אמר לי לא להתלונן. פשוט חבל לי, שוטר עם הרבה ילדים. אבל
אני לא מבין למה הוא לא בא אלי. אם היה בא אלי, הוא היה
מקבל יותר מזה — וברוך היפה.
לא, אני לא חושב שאתלונן במשטרה. כבר קיבלתי בחזרה כמעט
כל מה שגנבו ממני. אני חושב שיחזירו לי גם את היין. אז למה
להתלונן? עד כאן — דברי רפי.
את הסיבה האמיתית שבגללה לא יתלונן רפי ניצחון במשטרה,
גילה קרוב משפחה שנמצא אותה עת במסעדה:
"אנחנו צריכים שיתנקמו בנו? כל אוטו שיחנה כאן יגררו אותו

עז אברמוביץ
מלצר אגרבכי
עופות ויין

מיד. כעת, אנו יכולים לשים את האוטו על יד הכניסה. אם נתלונן,
על כל דבר קטן יעשה לנו דוח. אנחנו לא רוצים צרות."

גניבה — או שוחד?

עוד אחד שכנראה לא רצה צרות היה אבי אגרבכי, המלצר
ממונטאנה שהוזכר בעדותו של סעיד. בתקיפות בלתי רגילה
סירב אבי לדבר על מה שהתרחש באותו ליל רביעי מזור. ההצהרה
היחידה שניאות להעניק לעיתונות: "אוי אבוי לכם, העיתונאים,
ולבעל הצ'יק'בר, אם תיכנסו למה שהיה שם. זה לא כדאי לכם."
מה שעדיין לא עונה כל כך על השאלות המתעוררות נוכח
הפרשה המוזרה: כיצד ידע השוטרים שימצאו דלת פתוחה דווקא
בצ'יק'בר, ודחקו בשתיים אחר חצות? מה הקשר של נוכחותו
במקום של אבי אגרבכי, אם נכונה עדותו של סעיד? כיצד זה
שעטו השוטרים פנימה בראש מורם וזרוע נטויה, ללא חשש
מנוכחותו של סעיד הקטן?

תגובתו של דובר משטרת מחוז תל-אביב, רבי-פקד עמוס אריכא,
לא הסבירה זאת: "שוטר ואורח נכנסו לחנות צ'יק'בר", הודיע, "ב-
נוכחותם ולא בידעתם של שני העובדים, אחד מהם נער צעיר וה-
שני מבוגר, והוציאו משם ארבעה עופות וחמישה בקבוקי יין. ה-
שוטר, ושוטר שני שנשאר ממתיק בינית, וכן האורח — לא נעצ-
רו. קציני-חקור נתמנה לחקור בפרשה."

בניגוד לשלח-הנפש בה קיבל את כל העניין קורבן הפשע,
רפי ניצחון, הגיב אחד ממקורביו בהתמרמרות רבה: "זה כבר
יותר מדי. אף אחד לא מחכה מהשוטרים שיעשו את מלאכתם
ויתפסו שודדים! אבל דחילק, לפחות שלא ישדדו בעצמם."
"אל תשמייך", הגיב אחד הנוכחים. "אתה חושב באמת ששוטרים
ילכו לשדוד כמה תרגולות? הם סתם נכנסו לקחת שוחד."

הגיע יעקב בורגנוב לביתו, סיגר לאשתו
קרולינה את אשר התרחש. קרולינה הת-
קשרה עם ידידה, שר המשטרה שלמה הילל.
סיפרה לו על המקרה. "שר המשטרה ביקש
ממני שנלך לתחנת יפו כדי לתת עדות,"
מספרת קרולינה. "כשבאתי לתחנה, אמרתי
לשוטרים שאני באתי בפקודתו של שר-
המשטרה ואני צריכה לתת עדות. אני ושר
המשטרה, שנינו באנו מאותה העיר."
נוכח עדויות מוזעזעות אלו, הגיב דובר
משטרת מחוז תל-אביב: "אנחנו חוקרים
את העניין משני הצדדים. גם את תלונתו
של הנער, וגם את נסיון הבריחה שלו מה-
שוטר, ותקיפת שוטר. אחרי המקרה נזקק
השוטר לטיפול. יש לנו תעודות על כך."

"פנתרים שחורים" בשורות המשטרה?

סמל המשטרה חיים כהן עמד עם אנשיו
וחסם בגדרות משטריים את השטח שבו
(המשך בעמוד 25)

הניידת השוודדת

כמי שנודד וחי כל ימיו בכפר ערבי צנוע, הסבין כבר סעיד
אברמוביץ בן ה-12, השווה לאחרונה בביקור בתל-אביב, עם
העובדה שהעיר הגדולה טומנת בחובה ניסים ונפלאות חדשים לבק-
רים. אבל המחזה שנתגלה לו ביום הרביעי האחרון בלילה, היה
כבר באמת קצת מוגזם, לדעתו: לנגד עיניו הנהדמות, עצרה ניידת
ליד מסעדת צ'יק'בר, שברחוב דיונוף. השוטרים שירדו ממנה
נכנסו בעד דלת המטבח של המסעדה, שהיתה פתוחה בגלל עבודות
הנקיון שעדיין התנהלו במקום, התעלמו בקור-רוח מנוכחותו של
הילד, בווזו בזריות את המקרר הענק. אחר חזרו בניידת עמוסי
עופות ובקבוקי יין, הפליגו לדרכם שמחים וטוב-לב.
הסצינה הלילית נראתה מוזרה לסעיד הקטן. נדמה היה לו שגם
שוטרים צריכים לשלם עבור קנייתיהם, אפילו בשעות הלילה. הוא
לא שמע שהבוס מחלק מיצרכים חינם לסירי הניידות של תל-אביב.
הוא הועיק את דודו, עבדאללה אברמוביץ (22), פועל-נקיון במסעדה.

ראיתי שוטרים, ופחדתי

מספר סעיד:

באתי לבקר אצל הדוד שלי, והיכיתי שיגמור את העבודה.
היה כבר שתיים בלילה. הדוד שלי היה עובד ומנקה את המסעדה,
והדלת של המטבח היתה פתוחה. הדוד שלי עלה למעלה, לקומה
שנייה, ואני נשאאתי למטה.

איך שאני עומד, אני רואה שוטרים יורדים מניידת, ומתקרבם
למסעדה. איתם בא בחור אחד בשם אבי, שעובד ממול, במיק'באר
מונטאנה. השוטרים נכנסו למסעדה, אפילו לא הסתכלו עלי, וניגשו
ולקחו ישר ארבעה עופות. שוטר אחד פתח את הפרג'יידר והוציא
משם ארבעה בקבוקי יין. אחרי זה קראתי לדוד שלי.

מספר הדוד, עבדאללה:

עליתי למעלה, לראות בקשר לניקיון. לא הרבה זמן, אולי חמש
דקות. פתאום קרה לי הבן-אח שלי, סעיד, מלמטה. הוא סיפר
שראה איך שוטרים נכנסו ולקחו עופות ויין. שאלתי אותו למה לא
קראת לי מיד? אז הוא אמר לי, ראיתי שוטרים אז פחדתי.
ניסיתי מיד לצלצל לבעל-הבית, אבל הטלפון לא ענה. אז
צילצלתי למשטרה, וסיפרתי איך שבאו שוטרים ולקחו עופות.
עד כאן, סיפורו של עבדאללה.

הקצין החזיר את הגניבה

זה היה בערב החג השני מיד לאחר החג, ביום הראשון
השבוע, התברר שיש הבדל בכל זאת בין גניבה על-ידי סתם
גנב, לבין גניבה על-ידי סתם שוטר: כששוטר גונב, דואגת
המשטרה להחזיר את הגניבה. במשטרה, אחרי הכל, אין הפסקות:
בשלב ראשון, הוחזר החלק הבשרי של הגניבה. בשלב שני, מקחים
הכל, יוחר גם השאר.

**מספר רפי ניצחון (33), בעל ה"צ'יק'באר", שפתח
את המסעדה לפני שלושה שבועות בלבד:**

ביום רביעי בלילה הודיע פועל הנקיון שלי על מה שהתרחש.
ביום ראשון בבוקר היו אצלי כמה קציני משטרה. הם לא אמרו
לי את השמות שלהם, רק חקרו מה שהיה, ודיברו עם העובדים.
בערך בעשר בבוקר בא קצין משטרה עם שני כוכבים, והביא לי
ארבעה עופות, עוד עם חותמת של מועצת-הלול. הוא אמר לי:

ירדתי מהרכב שלי ופניתי לעבר השניים
בנסיון להפריד ביניהם. השוטר עמד מעל
לבחור והרג אותו במכות. הוא הרביץ לו
על האשכים ועל הרגליים כל הזמן. הבחור
החל להתגונן. הוא נעמד מול השוטר והיכה
אותו בחזרה. ניגשתי והרמתי את הבחור מ-
השוטר. אז השוטר קם, הוציא את האלה
מכיסו והתחיל להכות את הבחור על הדי-
ים ועל הראש ועל כל הגוף.

באה ניידת, ואז הכניסו אותו ולקחו אותו
למשטרה. באותו רגע לא ידעתי מה עשה
הבחור. הייתי בטוח שזה איוה פושע.

פשע נורא. אלא שפישעו הנורא של
הנער היה — תציתת כביש באור אדום.
מספר הנער, יורם אגרבלי, בן 16 וחצי:

עברתי עם חבר באור אדום. כשהגענו
אמר: "אנחנו כבר שנה וחצי מחפשים אותך.
לצד השני קרא לנו השוטר. לי הוא מיד
סוף סוף מצאנו אותך." התעצבנתי. אמרתי
לו: "איך אתה מדבר? אין לי עבר ושום
עניין עם המשטרה."

הוא ביקש תעודת-זהות. החבר שלי נתן

לו. לי אין. אמרתי לו שאני בן 16 וחצי,
ועוד אין לי תעודת-זהות. השוטר החל דוחף
אותי ואמר לי לבוא איתו לנפה. אמרתי לו
לא לדחוף אותי, שיש לי כסף. ניקח מונית ו-
אסע איתו לנפה. אמרתי לו שאני מתבייש
שיראו אותי ברחוב עם שוטר.

בתגובה, עם השפיע של הנעל, השוטר
נתן לי בעיטה באשכים. אחר כך הכניס
אותי לחנות של אחא. בינתיים התאספו מ-
סביב אנשים שראו מה הולך, והתחילו לק-
רוא לשוטר, נאצי, כי גם בתוך החנות
השוטר המשיך להרביץ לי. השוטר הוציא
אותי החוצה, והמשיך להרביץ לי. הוא הפיל
אותי על מכונית, ואחר מכן הרים אותי,
ושבו זרק אותי על שמשא של מכונית
אחרת. אז באה הניידת.

בנפה ביקשתי מים. אז במקום מים הוא
נתן לי עוד סטירות. שוטר אחר הפסיק
אותו. ביקשתי שיקחו אותי לבית-החולים.
לקחו אותי ללונדון ב, שם עשו לי שלושה
חורים. השוטר שלי שמר עלי כל הזמן.
עד כאן סיפורו של יורם.

מלפון לשר המשטרה. בינתיים,

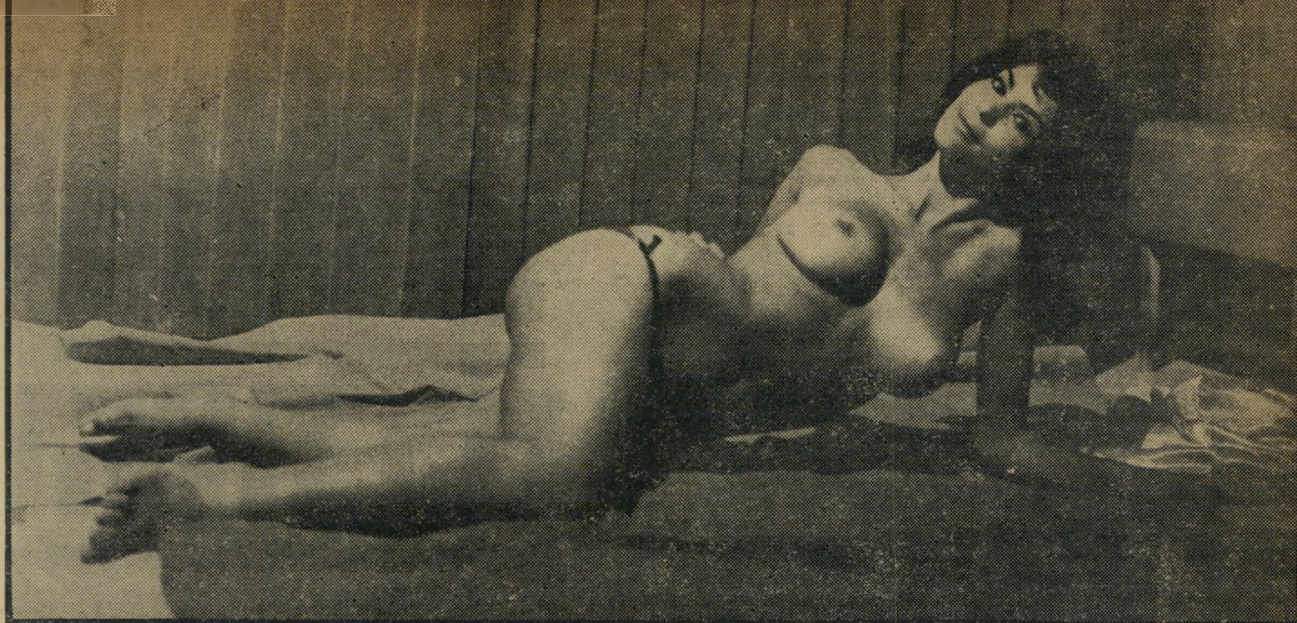
לכל חתיכה מתפשטת

יש אלף סיבות טובות

מדוע

הו

מתפשטות

מרסל אלון, ישראלית. כיום בארצות-הברית, לאחר שהכירה בארץ צעיר אמריקאי והתחתנה איתו. בת למשפחה דתית, שהרעישה עולמות לאחר שהתפרסמו צילומי-העירום הראשונים שלה. היתה בתחילה מאוחרת במועדון צברה התל-אביבי, כשגופה המקסים וחיכוכה הרביעני הופכים אותה להצלחה פנטסטית. עם השמועות הראשונות בדבר גל-העירום המתפשט באירופה — התעורר בה יצר החיקוי, תרתי-משמע: מע: כאן היא מחקה את היצירה מפורסמת מאיה הערומה, כחלק מתוך סידרה של תמונות-עירום מפורסמות.

1 יצר החיקוי: כפי שיועד כל אופי נאי מתחיל, לא חסרות צעירות הן מוכנות לחקות כל אופנה. גם אופנת לבוש, גם אופנת עירום. כך היה כשהתחיל הבליקני, כך הווה כשהבליקני המשיך להשתלשל למטה. כשהסרטים, העיתונים ומודעות המירסומות מלאים חתיכות ערומות — קל יותר לצעירות, הנוטות לכך, לחקות את הידוגמה, ואחרי רבים להטות. דהיינו, להתפשט.

מופעלת על-ידי כל הגורמים המוכתבה זו, שסוכמי במחקר מקיף שבועון גרמני נפוץ. יחד עם זאת להתעלם מכך שיש הבדל בין חתי הצטלמה בעירום פעם יחידה בחייה חשפנית מיקצועית. בכל מתפשטת במיכלול הגורמים המפשיטים, גור ראשי. הוא המכתיב, לא רק את אלא גם את האידך והכמה. כל התמונות בכתבה זו הן "העולם הזה", פרט לתמונה הסנסציונית שמעבר לדרך.

יתכן, שזוהי ההזדמנות האחרונה לשאול שאלה זו. בחברה המתירנית של ימינו — אשר גליה שוטפים גם את ישראל — הי עירום הולך ונעשה לתופעה מקובלת. אם יימשך התהליך, לא יזכור איש מחר לתי מוה על העירום. כמו שאיש לא שואל נעיה היום למה היא אוכלת. יסודות אחרוני נים של המוסר הישן — עדיין קיימים. לפחות בישראל, הנערה המתפשטת והמצי טלמת בעירום היא עדיין תופעה חריגה. למה היא עושה זאת? כפי שיעיד כל מסיכולוג מתחיל, כל צעירה העושה זאת,

3 יצר הראווה: האקסהיביציוניזם — התענוג הנגרם לאדם מגילוי עריות — הינו חלק מהדחף המיני הכולל. לרוב, מצטמצם דחף זה למצב אינטימי עם בן-הזוג. במיקרים אחרים, נהנית הצעירה כאשר היא מגלה את מערומיה בפני רבים. במיקרים מסויימים, יצר-הראווה הוא גם תחליף לפחד מפני יחסי-מין, מאפשר סיפוק חלקי ללא הסתכנות.

פיאה ג'נקארט, "אשה החיה כל כולה למען המצלמה". כך כונתה שחקנית איטלקיה עולה זו, שכל המבקרים מתפעלים מהפוטוגניות הפנטסטית שלה. תמונה זו פירסמה אותה לראשונה ברחבי איטליה, כשהצלם שעשה זאת (לידה בתמונה) הוא אנג'לו פרונטוני, מגדולי הצלמים של איטליה, שפירסם זה עתה אלבום מקסים, בו כלולות גם תגליותיו הראשונות — כמו פיאה.

קוקסינל, חשפנית פאריסאית זו — הנראית בתצלום זה בעת הופעתה בישראל — היתה לפני כן גבר כשר למהדרין, סבלה, כפי שזוכרים אלה שהכירוה כאן, מיצירת-אווה חריף ב' מיוחד: גם בהופעתה על הבמה, גם בהתנהגותה במיטה, עסקה קוקסינל ללא הרף בהבלטת עצמה, בחשיפה לעיני כל. אפילו כשהיתה לבושה, הדהים פאר-תלבושתה כל עין, אילץ את כל הסובבים אותה להתבונן בה.

2 כניעה ללחץ: צעירות רבות מתפשטות בכניעה ללחץ המופעל עליהן — למשל, מצד צלם. אלה הן לרוב בעלות אופי חלש ובגרות ו עצמאות לא מפותחות, שמעולם לא תעזנה להתפשט ביוזמתן שלהן. לעומת זאת, הן אינן מעזות כלל להתקומם נגדה.

ירטים
שערך
אין
זה ש-
לכין
שולט,
אחד
הלמה,
ארכיון
ציונית

4 חלומות על קריירה: קריירה של זוהר הוא חלומן הנכסף של אינסוף נערות, ללא הבדל מוצא וחינוך. זוהר לשמו — לא חשוב מאיזה סוג, באיזה תחום. מה שחסר להן לי- הגשמת החלום: משהו שיגלה אותן. כמו צלם, למשל, שיגאלן מאלמוניותן, יכניס את תמונתן לשער, לא חשוב איזה. מובן שהעירום מגדיל את סיכויי- הן פי כמה, מנגד לאותו צלם.

עדה אברמוביץ. נתייתית אדירת חזה זו רדפה מאז ומתמיד אחרי הזוהר: מפיקים, שחקנים, אמרגנים — כולם הכירוה. היא רצה אחריהם במרץ בלי תי נידלה. לבסוף הגיעה למסקנה ש- מה שיש לה, לא יועיל לה אם יישאר חבוי, סיפרה בבית בוקר אחד שהיא הולכת לסדר משהו — והלכה לסדר משהו: הצטלמה בעירום עבור סידרת מודעות הומוריסטיות, שפירסמו את תפוחי ישראל לייצוא. במיקרה שלה, גם העירום, גם הנתונים השופעים, לא עזרו. אל הזוהר הנכסף היא לא הגיעה — חזרה אל תהום האלמוניות.

6 ההתחרות: אחת הסיבות המר- כזיות להתערטלות בחברה המתי- רנית של ימינו. כשהעירום אינו עוד משהו להתבייש בו, בחברה ההולכת ומשתחררת ממעצוריה, ברור שיש יתרון למי שמשתחררת מהר יותר, הרבה יו- תר, חשוף יותר. פעם, התחרו בנות-יטו- בים בעושרן, בנימוסיהן, בבעליהן ה- מצליחים. כיום, עברה ההתחרות לתחום החדש. צעירה לא אחת מוכנה להתפשט רק בגלל ידיעתה, שאף אחת מחברותיה לא תעז לעשות זאת — ובכך היא תצ- ליח לבלוט מההמון האלמוני.

אן טוכמאיר. ניסתה למצוא את הקריירה שלה בדוגמ- נות לבוש וצילום, גילתה במהרה כי ההתחרות בשטח חריפה מדי, החליטה להת- לבש על גל ההתפשטות, שהחל אז, חפסה אותו ברגע הנכון, הפכה לדוגמנית ה- עירום מספר 1 של ישראל, הגיעה משם גם לסרטים.

רוצה להתפשט בפומבי? מיכלול סיבות מצוינות לרשותך

גילה מרוס. הגיעה לתל- אביב ממושבה קטנה, הח- לה מסתובבת בדיסקוטקים, נדבקת לנערי זוהר, שחקי- נים ובעלי שמות נוצצים, כשהיא מתלבשת בתלבו- שות יקרות ומנסה להידמות לנערות הצמרת הזוהרות, החליטה לבסוף להתקדם אל מטרתה בעזרת העירום.

5 חלום הדוגמה הנכספת: לכל צעירה שאפתנית יש דמות נכספת שאליה היא רוצה להידמות, ש- בה היא מקנאה, שבמקומה היא היתה רוצה להיות. בת שכונת-העוני היתה רוצה להיות גילה אלמגור. השמיניסטית מצפון העיר היתה רוצה להיות דיילת. כשהדמות הנכספת היא בתחום הקול- נוע או הדוגמנות, תהיה הצעירה מוכנה להרבה כדי להשיג את מטרתה — בין היתר, להצטלם בעירום. מה גם, שצילום העירום עצמו הופך אותה לכוכבת — ולוא גם לאותו רגע בלבד.

מריה ונסאנט. זמרת וחשפנית צרפתית, שביקרה מספר פעמים בארץ, שיגעה פה את כל הגברים. אלה שזכו לכך, גילו שמריה ונסאנט, במשך 24 שעות ביממה, מתעניינת רק ב"נושא אחד: במריה ונסאנט. היתה נשואה חמש פעמים, ו"אפופה גברים ללא הרף.

תמי אלקיים. עלתה לישראל כילדה לתוך מושב-עולים עלוב ליד עפולה. כדי להיחלץ מחיי הניוון והעוני, נטלה בהחלטיות נחושה את הנכס היחידי שלה — גופה המפואר — יצאה איתו לתל-אביב, נהייתה לחשפנית הישראלית הראשונה מאז שנות אלפיים, הפכה את החשפנות למיקצוע חייה, השתלמה בחו"ל, זכתה להכרה גם בתחרות עם חשפניות העולם הגדול, התעשרה — ואף שיקמה את הוריה.

סתם. אחרי הכל, חברות רציניות, בעלות שמות בינלאומיים, נדרשות לשירותיהן של דוגמניות העירום. כך אפשר לסבר אפילו את אוזניה של אמא ואבא ואפילו את חוג המחזרים הפרטי.

צעד הראוי להכרה: חתיכות רבות מתפשטות רק במיסגרת מיקצועית, כחלק מעבודתן. כך מקבל העירום שלהן משמעות רצינית יותר, בעל מטרה חשובה יותר מהתפשטות

8 נרקיסים: רבים אוהבים את עצמם עד כדי כך שהם מכסים את קירות חדרם בתמונותיהם של רבות, שאינן מסוגלות לחדול להתפעל מגופן הנהדר. דהן זה נכון גם במיקרים פחות קיצוניים. כל פקידה אלמונית אינה יכולה להתאפק אף שנייה מ"לראות את תמונתה בעיתון, ברגע ש"נודע לה שהופיעה שם. צעירות אלו נוהגות, גם אם במידה קיצונית פחות, כמו נרקיס, אותו נער יווני יפהפה, שגילה באחד הימים את דמותו בראי מים המעיין, התאהב בעצמו עד שלא יכול היה להיפרד ממנה, הפך לפרח.

10 עבודה לשונאות עבודה: לא מעטות הצעירות שנולדו עייפות, וחיות על מנת לנוח. למרבה הצער, לעיתים הן נאלצות להתפרנס למחייתן. לא תמיד הן מוכנות לעשות זאת בצורה חקלאית. העירום הוא הפיתרון עבורן: אם לשבועון ג'י'יס, אם לסרט פורנו — צילומי-העירום הוא אחד הג'ובים הנוחים שאפשר לה"לום עליו. הוא גם משתלם יפה, גם עשוי להוביל לקריירה. בקיצור — יש כאן, בעירום זה, ניצול טוטלאי של ה"הסקס, מצד יתרונותיו בלבד, ללא הסתתנות בכל מיגרעות שהן.

גרדה לוק. הגיעה לישראל מ"גרמניה" התגלתה כאן כפרפ"רית האוהבת את החיים היפים והקלים — אך לא כל-כך את המאמץ הדרוש כדי להשיגם. עבדה כמארחת בכליף, הסכימה גם להצטלם בעירום, במסגרת מסע פרסום לתוכנית המועדון.

מרינה דויטש. סטודנטית גרמנית, בעת ביצוע אקט פולני-טי: מוחה בחירוף-נפש וחשיפת-פחד בהפגנת סטודנטים, כ"ששני שוטרים קמים נגד ה"התקוממות השדית. בארץ עדיין לא זכינו לכך. לא לשווא מתלוננים תמיד שהסטודנטים ה"ישראלים מצטיינים באדישות.

9 מחאה: לארץ זה עוד לא הגיע, אבל בחו"ל כבר השתמשו בזה צעירות לא פעם: התפשטות לצורך מחאה פוליטית. במיקרים אלו, משם העכוז לפעולה מדינית. האמונות של השמאל החדש מפעילות את שדיהן למען המהפכה — כשהמטרה היא לה"בין את המימסד, לזעזע את ביטחונו העצמי בסדר המקובל. גם כדי להפגין את ההינתקות מהאווירה הבורגנית ב"בית, או להדהים שופטים כבדי-סבר — אין טוב מהתערטלות קלה.

במדינה

(המשך מעמוד 21)

צריכות היו להיערך חגיגות המימונה ב"ירושלים. לקראת החגיגות, הכינה המשטרה כוח מוגבר של שוטרים על-מנת להשליט סדר במקום.

לפתע התקרב למקום ראש ענף-תנועה, פקד מרכזי ליכטמן, (יליד רומניה) ולדברי עדים החל צועק לעבר כהן (יליד מרוקו): "תסתלק מכאן, אתה והגדרות שלך והפנת"רים השחורים שלך."

הערותיו זו של ליכטמן נשמעה גם על-ידי שוטרים שיחד עם כהן הציבו את הגדרות, וגם על-ידי עשרות סקרנים שהיו בסביבה.

גידורים, ללא פנתרים. בשיחה עם כתב העוֹשֵׁת הזה, טען ליכטמן כי לא היו דברים מעולם. "שקר וכזב. אני לא יודע איך מסוגלים להאמין שאמרתי דבר כזה. ראיתי איך שהסמל מסדר את הגדרות בניגוד ל"הוראות שנתתי, או אמרתי לו: 'תסתלק עם הגידורים שלך', בכלל, איך הי' מע-ליב אדם שאני המפקד שלה, בכינוי פנתר שחור? אם הוא פנתר שחור, אז אני פנתר אדום."

"האם הוגשה נגדך תלונה או דו"ח?" "לא. לא הוגשה נגדי כל תלונה או דו"ח. אם היו מגישים תלונה ודאי היו מודיעים לי על כך."

לעומת זאת, קובעים מקורות יודעי דבר במשטרת ירושלים, כי סמל כהן כן הגיש תלונה נגד ליכטמן, למפקד ירושלים ניצב דניאל בראלי.

ואילו דובר משטרת ירושלים, מרדכי ונטורה, הודיע שאין המשטרה נוהגת לפרסם

דיוטשה ויטה

(המשך מעמוד 19)

הרעיון לצרף גם את ישראל למסת-הי-מדינות, שמלונות הנושאים את השם הילטון מתנוססים בהם, נולד במוחו של פקיד במשרד המסחר והתעשייה עוד בשנת 1956. היה זה עמנואל סלע, סלמי-חניק ומפקד משמר החופים לשעבר, שהיה ממונה על אזורים הפיתוח במשרד המסחר והתעשייה. הוא הצליח לשכנע את הממונים עליו, כי הקמת מלון כהילטון בארץ יהיה בה לתרום לפיתוח התיירות, לפורר את החרם הערבי ולתת דמות החדשה לכלכלת ישראל. אבל רק בשנת 1960 הסכים קונראד היל-טון הוקן, העומד בראש רשת המלונות המפורסמת בעולם, לשבור את החרם הערבי ולתת את שמו למלון בישראל. עתה היה צריך רק לגייס את הכסף להקמת המלון. לפי התוכנית הראשונה היתה הקמת ה-מלון צריכה לעלות 10 מיליון דולאר בלבד, 30 מיליון ל"י באותם ימים. לצורך זה פרש עמנואל סלע ממשרתו הממשלתית, הקים את חברת אמייב, שהפכה איגרות חוב בערבות ממשלת-ישראל, כדי לגייס את ההון הדרוש להקמת המלון.

היו אלה איגרות חוב בתנאים ללא תק-דים: ממשלת-ישראל היתה ערבה לתשלום הריבית עליהם, בשיעור של 6.5% לשנה, במשך 12 שנים, ולהחזרת סכום ההלוואה בשנת 1980. תמורת רכישת איגרות החוב היו מחזיקי האיגרות וחברת אמייב הופכים גם לבעליהם של מלון הילטון.

אולם לאט לאט הסתבר כי מחיר הקמת המלון גדול ממה שתוכנן מראש. במקום 30 מיליון ל"י עלתה הקמתו 50 מיליון. רק חלק מזה בא מקוני איגרות החוב בחו"ל.

... אך רק אלוהים יודע

מדוע עשו זאת

הו

בעלת חזה הזהב (ימין) ושוטרת בבית-המשפט שדייז'הב נגד

כלב-ציד אלקסרוני

אם הוגשו תלונות נגד אנשי משטרה — על-ידי אנשי משטרה.

פשעים

האשה בעלת

שדי הזהב

הנוסעת שירדה מהמטוס בלוד, בליל ה-17 לאפריל, לא נראתה שונה מכל נוסעת רגילה אחרת. מלבד אולי, בנחונים השופעים שבהם חנן אתה בורא עולם: גם מתחת למעיל הגשם, שירד על מגפיה הלבנים, ניתן היה להבחין בנוג שזיה הענקיים, המזדקרים.

שדיים יקרים. איש המכס, שקיבל את פניה של הנוסעת, היה כנראה חובב שדיים, ואולי היה סתם חשדן, מטבע מקצועו. ואולי הווצקה תשומת-ליבו על-ידי מכשירי הגי-לוי האלקטרוניים, שהצביעו על הימצאות מתכת בקירבת הגברת. כך או כך, נציג ה-מכס ביקש מהצעירה לסור לחדר סמוך.

שם, גילה חיפוש קצר שאכן שחיים שדיה של האשה זהב — גם אם לא היו מעשה ידיו של בורא עולם. בחייתיה של הצעירה, נתגלו מטילי-זהב במשקל 25 קילו — אוצר השוהה 150 אלף ל"י. שדיה נעצרה בו במקום בפני שופט, שהסכים לבקשת נציגי המכס שלא לפרסם את שמה — לפחות עד השלמת החקירה, שנועדה לגלות את חובבי השדיים האלמוניים.

ממשלת ישראל עצמה נאלצה להשקיע כס-פים בהקמת המלון, בהלוואה כ-10 מיליון דולאר להקמת המלון, נוסף לכך היתה ה-ממשלה עצמה צריכה לשלם את הריבית ל-קוני איגרות החוב, בתקופה בה הוקם המלון.

מי יפסיד? מי ירוויח?

7 בפנה, אחרי שהיא ראתה שהיא מסתובבת בעיסקה של דלי ללא תחתית, החלה הממשלה לרכוש את איגרות החוב, הפכה לבעלת המניות העיקרית בחברת מלון-נות בינלאומיים בישראל. עד כה, לפי סיכום רשמי הגיע סכום השקעותיה של הממשלה במלון ובתשלום הריבית לבעלי איגרות החוב של אמייב, ל-16 מיליון דולאר. מלון הילטון שזה סכום זה. השנה, בפעם הראשונה בה הסך לרווחי מבחינה תפע-לית, הוא הרווח למעלה ממיליון ל"י. או-לם רוב רווחים אלה נאכלו כפרעון חובות נוספים בגובה של ארבעה מיליון דולאר, שלקחה בשנים האחרונות חברות מלונות בינלאומיים, כדי להפעיל את המלון כשורה. בוכמן קיבל את ההילטון ב-4 מיליון דו-לאר פחות משחיי האמיתי. בעיסקה שיחתום עם ממשלת ישראל ירווח כ-14 מיליון ל"י. אבל מאחר שאין הרבה אנשי עסקים בעולם שהיו קופצים על עיסקה זו עם הממשלה, עשתה גם הממשלה, בסופו של חשבון, עסק טוב. היא תפסל להפסיד. אם יצליח בוכמן להפוך את ההילטון לריחוי בשיטותיו שלו, יהיה זה הרווח הנקי שלו.

אסתר עופרים:

למרות ההצלחה -

הסיבה להצלחתה — פשוטה להפליא: "היא אלוהית", הגיבה הזמרת טליה שפירא, בתום הקונצרט של אסתר עופרים ב"היכל התרבות", והמנצח שמעון כהן אמר: "זה היה קונצרט אלוהי. רק פעם בחיים שומעים דבר כזה". אבי קורן: "שלמות בכבודה וביעצמה". דודו דותן: "זה היה משהו קדוש". צילה דגן בכתה לאחר הקונצרט.

אלא שבראיון גלובל עם כתבת "העיר" לס הזה, גילתה אסתר, כאשה אל אשה, את הסוד, החוזר ונשנה על עצמו שוב ושוב: ההצלחה והעושר — אינם סימן לאושר. למרות שכבר היגיעה לפיסגה, ממשיכה אסתר עדיין בחיפושיה: אחרי האושר. השלווה. והבית.

היא עמדה שם בודדה, על הבמה הנקנית של "היכל-התרבות" בתל-אביב, דמעות התרגשות גולשות מעיניה, וים של פרחים מושלך עליה על ידי המעריצים הנלהבים. דמות זעירה, שהזכירה לרבים את אדית פיאף האגדית — ולא רק בקומתה. הסדרנים חזרו וכיבו את האורות, והקהל עמד עדיין על רגליו, מוחא כפיים ומסרב לעזוב. לראשונה מאז עזבה את הארץ, ניתנה ההזדמנות לקהל הישראלי לראות את אסתר עופרים — הזמרת ללא סינון מי סויים, ללא להיט מסויים, ללא יחסי ציבור מסויים — שזכתה להצלחה סנסאציונית באירופה. גם — אחרי פרידתה מבעלה וניפוצ נוסחת-ההצלחה של "צמדי-העופרים".

בודדה

בפיסגה

לבוא הביתה. לקח לי הרבה זמן להחליט על זה.

אני יודעת, זה מוכיח על חוסר ביטחון. זה נכון. מרגע שבאתי לארץ עד שעליתי לבמה, לקונצרט ב"היכל התרבות" — הייתי חסרת-ביטחון. התחבאתי כל הזמן. בשבילי ללכת לפאב — היה עניין. עד הרגע שממש עליתי, לא

אולי זה מצחיק. אבל לפני שבאתי לישראל, שאלתי בקפה ובקלפים, ובי ספר איצ'ינו. זהו ספר-חוכמה סיני עתיק, משהו דומה לספר הזוהר. ספר פילוסופיה בן 5000 שנה. יש לי ידיים שמתעסקים בזה. יש שיטה עתיקה, שלפיה משליכים אל קוביות, ולפי חישוב מסויים מחליטים אל איזה פסוק בספר להתחייס. התוצאה הראתה שאין לי מה לחשוש.

את

אסתר עופרים

ידעתי מה אני עומדת להפיל. הרגשתי שלא מכיר רים אותי. לא ידעתי איך לדבר אליהם. היתה לי הרגשה מפחידה, שאני צריכה לקפוץ למים זרים, לא מוכרים — ואו שאשחש, או שאטבע. רית. זה היה עניין אישי לגמרי. שיבה הביתה. וכשהרגשתי, בשיר השני שלי, ש"הקהל מתחמם, מתחיל להגיב, ליצור קשר, הייתי מאושרת. אני בדרך כלל טיפוס שלא

שאני יכולה לבוא לארץ. שאני חייבת, יותר נכון. רק או נרגעת. כי בשבילי, לבוא בחזרה לישראל היה המבחן השני הגדול שלי. הראשון היה — שבירת המחסום ב"חול", וההצלחה שם. ההופעה עכשיו בארץ היתה לי מבחן לא פחות מבי. היל. עבדתי בכל העולם כבר. הופעתי בפני מלכים, שליטים, ראשי-משלות. שום דבר לא היה בעיני רצוני כליכך, כמו

במדינה

משטרה

האזרה

כשוטר

לשעת-דחק

האזרה התמים יכול היה להאמין, ש"תפקידה של מחלקת רמאויות במשטרת ישראלי הוא לקבל תלונות מאורחים — ולחקור אותן. לא כך סבור כנראה ראש המחלקה באיוור תל-אביב, מפקח זק גרינברג.

התלונה שהגיעה לגרינברג היתה פ"עוטה למדי. מעשה בשליח של חברת נסיעות, שביקש מלקוח שש לירות תמורת מסירת הבילה, ונתן קבלה על שתיים וחצי בלבד. כאשר התעניין הלקוח כי חברה למה, נענה כי החברה כלל לא ידעה במה העניין — ולמען האמת גם לא רצתה לדעת: "אנחנו לא אחראים למה ששעה השליח שלנו", היתה התשובה.

יצרים עקרוניים. הלקוח החליט להיות עקשן, פנה למחלקת רמאויות במשטרה, ביקש להתלונן נגד השליח על הוצאת כספים בטענות-שוא. גרינברג הקשיב בשקט לסיפור, ושאל, להפתעת המתלונן: "מה היה במעטפה?" לאחר שהתברר לו תוכנה של המעטפה, המשיך והתעניין: "מה עשה השליח בכסף?" "לא ידוע לי", ענה המתלונן.

כאן, הביע המפקח פליאה רבה. כיצד זה לא ידע המתלונן מה עשה השליח עם הכסף? "בגלל זה בדיוק אני כאן", השיב המתלונן.

השעה היתה עשרה לשש — עשר דקות לפני שעת סיום העבודה. מפקח גרינברג התקשר טלפונית עם חברת הנסיעות, ול"אחר סיום השיחה הגיע לידי החלטת: "אתה תלך לחברה", הודיע למתלונן, "ותר" דיע לי לאן נכנס הכסף ששילמת לשליח".

"אבל הרי זה תפקידם", התגונן המתלונן מפני השליחות המשטרית שהוטלה עליו. "לא", השיב המפקח. "תרשום אם כן את התלונה, ותודיע לי שאינך מוכן לספל בה", התעקש האזרח. "לא", פסק המפקח. "המשטרה איננה מכשיר בידי אנשים בעלי יצרים עקרוניים".

רפואה

מנוחה

יקרה

עזרא מורחי סבל מכאבים בחזה. פנה איפוא לסניף קופת החולים ההסתדרותית ב"חולון, מקום מגוריו. לאחר בדיקה, נשלח לבית החולים דונולו ביפו. בבדיקה שנערכה שם, על-ידי ד"ר יצחק רידר נקבע שלמורחי אוטם בשריר-הלב. בשפה פשוטה הסבירו למסגר בן ה-33, שהיה רגיל לעבודה פיזית קשה, שהוא סובל ממחלת-לב ושאינו יכול לעשות כל מאמץ גופני.

לא חלזה — בריא. כתוצאה מכך לא עבד מורחי למעלה משנה, כשהוא בטוח שימיו בחלו ספורים. כעבור שנה, בה סבל מדיכאון חמור, הופנה הצעיר השחרור, בעל העניינים היוקדתי, על-ידי רופאים פרטיים לבית-החולים ביליטון. שם קבעו הד"ר מריס איגן ומנתח, כי מעולם לא סבל מאוטם שריר הלב. כן קבעו כי אין צורך להטיל עליו כל מגבלות פיזיות.

עם התוצאות הללו פנה מורחי לקופת-חולים בבביעה שיפצו אותו על הפסד הכנסה במשך השנה בה לא עבד. תגובת קופת חולים: הקביעה נעשתה על-ידי בית החולים דונולו, לא על-ידי רופאי קופת-חולים.

מנוחה בריאה מאור. דונולו לעומת זאת טען, כי לא קבע כלל שמורחי סובל מאוטם שריר-הלב. באמצעות עורכת-הדף מרגלית כהן-צידון תבע מורחי את ד"ר יצחק רידר, קופת חולים ובית-החולים דונולו, ביקש לפצותו ב-10,000 ל"י.

בכתב ההגנה שהוגש על ידי שני הרופאים וקופת-חולים טענו אלו שלא הת-

(המשך בעמוד 32)

ג'אמבו בידור ישראלי מקורי

זו לא ביקורת תיאטרון, מפני שמה שראיתי לפני ימים מספר באולם "דקל" בתל-אביב, אינו תיאטרון, בעצם, משום שאף אחד לא התפשט שם, התאורה לא היתה פסיכולוגית והרמקולים לא קרעו את עור-התוף. האנשים על הבמה היו אומנם צעירים, אבל בכל זאת לא ניבלו את הפה, לא עסקו בפוליטיקה ועדכו את חייהם במנוחה.

מה שכן היה שם, זהו בידור — ולא כהם בידור המתחנף לאופנה המשתוללת היום. "ג'אמבו" ב"תיאטרון העממי", זהו "דליקאטס" אמיתי לעיניים ולאוזניים. זהו בידור ישראלי, עם הרבה תנועה, צבעים וצלילים, והעיקר — אסתטיים. מנהל התיאטרון הכניס לתנור את רוב הקטעים המוצלחים מתוך רוב התוכניות האחרונות של הלהקות הצבאיות — ר"מ שיעא הוא "טשולנט" מוצלח, אפוי כהלכה ומעורר תיאבון.

נטלתי לעצמי את הזכות להתבטא ב"נושא זה, משום שלדעתי מגיע ל"תיאטרון העממי" טיפוח על השכם. הסיכון שלקח על עצמו היה רב, שכן ב"טשולנט" לעולם אין לדעת: הוא עלול לצאת מן התנור גם מימי ותפלו... מה שראיתי על הבמה היה כל הטוב המקורי שיש בלהקות הצבאיות — אבל, הפעם לא קיבלנו את כל המנות עלי-בני שולחן-שדה, ומתוך "מסטינג", לאותו מזון עצמו טעם משופר בהרבה, מסתבר, כאשר הוא מוגש כמו במסעדה בברודוויי, בצלחות פורצלאן ועם סכום-זוכספי.

במשך קרוב לשעתיים לא השתעממתי אף לרגע. שירתה של מירי אלוני ו"קיסמה-האיש של ניצה שאול, היו בש"יילי נצחון החן והיופי על התלגאריות זפראית, שכבשה את הבידור המוזי-קלי מעז "שיר" ו"קפרי". במקום מלכת האמבטיה", הביא לנו התיאטרון מקלחת-קייצית נקיה ומרעננת, והוכיח יי אפשר היום להצליח גם בלי אורגיות גתוחכמות של זיהום-אחרי ונשמח.

25 משתתפי התוכנית, יוצאי להקות צבאיות, החזירו לי את האמונה בעתיד זבידור הקל והפיומנאות בארץ. ואפילו שיר השלום של להקת הנח"ל, שהר"י בוזנו את אלופי ארץ-ישראל-הש"ימה, נראה ונשמע יפה להפליא ב"ג'מבו".

אורי פורת

אחרי שניים יסודיים

במעבדה שלנו לשחור-לבן:

הגדלות בגודל גלוי (9/12), ב"35 אגורות — באיכות מצוינת! פתוח צבעוני ע"י המעבדות הגדולות ביותר בארץ!!

פוטו-ברנר חיפה, רחוב החלוצים 31

אני מיליונרית צעירה — אבל אין לי בית משלי — אין לי גבר משלי — אין לי ילד משלי

נמו. כשאני עומדת, לבדי, על הבמה ושירה — שום דינמו לא יכול לעשות את זה במקומי.

מאברה'מלה נפרדתי כי פשוט לא יכולתי להמשיך יותר. חייתי כבר זמן רב לפני זה בתוך מערבולת לא נוחה, לא רצויה. אבל אצלי כל דבר לוקח הרבה זמן לבצע. גם זה.

כמובן שאני לא שונאת אותו. למרות שגם לא אוהבת. מי אני שאניד לו שהוא הולך לאיבוד? אולי לפי דעתו היא עושה את הדברים הנכונים.

אבי אהב יחסיציבור. בכל מקום שהי לכו חיכו לנו צלמים. אפילו היום, אחרי הפירוד, כשאנחנו צריכים להיפגש, הוא דואג לצלמים. אני שונאת את זה. מאז ש'נפרדנו, לא צילמו אותי אפילו פעם אחת עם גבר. זה אחד הדברים שאנינו משתנה אצלי, לא חשוב באיזה מצבירות אני נמצאת.

מציירות הם דבר חשוב אצלי. בחיים הפרטיים, הם באים אצלי לביטוי בבגדים. אני יכולה ללבוש שבועות, לפעמים שמלות ערביות, סנדלים, ופרחים ב' שיער. ולפעמים יש לי מצבירות שונה, להיות אלגנטית. ואז אני שיא ההידור. בחיים הפרטיים, אני אוהבת נורא להיות לבד, או מכסימים עם אדם אחד. זה לא שאני שונאת אנשים, אני פשוט לא אוהבת חברה גדולה.

כשאני לבד, אני אוהבת אורכידיאות, אמבטיות ארוכות, מנוחה ממושכת. אני מסוגלת לבלות ימים שלמים בקריאה והיא זנה למזיקה. משונה, אבל זקוק או אני לא מרגישה בודדה. כי הרגשת הבדידות היא לא כל כך פיזית, כמו עניין של יצירת קשר.

אחד הדברים האהובים עלי הם מכי תבי המעריצים. שולחים לי המון. גם מתנות. סמליות, אבל נוגעות ללב. יש לי אוסף שלם. אני נורא מעריכה מתנות. הנה, הטבעת הזו עם היהלום הענק, שאני עונדת, זו מתנה שקיבלתי בזמנו מאברה'מלה.

ואחד הדברים שהכי חסרים לי, זה בית — לשים בו את כל המתנות האלה. כי למרות כל הצלחתי, אין לי עדיין בית בחיים. בכל ארץ שאני באה, אני גרה אצל חברים. אני גם אוהבת מאוד את בית ההורים בחיפה. אני נורא קשורה גם לי צפת, שבה נולדתי.

אני אוהבת גם את האוכל הספרדי של אמא. אבל כל זה — עדיין לא תחליף. ההצלחה והמקום בצמרת, לא סיגורו אותי. אני יודעת מה שחסר לי עדיין. בית משלי. גבר משלי. ילד משלי.

בוכה. לא בחיים הפרטיים, ודאי שלא על הבמה. אבל בסוף ההופעה, כשהקהל עמד על רגליו והשליך עלי פרחים, הרגשתי פתאום שעומדות לי דמעות.

אחרי הקונצרט, התאספו המון אני שים מסביבי. אבל בעצם, הייתי לבד. נשארתי רק עם עצמי. כשאת בפיסגה, את איך שהוא תמיד לבד. ולפעמים, דווקא ברגעים כאלה, אני מרגישה כמו בת מאה. למעשה, הייתי צריכה להיות מאושרת. לביכול אין לי על מה להתלונן. אבל אני כן מתלוננת. אני נורא ביקורתית וקפדנית. אפשר לקרוא לי מיליונרית צעירה — אבל זה לא מוסיף לי שמץ ביטחון. לפעמים אני מתמלאה געגועים לדברים שאני לא מכירה. כמו להיות אמא. לפעמים, לי דברים שאני כן מכירה. לגבר משלי. לבית משלי. כל הדברים היפים, שאין לי.

ל שנה אני באה לביקור אצל אחי בחיפה. וכל שנה אני מרגישה שאני צריכה להתאמץ להשיג את הארץ. היא משתנה מהר כל כך, שאני צריכה להודור. יש מתח. סלנג חדש כל פעם. טמפו מהיר נורא.

וזה — למרות שראיתי כבר את כל ה' עולם, הייתי בכל המקומות, ולמדתי לא מעט מהחיים. ולא תמיד את הדברים היפים.

דבר אחד חשוב למדתי אחרי שנפרדתי מאברה'מלה: לא לעשות יותר אף פעם מה שלא מתחשק לי. לא להכריח את עצמי. משום כך, אינני מופיעה בפני צלמים. אינני עושה יחסיציבור. כי לא מתחשק לי. לא עושה חלטורות. בחו"ל, אני מופיעה רק בקונצרטים ובטלוויזיה. ובמחירים גבוהים. עד 25 אלף ל"י להופעה. המחיר הוא אצלי שאלה של פרינציפ. לא רוצה יותר לאנוס את עצמי לכל מיני דברים שמנוגדים לרוחי.

לא צריך להבין מכך שאני מצטערת על חיי עד היום. לוא הייתי צריכה להיות מהדש, הייתי חוזרת על כל מה ש' עשיתי. למדתי הרבה. גם מהכאבים, גם מהשמחות. בית'הספר הזה, שימו החיים, העניק לי המון. מכל הסוגים.

הרוחתי כבר הרבה כסף בחיי. גם הפי סדתי הרבה. השקעתי הרבה במניות או או אט, שהיו כל כך פופולאריות באירופה, והפסדתי הון. למדתי להתייחס לזה בשל' זה. הכסף לא מסוגל לקנות הרבה. בודאי לא אהבה. והאהבה, לדעתי, היא העיקר. היו לי רומנים, מאז שנפרדתי מאבי, אבל לא משהו שהייתי רוצה שיימשך וימ' שר. בכלל, אני לא מסוגלת לתנות אהבים

אסתר ואבי, בעת ביקורם האחרון בארץ, לפני הפירוד

התיאטרון הקאמרי מציג: שלמה המלך ושלמי הסנדלר

קומדיה כוסיקלית
מאת סמי גרונמן

● במאי: שמואל בונים ● תפאורה: אריה נבון
● תנועה: קרנדיל דיל ● נחול מוסיקלי: אריה לבנון
● עברית: נתן אלתרמן ● מוסיקה: אלכסנדר ארגוב

משתתפים:

אילי גורליצקי, יונה עטרי, רחל אטס, אלישבע מיכאלי,
משה חורגל, אלברט כהן, שמעון סיאני, דוד זינדר, צדוק
צרפתי ולהקה גדולה של שחקנים, זמרים, רקדנים
ומנגנים.

החלה מכירת הכרטיסים

ח'פה	ירושלים	תל-אביב
אולם "שביט" 26.5—24.5	בניני האומה 15.5—13.5	אולם הקאמרי 9.5—1.5

הצעה ללא תקדים

כל הרוכש זוג כרטיסים באחד משלושת המחירים
הגבוהים יוכל לרכוש

תקליט ארוך-נגן של שירי ההצגה בבצוע
להקה המקורית

במחיר 5.50 ל"י בלבד (במקום 19.— ל"י)

הצעה זו בתוקף לגבי הצגות חודש מאי בלבד.

פרקום, בנקין

אמנות

תיאטרון

צער בעלי חיים

נגד

צער הבעלים החיים

"רק חס וחלילה שאפרוח לא ייהרג לפי
ניכסו אתם פשוט לא תוכלו לישון כל ה-
לילה איזה אנשים רגילים אתם זה ממש
לא יאומן, אתם יודעים? אתם פשוט אנשים
נדירים! אתם רגילים... רגילים לאפרור
חיים זה ממש נדיר! אני לא נדיר! כי לי
חשוב האדם יותר מכל האפרוחים בעולם!"
זה האפילוג בו מסיים סמי שמואל את
הצגת-היחיד שלו בתיאטרון הפרימיטיבי, ש-
אומץ על-ידי תיאטרון מרתף. שם ההצגה
המלט, והיא נכתבה פעם על-ידי שיקספיר.
אבל מאז, הפך התיאטרון, אליבא דסמי
שמואל, לשיבת צוהר מצופה בשוקולד.

לכן בא הצורך שלו, כאדם, להוריד את
שיבת השוקולד, ואת הבגדים באותה ה-
דמנות, לעמוד עירום ועריה חשוף ובלתי-
ממוסד, ולהוכיח לכל העולם שהאדם לא רק
גרוע מכלב, לא רק שהוא רוצח כלבים ו-
בני-אדם, אלא שהוא מרחם על אפרוח
ואינו מרחם על אדם.

קוטלר: נחש וכרב. איך מוכיח זאת
המלט-שמואל? הוא מסביר שהתיאטרון ה-
ישראלי נדון לטיפול פסיכיאטרי מעמיק.
הוא מפרט מהי בעייתו של כל איש בתיאט-
רון, והדרך לפתרונה (דוגמה: עודד קוטלר
— "תערובת של כלב סוול עם נחש נחמד
ולא ארסי" אורי זוהר — "גמר מתחפש
לליצן" חיים טופול — "כלב נאמן בעל
חוש לעסקים".

אחרי שהוא עושה את חשבונותיו עם כל
המי ומי בחברה הישראלית ובתיאטרון ה-
ישראלי, הוא מסיים את חשבונותיו עם הקהל
הישראלי בזה שהוא רוצח את האפרוח.

רצח האפרוח. וכאן התפתחה פרשת
היסורים האמיתית של המלט-שמואל. לא די
שהצנזורה לא מרשה לו לומר שישראל היא
בית-כלא, מזהירה אותו מפגיעות באנשים
פרטיים, ואוסרת עליו להתפשט. עלתה עליו
גם האגודה הנוראה, צער בעלי חיים.
שמואל אינו מוכן להכחיש במשטרה ש-
הוא הורג אפרוח. להיפך, הוא מודה בפה
מלא שזוהי, לדעתו, הדרך היחידה לזעזע
את הקהל, ולעורר בו את רגשי אנושיותו.
ולא זו בלבד, אלא שהוא מתכוון להמשיך
להתפשט, לומר דברים פרובוקטיביים, ולה-
רוג אפרוחים.

פופ

דופקים את הקטנים

פסטיבל סן-רמו נפתח השנה בשערוריית,
ועד הרגע האחרון לא ברור היה מי, מתי

חנה'לה חוזרת

ל"מדיאה": סיפור

אכזרי של נקמה

השאלה העיקרית שתעסיק את ה-
קהל, כאשר יחלו בשבוע הבא החזרות
ל"מדיאה" של סנקה ב, תיאטרון הקא-
מרי, תהיה: איך מסתדרת חנה מרון
עם הבמה אחרי האסון של מינכן.
זה לא נוגע להצגה? אולי. אבל זה
בהחלט נוגע לקהל.
"על שאלה זו אינני יכול לענות",

במאי יורעאלי
חתונה ונקמה

אומר יוסי יורעאלי, המביים את "מ-
דיאה", "כל מה שאני יכול לומר עכ-
שיו, ואני יכול לומר מעט מאד, כי
שני לא התחילו בחזרות ממש, הוא
שהתפקיד הזה כל-כך מאמץ ומפרך,
עד שהוא סוחט כל שחקנית. נדמה לי
שההתמודדות הנפשית עם הדמות עו-
לה לאין שיעור, על ההתמודדות הפי-
סית, וקשה פי אלף".

יוסי יורעאלי הוא, כידוע, רוח צעיר
רה, הנושבת על בימות הארץ. הוא
נאבק לשנות מושגים מיושנים ומוסכ-
יות עייפות.

סיסמתו: "בתיאטרון צריך תמיד ל-
חדש". זו הנחתה אותו ב, "פריגנט",
ולפני כן גם ב, "איש חסיד היה" וב-
"מחכים לגודו". ואם כי הביקורת לא
קיבלה בכל מיקרה את אשר חידש, הרי

ומדוע, ישתתפו בפסטיבל. והוא גם הותיר
אחריו כמה שערוריות טובות.
אחת מהן, והבולטת ביותר, היא העובדה
שהחברות התקליטים הגדולות החליטו לחנוק
את מתחרותיהן הקטנות.

כיצד? הם מצאו חוק מיושן, מימי הפא-
שיסטים באיטליה, שלא הופעל שנים רבות,
המאפשר למי-ל להגביל את ההוצאה-לאור
של שיריו במשך שישה חודשים. ומאחר וה-
חברות הגדולות רכשו את זכויות השירים,
תמורת ממון רב, על לפגוע הפסטיבל, ול-
שירים אלה לא יהיה עוד שום ערך בעוד
מחצית השנה — נמצאו כל היצרנים הקט-
נים, אשר התכוננו לצאת בביצועים משלהם
לשירי סן-רמו, מפסידים לכל אורך החזית.
בין הסרדינים. שערוריה אחרת נגרמה
על-ידי הזמר ובעל חברת התקליטים, אד-
ריאנו צילנטאנו.

צילנטאנו, מאלילי הזמר הבולטים של אי-
טליה, שר פיזמון בשם בין הסרדינים, שלא
זכה כלל לפרס, אבל נמכר כבר בשבוע ה-
ראשון להופעתו בשלוש-מאות אלף עותקים,
יותר מכל המשתתפים האחרים. הזמר, ש-
זכה לפני שנה בפרס הראשון, כבר הוכיח
לא פעם בעבר כי פסטיבל סן-רמו וטעם
הקהל האיטלקי אינם בדיוק זהים, ולפני
כמה שנים הצליח אחד מפיומיו, הנער מ-
רחוב גלוק, אשר לא התקבל כלל לתחרות
הגמר בסן-רמו, למכור יותר תקליטים מכל
שירי הפסטיבל כולם.
עתה טוען צילנטאנו כי הפסטיבל ממשיך

מחזאי-שחקן שמואל
מוות לאפרוחים

האירוע המרכזי 1971

להקת הצמרת לכל העולם ליום העצמאות בישראל

* **SHOCKING-BLUE** כחול מזעזע *

הולנד — נבחרה ללהקת השנה

* **MUNGO JERRY** מונגו ג'רי *

אנגליה — בראש מצעדי הפזמונים בעולם

* **CHRISTIE** הכריסטי *

אנגליה — להקת הצמרת הבריטית בעלת 4 תקליטי זהב

* **HARVEST** הרבסט *

אנגליה — 8 משתתפים סטייל שיקגו

* **LOS PARAGUAYOS** לוס פארגוויס *

דרום אמריקה

* האריות * עוזי והסגנונות *

* הקוקטייל * המזלות *

מנחה האירוע משה טימור

סרטים מיוחדים יוקרנו כל הערב באמפי היריד

רכבל רחף, קרטינג, לונה פארק, לשרות קהל כל מזונות היריד

גני התערוכה יריד המזרח

28.4.71 משעה 9.30 בערב

תחבורה הלון וחזור קו 47 מהתחנה המרכזית (מאחורי קו 4) תחנה 2: כביש חיפה פינת ארלוזורוב; תחנה 3: כביש חיפה פינת יהודה המכבי; תחנה 4: שד' רוקח, אוטובוס מס' 48 מארמון דוד (מול מוסד דן); תחנה 2 מול בית חולים איכילוב.

כרטיסים במשרד רוקוקו, טל. 223633, ובכל משרדי הכרטיסים. הנחות למוסדות רוקוקו, רח' דב הוז 11, ת"א, טלפון 248824.

מספר הכרטיסים מוגבל — הכן כרטיסך מראש.

א. ברמן מציג:

הבינלאומי

* קסמים * פלאים * להטוטים *

* מתח * ליצנים * חיות ועוד *

הפלא ופלא בקרקס הפלאים הבין-לאומי

במגרש כדורגל הכח מכבי רמת-גן

ע"י בריכת "גלי-גיל"

שתי הצגות מדי יום 4.30 ו-8.30

במוצ"ש 1.30 ו-9.45

מכירת כרטיסים ב"רוקוקו" טל. 223663, 245719, בקופות הקרקס טל. 248824 וביתר המשרדים. למוסדות: "רוקוקו" דב הוז 11 טל. 248824, תל-אביב.

* הבאים ברכב פרטי מצפון תל-אביב, לקרקס, נוסעים מרחוב פנקס בת"א למגרש הכח מכבי רמת-גן ומדרום תל-אביב נוסעים בדרך פתח-תקוה עד "עלית" ופונים שמאלה לרחוב אבא הלל ר"ג.

לפרטים לפנות לידעפון טל. 252425 — שירות

ידעויות טלפוני חינוס לציבור בכל השפות.

קולנוע

פרסים

הוליבוד

פורעת חשבונות

האקדמיה לאמנות הקולנוע, הממונה על חלוקת פרסי האוסקר בהוליווד, לא הצטיינה תמיד בסעם משובה, או בשיקולים אמנותיים שהורים. לא פעם חילקה את פרסיה כדי לפצות משהו על קיפוח קודם (זה קרה לחילאם הולדן בסגל 17), או כדי להביע את אהדתה לאישיות פופולרית בצורה (אליזבט טיילור, שחלתה לפני גלוריה). לעומת זאת, היא לא מצאה לנכון להעניק פרס לצאצאי צאפלין, בשנים שיצר רבים מן היסודות של כל אמנות הקולנוע, ו-

אורסון ודס בתפקיד קיין (1941)
מסית לאומי

כרזה של קיין בסרט
ומחרחר מלחמות

שכחה גם להביע את הערכתה לגערה-פלא שבא לשם לפני שלושים שנה, בהיותו בן 24 בלבד, ושעשה סרט אשר הפך את כל מוסכמות עיר-הסרטים.

האיש: אורסון ודס, וסרטו האזרח קיין. כדי לתקן את המעוות, ולהראות שגם לבורות יש קץ, החליטה השנה האקדמיה להעניק לחלם פרס.

ולס אינו זקוק עוד לפסלון הקטן כדי לאשר את כשרונותיו. אין ספק על תולדות הקולנוע אשר לא יקדיש לו פרק נכבד. לעומת זאת, מוכיחה החלטת האקדמיה פעם נוספת את אמיתות דעתם של האומרים כי הוליווד פסקה מומן לצעוד בראש תעשיית הסרטים. אלא שהיום אפשר גם לקבוע בדיוק בכמה שנים היא מפגרת! בדיוק 30 שנה — התקופה המפרידה בין הצגת הבכורה של האזרח קיין (9 באפריל 1941) ובין הענקת פרס האוסקר.

ניצוצות

המעגל שבר

מן הארץ

על הפקת המעגל הראשון לפי סולוצ'ניץ, בארץ, דובר בזמנו, הכל ידעו לספר כי יש כבר שחקנים המיועדים לתפקידים הראשיים, ושהבמאי הסולצי אלכסנדר פורד, אשר עלה לארץ, החליט שכאן המקום המתאים לעשיית (המשך בעמוד 30)

* הסרט מספר את חייו של איל-העיתונות הצהובה האמריקאית, ראנדולף הירסט (ה' מכונה בסרט קיין), מסית לאומי ומחרחר מלחמות, שנכשל בניסיונו להגיע לנשיאות.

מקום טוב באמצע

איש לא התכחש לעובדה שבעצם החי-דושים, ההמצאות והניסיון לרענן ול-הפרות את הדימויון האנושי, יש הרבה מן הברכה.

"המחזה של סנקה", מסביר יורע-אלי, "שונה בתכלית השוני מ"מדיאה" של אוירפידס, שהוצג בשעתו בארץ. אצל סנקה הרומי אין כל נבירה במני-עים הפסיכולוגיים של מדיאה. זהו סי-פור אכזרי של נקמה."

"לגבי, יש כאן בראש וראשונה הת-נשנות בין שתי תרבויות. האחת, היוו-נית, שהגיעה לסופיטיקציה קיצונית, שהיא אולי שלב אחד לפני הניווט, ה-שניה, הפראית, אותה מייצגת מדיאה עצמה. ההתנגשות בין שתי התרבויות ממיתה, בסופו של דבר אסון על שתי-הן גם יחד. כי רצח ילדיה של מדיאה, מסמל את הכרתה הגוע, כלומר קץ-השתיים גם יחד."

"דבר אחד, שהעסיק אותי במיוחד אצל סנקה, הוא תיאור הנקמה האנו-שית בשיאה, תאוות-נקמה ללא מ-צ-רים, מתוכננת ועיקבית, אולי מסמרת-שיער, אבל אנושית ואפילו נסתרת ב-איזשהו מקום, בכל אחד מאיתנו. תא-וה זו מתפרצת ברגע הראשון של המח-זה, במלוא העוצמה, וסנקה אינו מרפה את המתח אף לרגע. ההכנות לחתונתו של יאסון, המתנהלות במקביל לתיכנון הנקמה של מדיאה, באות כדי להדגיש עוד יותר את הזווה העומדת לה-רצח מול עינינו."

כיצד מעלים דבר כזה, שכולו קרש'נדו ארוך אחד, על הבמה? בפרס, הש-תמשו במקלה גברים מדהימה, שכללה את כל גווני הקולות האפשריים, למן הגבוה והדקיק ביותר עד לנמוך והעי-מוק שבסולמות, מקלה שייצרה בעצם צילולה אווירה של אימה מתמדת. התפאורות היו כולן בשחור-לבן.

מה מצפה לנו בקאמרי? מאין יקח יורעאלי את כל המרכיבים הללו? "שחקנים יש לי: חנה'לה, היחידה ה-מסוגלת לקחת על עצמה מעמסה כזאת. זהיריה חריפאי, בתפקיד האומנת של מדיאה, זאב רווח כיאסון ויוסף גרבר כקריאון. את התפאורה מכין יגאל תור-מרקין. מקלה הצלחתי דווקא לגבש, כשהתחלנו בפעם שעברה את החזרות שנפסקו בגלל התאונה של חנה'לה. עכ-שיו אנחנו מחפשים הרבה חדש."

איכא

להיות מוסד מופקפק, והוא מצרף לרשימה גם את שרות השדור האיטלקי, אשר דירג את שירו במקום הרביעי בלבד. "אני מוכר יותר מכל אלה המקדימים אותי במיצע, טוען הזמר, ואין לדבר שום ביטוי במיצע." כתגובה על כך, הוא העז לעשות מעשה חסר-תקדים: הוא דרש מעורכי מיצע-הפיו-מונים שיחדלו להשמיץ את שירו, מאחר ואינם משקפים את דעת הקהל. כמה זמרים בארץ היו מעזים לעשות דבר כזה?

תרדית

הכמאות (האולם הקטן, הבימה) — הצגה שאסור להתמיצה: לא קניג ושלמה בר-שביט, כשני זקנים העושים חשבון-נפש, כל אחד לעצמו וכל אחד עם העולם, בי מחזהו של יונסקו, סמל לתיאטרון האבסורד.

מזג-גולה (התיאטרון העירוני, חיפה) — מקיאולי מתגלה שגון ואקטואלי גם היום, בסאטירה חברתית נוקבת. הישג גדול ל-במאי, מייק אלפרס, שהשיג מן הצוות כולו מישחק מוטגון.

בוסתן ספרדי (בימות) — התי ירושל-מי, מוצג בהומור ובצבעוניות בהצגה שזו-רה בשירי לאוינו, מאת יצחק נבון, בהש-תתפות אתי גרוטס (כמו נולדה כאן) ו-רבקה רו (שהסתגלה לכאן).

(המשך מעמוד 29)

הסרט. ובכן דיבורים אחד, ומעשים אחד. סורד נמצא עכשיו בדגמק, מתכוון להתחיל בהסרטה בימים הקרובים, כשחברה דנית-גרמנית, ולא ישראלית, היא המממנת את ההפקה. מעניין ציין שפורד עומד לצלם חלק מן הסרט במרתפי ארמון אלסינור, שהוא כידוע משכנו המפורסם של האמלט.

ישראל

אם אין אני לי,

שווילי

לכל מבצע יש שני צדדים, ואם מבקרי הקולנוע בארץ התחרו השבוע בהשמצותיהם לסרט אריאנה, להזהר ידוע להם כי דעתו של מפקד הסרט, מיכאל שווילי, עליהם, אינה טובה יותר.

המבקרים אינם מבינים שום דבר, ואוי לקהל שילך לקולנוע לפי ההמלצות שלהם! אני מבטיח לך שאם תשאל את האנשים הי יוצאים מן הסרט, לא תמצא אפילו עשרה שיצגו לך כי הם טובים.

"חוק מזה, בכל הביקורות המלומדות הללו, לא כתבו מילה אחת על הסרט עצמו. התחכמו, אמרו שצריך להביא סדינים כדי לנגב את הדמעות מהרצפה, התייחסו אלי ואל הבמאי אבל שום דבר על הסרט עצמו או על השחקנים. זאת ביקורת?"

"חוק מזה, אני יכול להגיד בפה מלא, ואני ככלל לא מפחד ממסכנה, שבשבוע הראשון של ההצגות (רק בבאר-שבע הוצג שבועיים נוספים!) היו הכנסות הקופה כי 180 אלף לירות. אם זה סרט רע, או ש' יבואו ויגידו לי מה זה סרט טוב! האנשים סתם משלמים כסף בעד כרטיסים?"

"בסך הכל אני חושב שאריאנה זה סרט טוב, הקהל אוהב את זה, וזה מה שמעניין אותי. אני לא עושה סרטים בשביל מבקרים, שיבואו וישתעממו ויידמו בהם. המבקרים יהיו סטאטיסטיים. ולמי שאינו מאמין בכל זאת, וחושב כי מיכאל שווילי מנסה אולי, לחפות על משהו, באה הוכחה מעשית מאוד לכך כי הוא מאמין בעבודתו.

ביום ראשון הבא, הוא מתכוון להתחיל בצילומי סרטו הבא פישקה, סרט על חסיד צעיר המגויס בטעות לצה"ל, מצטיין באימון גים, יוצא עם יחידה לפעולה מעבר לגבול, ומביא משם מנהיג של תנועת מחבלים, וזוכה לשבחי מפקדו ובסיום הסרט הופך בעצמו למפקד יחידה של צעירים חסידים כמותו.

התפקיד הראשי בסרט מיועד למייק בור-שטיין. נוסף עליו ישתתפו עוד אברהם רוי נאי, גבי עמרני (שניהם מופיעים גם כי אריאנה), רפי נתן, חיים ויעקב בנאי ועוד. את הסצינות המתרחשות מעבר לגבול יביים גורג'י עובדיה (במאי אריאנה), ואילו את הסצינות בארץ יביים מיכאל שווילי בעצמו, בעזרתו של במאי אמריקאי בשם פול סמית.

וגם הסרט שאחרי זה כבר מתוכנן. שמו נערות הטלפון.

האם ישנה משהו מגישתו הקולנועית, עקב נסיונו באריאנה. "אני לא זז ממה ש"

שושלת הנעזבות

שילה והדרי: הפרקליט והסוטה

מזוייף בכוונה תחילה, והסיפור מגוחך בכוונה תחילה. אם כך — יש לבקש סליחת מן המפיק, מיכאל שווילי, והבמאי גורג'י עובדיה. ככל האנשים הגדולים — אין איש מבין אותם במולדתם. אולי ישלחו את הסרט לוונציה?

אריאנה (אופיר, תל-אביב; ישראל) — סוף כל סוף סרט, הקובע מעל לכל צל של ספק את מקומו הגיאוגרפי בתעשיית הקולנוע הבינלאומית. וה' מקום: אישם בין יוון, לפרס ולתורכיה. אלא שמאחר וישראל עדיין מדינה צעירה, והעתיד עוד לפניו, חסר עדיין הברק הטכני והשלמות הרעיונית, המאפיינים את המוצרים הקולנועיים של המדינות הנ"ל. לכן, "אריאנה" אינו יכול להתחרות עם מיטב סרטי תורכיה או פרס. אבל יש להניח שאם ישתדלו עושינו מאד, יגיעו בעוד מיספר שנים לרמה משיבית רצון.

זהו סיפור על נערה ממוצא מיוזרי, ההרה בתמימותה לפרקליט אשכנזי חסר-מצפון (צחק שילה), וילדת בת העוברת כמעט את אותו התהליך (דסי הדרי). לא כדאי לצפות יתר על המידה, כדי לא לקלקל את ההנאה המפוארת מההפתעות הרבות שבמהלך העלילה.

רק דבר אחד תמוה במקצת: כל הסצינות העצובות עוררו באולם גלי צחוק, וככל שרבו הדמעות, כך גברה העליצות.

בעצם, אולי לא הבינה הביקורת בארץ את הסרט. זאת אינה דרמה — זאת קומדיה. הכל נעשה כדי להצחיק, ולכן הבימוי הוא חובבני בכוונה, המישחק

המלך הוא עירום

הנשיקה העירומה (ארמון-דוד, תל-אביב; ארצות-הברית) — הבמאי סמואל פולר נחשב, בארצות רבות באירופה, לאחת הדמויות החשובות של הקולנוע בעשרים השנים האחרונות, ויש הסוברים כי אינו נופל מאורסון וולס או אליה קאזאן. למראה "הנשיקה העירומה", קצת קשה להבין הערצה זו.

זהו סיפור על יצאנית המחלטה לשנות את דרכיה, עוברת מעיר אחת לשניה, הופכת לאחות המסתפלת בילדים מוכיזר, ומעוררת את הערצת כל המכירים אותה. אלא שמון העבר אייפאשר להימלט, והדבר מאפשר לפולר, שהוא גם התסריטאי והמפיק של הסרט, לגלוש למישורים המרוחים והשיגוריים ביותר של סחיטת דמעות, המקובלים בתעשיית הקולנוע.

אמנם, המשוגעים לקולנוע יוכלו לטעון שיש כאן אחדות רעיונית מסוימת (הגיבורה, נכה נפשית, עוסקת בריפוי נכים גופניים, ונקלעת לפרשת-אהבה מעוותת), או שליחות (הרצון לברוח למישור הדמיוני אינו פותר בעיות מציאותיות). אפשר גם למצוא ציטטות מבדולר או גתה, ברוח הבמאים הצרפתיים הצעירים (אבל שמותיהם של המשרי ררים משום מה מסורסים לחלוטין), ומוסיקה של בטהובן מתנגנת ברקע.

אלא שכל זה אינו משנה מאומה מן העובדה שה' סיפור הוא סכריני, איטי וחסר עניין ברוב שלביו, מיושן

טאוארס ודנטה: הזונה והמשטרה

למדי (הסרט נעשה לפני שבע שנים), וכל מה שאפשר לומר לזכותו הוא כי הצילומים — שחור לבן — של סטאנלי קורטז הם מקצועיים מאד, וקונסטאנס טאוארס בתפקיד הראשי עושה רושם חיובי.

אולם מה שנוגע לפולר, שסרטינו כמעט ולא הוצגו בארץ, נצטרך להמתין לסרט הבא כדי להיווכח באמיתותה.

חדריך

תל-אביב

*** המעגל האדום (פאר, צרפת) — סרט-פשע מהקצוץ להפליא, דרכו מבצע הבמאי ז'אן-פierre מלחיל את דעתו על החוק ושומרי, ועל אנשים שאינם יכולים להימלט מן הגורל שנועד להם. איוו מוני טאן, אנדרה בורביל, גיאן-מריה חלונטה ואלן דלון משחקים היטב.

*** רפיסו היטב (ססודיה, ארצות-הברית) — אינטלקטואל אמריקאי ש' אינו יכול להיות עם בני-מינו, המנותקים מן המציאות, וגם אינו יכול להשלים עם פני המציאות עצמה. סרט מעניין, עם מיש' חק יוצא מן הכלל של ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי.

*** שר משחת (בן-יהודה, צרפת) — סרט-פשע מלווה בכל התעלולים הטכניים של קלוד ללוש, מברור ומפתיע לא פעם. בלתי-חינוכי באופן יוצא מן הכלל.

*** איש מושחת (איתן, אסתר, ארצות-הברית) — אסטרטג צינית על החוק ועל בתי-הסוהר בארצות-הברית, מלאה רע' דיוקת קומיים משעשעים ושחקני-מישנה מב' יריקים, פרט לפונדה ודאגלס, בתפקידים הראשיים. במאי ג'ו (קלאופטרה) מנקיביץ.

*** האיש המצחיק ביותר כי

עשיתי עד עכשיו. זה מה שהקהל אוהב. ומה תגיד על כך הביקורת? "אם אין להם מה לעשות, אני מוכן להעסיק אותם כניצ' בים אצלי. אולי בזה יהיו טובים יותר."

מפיק שווילי
סדינים לניגוב הדמעות

עולם (פרים, ארצות-הברית) — קטעים נבחרים מסרטי המוקדמים של צ'פלין, ערוך כים תוך נסיון להצביע על התפתחותו ה-אמנותית. אם כי סרטים שלמים עדיפים תמיד על קטעים, אפשר גם כאן להיווכח שצ'פלין הוא תופעה חד-פעמית.

ירושלים

*** בתו של ריאן (צפון, ארצות-הברית) — סרט במימדי-ענק, עם סיפור במימדי-גנסי. אולם הנוף האירי, הצילומים מהיכריהעין ורגעים נבחרים מתוך הסרט ראויים בהחלט לשבח. הצילומים ושחקן המישינה ג'ון מלס זכו השבוע בפרס ה' אוסקאר.

*** בלדה לאיש המערב (אורנע, ארצות-הברית) — סרט נוסטלגי הומוריסטי על סוף תקופת המערב הפרוע. גייסון רוי בארדס הוא כובש המערב, המתמוטט יחד עם בוא המכונית, המגרשת את הסוסים.

חיפה

*** הפגיעה בול (גלי-אור, ארצות-הברית) — סרט-מתח משונה במיקצת, הי מנסה להחיות את אהירת האמפרי בוגארט, בסכניקה, צילום ועריכה של שנות הי שישים. הרבה רגעים מעניינים, ודמות רא' שית משכנעת (לי מארווין).

בנק דיסקונט-בידיות

"מבצע פרס-ספר"

במסגרת מפעל "שבוע הספר העברי" תשל"א

בנק דיסקונט ישלח לכל הזוכים בעוד מועד תלושי רכישה בשווי זכויות. הסכום הנקוב בתלושי הרכישה יאפשר לזוכים לשלם את מחיר הנטו עבור הספרים שירכשו, כלומר, לאחר ההנחות שתינתנה לקונים בתקופת "שבוע הספר העברי". רוכש ספרים תמורת תלוש רכישה חייב להשתמש בו בשלמותו לתשלום הספרים שירכוש, ולא יהיה זכאי לקבל עודף או כל סכום כסף במזומן כנגד תלוש הרכישה.

הזוכים ישתמשו בתלושי הרכישה אך ורק לקניית ספרים בשווקים הציבוריים שיוקמו בתקופת "שבוע הספר העברי" תשל"א בערים ובשוויים ברחבי הארץ.

לתשומת לב המשתתפים:

- אם למשתתף במבצע חשבונות שונים בבנק דיסקונט, יש לציין על גבי טופס ההשתתפות אחד מהחשבונות בלבד אשר בו מחזיק בעל החשבון יתרה כלשהי.
- משתתף השולח יותר מטופס ההשתתפות אחד, תפסל זכותו להשתתף בהגרלת הפרסים.
- בתלושי הרכישה שישלחו לזוכים לאחר הגרלת הפרסים, ניתן יהיה להשתמש אך ורק בתקופת "שבוע הספר העברי" תשל"א לשם רכישת ספרים בשווקים הציבוריים בלבד.
- שווי תלושי הרכישה אשר הזוכים לא השתמשו בהם מסיבה כלשהי בתקופת "שבוע הספר העברי" כאמור לעיל, ישמש להשלמת תרומה בספרים שיתרום בנק דיסקונט לחיילי צה"ל. לפי בחירת החיילים.
- תוצאות הגרלת הפרסים תהיינה סופיות ולא תינתנה לערעור.
- עובדי בנק דיסקונט ובני משפחותיהם אינם רשאים להשתתף במבצע.

בסימן הסיסמה "מרבח ספרים" — מרבח חוכמה" ייפתח ב-10 בחודש מאי "שבוע הספר העברי" בחסות סגן ראש הממשלה ושר החינוך והתרבות, מר יגאל אלון, ויוקמו במקומות מרכזיים בערים ובשוויים בארץ שווקים ציבוריים למכירת ספרים עבריים.

לקראת "שבוע הספר העברי" יהנו הקונים מהנחות ניכרות על מחירי הספרים.

כאות ידידות והוקרה כלפי לקוחותינו, וכבטוי להערכת המפעל החינוכי והתרבותי של "שבוע הספר העברי", מכריז בנק דיסקונט על "מבצע פרס-ספר", בו מוזמנים להשתתף כל לקוחות הבנק.

כל לקוח של בנק דיסקונט בעל חשבון מסוג כלשהו, יוכל למלא טופס ההשתתפות ב"מבצע פרס-ספר" ולמסרו לאחד מסניפי הבנק או לשלחו באמצעות הדואר לפי הכתובת: "מבצע פרס-ספר", בנק דיסקונט לישראל בע"מ, תל-אביב. לנוחות הלקוחות ניתן להשיג טופס ההשתתפות במבצע גם בכל אחד מסניפינו בארץ. הלקוח יוכל למלא ולמסרו בסניף בו במקום.

המועד האחרון בו חייבים טופסי ההשתתפות ב"מבצע פרס-ספר" להגיע לידי הבנק הוא: 28 באפריל 1971.

בין כל המשתתפים במבצע יועלו בגורל על ידי הבנק פרסים בסכומים מ-5 ועד 500 ל"י, אשר יזכו את הזוכים במשך תקופת "שבוע הספר העברי" ברכישת ספרים תמורת סכום זכויות.

להלן רשימת 2018 הפרסים שיוענקו לזוכים לשם רכישת ספרים:

הפרס הגדול — בסכום של 500 ל"י

2 פרסים	של 250 ל"י כ"א
5 פרסים	של 100 ל"י כ"א
10 פרסים	של 50 ל"י כ"א
1000 פרסים	של 10 ל"י כ"א
1000 פרסים	של 5 ל"י כ"א

טופס ההשתתפות ב"מבצע פרס-ספר של בנק דיסקונט
במסגרת מפעל "שבוע הספר העברי" תשל"א

השם:

(שם משפחה)

(שם פרטי)

הכתובת:

(עיר)

(שכונה)

(מספר)

(רחוב)

הסניף בו מתנהל החשבון:

מספר החשבון:

השלם את המשפט: "אני אוהב לעבוד עם בנק דיסקונט,

כי בנק דיסקונט הוא לא רק בנק,

הוא גם....."

מושתתף במבצע רשאי לשלוח טופס ההשתתפות אחד בלבד

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

במדינה

(המשך מעמוד 26)

רשלו כלל בקביעת האבחנה, וכי פעלו על סמך קביעות רופאי בית החולים דונולו. דונולו, מצידו טען כי קיימות סיבות רפואיות אחרות, בנוסף לאוטם בשריר-הלב, המצריכות אישפוזו של חולה, וכי במקרה של חשד למחלה מסוג זה, המנוחה היא תנאי להבטחת בריאות שלומו של החולה. המסקנה: מנוחתו הממושכת של מורחיו — רק הועילה לבריאותו.

תל-אביב

המורד

הואשם בשוחד

בכתב-האישום שהוגש נגדו, הואשם אב-רהם גינדיל (45) פקח בעיריית תל-אביב, בקבלת שוחד בחמישה מקרים, בין היתר על-ידי קבלת ירקות מרוכלים בשוק מבלי לשלם, וכן בהעסקת רוכלים בבניית חדר נוסף בביתו — שוב מבלי לשלם. מספר על כך הכוס של סקחי תל-אביב, יעקב קנר: „הגיעו אלי תלונות על גינדיל, העברתי אותם למשטרה, והיא פעלה.“

הבוס נפגע. מספר את גירסתו שלו, גינדיל:

לפני שמונה חודשים נערכה בענף אצלנו שביתה של מפקחים. כחבר החזקה היוזמת, נבחרתי אני, מתפקידי היה לבוא במז"מ עם

מפקח גינדיל
ירקות וחזירים

הנהלת העירייה בקשר לתביעות של ה-פקחים.

ביום השני של השביתה הגיע למטה ה-שוכנים יעקב קנר, לשעבר מפקד משטרת מחוז תל-אביב. הוא ניסה לשכנע אותנו לחזור לעבודה. העובדים באמצעותי סירבו לנהל איתו מו"מ, ורשו לנהל את המו"מ עם אחד מחברי הנהלת העירייה. קנר נפגע מחוסר הסכמתו לנהל את המו"מ איתו. מאז הוא לא דיבר איתי אף פעם. אפילו שלום הוא לא היה אומר לי.

עד כאן, סיפורו של גינדיל.

הבנייה הפכה לשוחד. לאחר חוד-שיים מספר, ממשיך גינדיל ומספר, פנה לי-יעקב משיח ולמוריס חזון, שני רוכלים ב-שוק שכונת-התקווה, ביקש מהם לבנות בשבילו חדר נוסף בביתו. בטרם נסתיימה העבודה, הגיעו שוטרים לביתו — ועצרו אותו ואת שני הפועלים. „לא ידעתי מה זה יכול להיות“, אומר גינדיל. „אומנם לא היה לי רשיון לבניית החדר הנוסף, אבל בעניינים כאלו מטפלים תמיד פקחים של עיריית תל-אביב, לא שוטרים. הביאו אותי למשטרה — ושם האשימו אותי בקבלת שוחד.“

לא הסכמתי לשתף איתם פעולה. הודעתי שכל מה שיש לי לומר, אומר בבית-המשפט. רק ביקשתי לדבר עם עורך-הדין שלי, חיים קאזיס.

מורד. טוען גינדיל: „זה הכל נקמה של קנר. הכל זה כדי לנקום בי על מה שהיה בזמן השביתה.“

מגיב קנר: „זה נכון שפניתי למטה ה-שוכנים וניסיתי לשכנע אותם לחזור לעבודה. הסברתי להם שכדי לשבות הם צריכים לפנות לועד עובדי עיריית תל-אביב. את המו"מ צריך היה לנהל לא גינדיל — כי אם החזק הקבוע של המחלקה. הם פשוט התמרדו.“

אזהרה

(המשך מעמוד 11)

שיטתי מובהק ואופייני. קדמה לה קבוצה זעירה אחרת, גורי זאבים, בקאמפוס הירוק שלמי. (משום מה יש לפאשיסטים בכל העולם נטייה לחיות-טרף רצחניות, המעריצות חלחלה בזכרון האנושי.)

הדבר מעמיד את בית"ר של תנועת חרות במצב קשה. האירי גון צריך להתחרות, כי יש דליפה של חבריו אל אירגונים קיצוניים. משום כך שותק מנחם בגין. בעבר התפאר לא פעם כי לעולם אינו מכנה יהודי בשם „אוייב“, אלא רק בשם „יריב“. הוא התגאה, בצדק, בכך שמנע מעשי-אלמות נגד יהודים כראשי-המחללה, גם בימי הסיוון. עכשיו ממלא בגין את פיו מים, למרות שהוא יודע שהתופעה החדשה עלולה לנפץ לרסיסים את התדמית החדשה שבנה לעצמו ולמפלגתו בימי שבתו בממשלה.

תדמית זו חיונית לכל התקדמות של תנועת-החרות בחברה הישראלית. אולם בגין חושש, כנראה, להתייצב מול הקיצוניות החדשה שפשטה בשורות הנוער שלו. אולי הוא מתגעגע לתדמית הקודמת, מימי הפ-גות-השילומים ומסעיה-האופנועים, שכימעט סתמו את הגולל על הקאריירה הפוליטית שלו. ואולי הוא חושש שהופעה מתונה שלו עלולה להעלות לגדולה את עזר וייצמן, אדם שסיגנונו האישי הבלתי-מרוסן מתאים הרבה יותר לקבוצת-השוליים האלימות.

כך או אחרת — יש כעת סחף בשורות חרות ובית"ר. קבוצות-השוליים הופכות לגורם מסוכן, למרות מימדיהן הזעירים.

האזרח הישראלי רואה את הסיסמות, המלככות את קירות הבתים, בתי-הכנסת ואולמי-התכנסות: „חברון עברית! התעלה — קו בטחון! כל נסיגה אסון!“

בקאמפוסים נפוצו סיפורים הרבה יותר חמורים. סיפור אחד מספר על סטודנט שמאלני בחיפה שהוכה באכזריות, ולא העז להתלונן במשטרה — למרות שהכיר את מתקפיו, פושעים-נמלטים של הליגה מאר-צות-הברית. אנשי הליגה אף ליווהו ל-משטרה, כדי שיכריז שם שאין לו תלונה.

זהו אוויר-הפחד — תופעה חדשה בישראל.

סיפור אחר, אף הוא חיפאי, מספר על „מסיבת יום הולדת“ של אחד הפושעים-הנמלטים האמריקאיים — בה חרתו חברי-הקבוצה בסכין את ראשי-התיבות של מני-היגם על ביטנה של סטודנטית, והראו אותה לאורחיהם. הסטודנטית פחדה להגיש תלונה. **זה לא פורסם. לעומת זאת פורסם סמה ה„הפגנה“ האלימה שערכו אנשי בית"ר במשרד רק"ח, שי היתה מלווה בהתפרצות, שבירת יריה של עובדת והדלקת אש.**

(גם מזה נודף ריח מוכר. קבוצות-טרור כאלה מתנפלות תמיד לראשונה על הגוף הבלתי-פופולרי ביותר. זה מתחיל ב„מלחמה בבולשביקים“, ומסתיים בשריפת-הכנסת.)

יתכן כי התופעה המראיגה ביותר היא תגובתה — או חוסר-תגובתה — של המשטרה.

מיכתב-האיום שנשלחו לאישים, ושעליהם הוגשו קובלנות רשמיות, נשארו ללא טיפול. השולחים ידועים, אך איש לא נעצר. המתפרצים למשרד רק"ח שוחררו מיד, והמשטרה סירבה אפילו לפרסם את שמריהם (בניגוד לקטינים, שהשתתפו בהפגנה בלתי-אלימה של שייח' לפני מלון הילטון, ששמותיהם פורסמו, למען יראו וייראו).

כאן חוזרת בצורה מבהילה ממש תופעה גרמנית מן הימים ההם: שתיקת המשטרה, מוסדות-המשי פט והתביעה הכללית, מול התרי פעות הראשונות של הטרור, המי עניקה לטרוריסטים עצמם את ההרגשה כי „השלטון עימנו“. תופעה זו חוזרת גם בארה"ב.

התוצאה הבלתי-נמנעת היא כמובן, שה-קורבנות-המיועדים יתארגנו גם הם להגנה עצמית, יצטיידו במכשירים המתאימים, ויגייבו בצורה הדרושה. כך ייפתח מעגל של טרור וטרור-נגדי, שיהרוס את החברה הישראלית.

זה קרה בגרמניה. זה קורה בי ארה"ב. זה עלול לקרות בישראל. זהו אזהרה חמורה.

הופיע!!!

מאחורי אלה
ספר הסברה מינית לצעירים
הילאליזין

דר' מ. לונצט

נגד קשקשים

- * מונע נשירת שער
- * מחזק את השורשים
- * ממריץ גידול השער

tayalysin BIO

מוצר איכות של מעבדות Taya

נא להכיר :

במאי - ויקטור קמר

בכוח הוא נידחף לקורס לתסריטאים ב-טלוויזיה: "התחלנו 20 וסיימתי יחידה". התור צאה היתה שסאלים פאתל, מנהל התוכניות בערבית, נתן לו להפיק ולבנים חידון בערבית. ויקטור התקדם במהירות הסלון ו-תוך זמן קצר נתנו לו לעשות גם תוכניות למשפחה וד"ש. גולת הכותרת היתה הסרט חלומותיה של סמירה עם גיאק כהן וליילית נגר, שהופק ובוים בשותפות עם רבקה פרידמן (קלעים).

התגובות המצויינות ברחוב הערבי הביאו ללידתה של התוכנית הטלוויזיונית בערבית הפופולארית ביותר בישראל, בששנים הי-מחזקים וברבת-עמון: עדל וסמירה.

לך תביא את האבא שלך

הגורל רצה שויקטור יפגוש את בחיר-רתיילבו בירושלים המזרחית. הוא פשוט ראה אותה ברחוב והתעניין אודותיה אצל מוכר העוגיות בפניה. ויקטור המודרני הלך בלי בושה אל חנות המזכרות של אבי הנצרה וביקש את ידה. תשובת האב היתה: "אינני מדבר עם ילדים. לך תביא את האבא שלך". מסורת היא מסורת.

נתנו לנצרה לראות אותו פעם אחת וזהו. "היתה אהבה ממבט ראשון", מסביר ויקטור בהתנצלות מסוימת, "אחרת לא הייתי מת-עניין אצל מוכר העוגיות". הוגו הצעיר בא בבית הגישואין והשתכן במזרח העיר. אבל השכנים המתיחסו אליו בחשדנות. דברו איתו עברית, חשבו שאני איש בטחון. לקח זמן עד שהתרגלו אליו בשכונה. ויקטור מתרחק מפוליטיקה. "אם יש לי מטרה הרי זה לקדם את הערבי בישראל וזאת המטרה שלי בעדל וסמירה". אם יש דבר שמפריע לו בחיים למרות הפלסטיות, הוא זה, שכל המדינות באזור עושות הונופוליסטי וניכנות על חשבון הפלסטיות. אבל ויקטור מעדיף לשוחח על העבודה בטלחיונה.

התחרה על התואר אלוף הארץ לנוער ב-האבקות. טאלב הרגיש שמהשו אינו בסדר אצל ויקטור. הוא לקח אותו הביתה. כש-ויקטור נשבר וסיפר מה הוא הולך לעשות, פרצה אמו של החבר בבכי וסיפרה על מר-גורלו של אחד מבניה שנתנסה בחייה דומה.

ויקטור שוכנע וחזר הביתה. ההורים סידרו לו פגישת עם הנצרה בקפריסין. לפי תסריט משנות השלושים היו צריכים עכשיו בני הוגו להינשא ולחיות באושר עד קץ הימים. אבל בשיחה בארבע עיניים נתברר לשניהם כי הלחצים מצד השלטונות, החברה והבית חיסלו את הסיכויים שלהם להינשא. אחרי זמן מה קיבל ויקטור הזמנה לחתונה של בחירת ליבו עם אחר. ויקטור, אשר עבד כעוזר צלם אצל מנחם גולן, קיבל מקום עבודה בטלחיונה מייד עם הקמתה. הוא היה חרוץ ובעל תושיה.

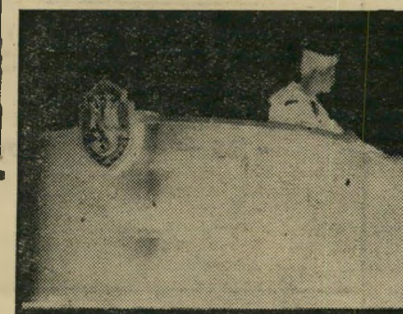
דך ארובה עבר הבמאי הערבי-נוצרי ויקטור קמר עד שהגיע לטלחיונה. הוא נולד ב-1942 בחמישי לחמישי בשעה חמש (לדיר-עת האסטרונומים). את ילדותו בילה בין 450 בנות בבית-הספר של הנצירות בנצרת. אם המינור הסכימה באופן יוצא מן הכלל, שבנו של נהג האוטובוס ילמד יחד עם ה-ילדות. בכל אופן הוא יצא משם גבר. בתום לימודיו בתיכון למד חשמלאות רדיו והלך לעבוד בקיבוץ השומר הצעיר דליה. "כרתתי ברית אחים עם חבר המשק יונה וייס. הוא קרא לאמי אמא ואני קראתי לי-אמא. נעשיתי מפ"מניק. בערבים שיחקתי בתיאטרון הערבי של ההסתדרות בנצרת". הוא הופיע בתפקיד אשה במחזה של מוליר. אנטואן סלאח (סמי וסוס), חברו של ויקטור, מטרסה-נסה קולב, חזר באותו זמן מהסורבון בפאריס. שם השתלם בדראמה. "יחד הקמנו את התיאטרון המודרני. שחקתי כניתי תפאורה ומכרתי כרטיסים". משחק למד ויקטור בבית-הגפן בחיפה יחד עם יוסף פארה (מפיק ד"ש). יונה וייס השפיע על ויקטור ללמוד בסטודיו לאמנות הקול-נוע של שלמה סוריאנו בתל-אביב. על קשיי הדרך בתקופת המימשל-הצבאי התגבר ויקטור בעזרת כיפה על הראש.

ראהב אין גבולות

ויקטור הצעיר החליט, כי הגיע ה-זמן להקים משפחה. הוא היה עובר את הגבול כל הגבול כל הדיפגש עם ארוסתו מבית ג'אלה (לפני מלחמת ששת הימים), אבל השלטונות סרבו לאשר את בואה של הכלה המיועדת לישראל. המל-צותיו של הבישוף חכים לא עזרו לרומאיו ויוליה שמשני עברי הקו הירוק. הורי ה-בחורה החליטו להשאיר אותה לאיש אחר. כשנודע הדבר החליט החלטה גורלית: הוא נסע לבית-צפפה במטרה לחצות את הגבול. פתאום פגש אותו חבר טוב טאלב, עימו

"חלמתי שדופקים בדלת. פתאום אני רואה את אמנון עם החבר שלו מהצוללת. שניהם עומדים בפתח עם חגורות-הצללה על מתני-הם. חלמתי את הצבע של החגורות. אף פעם לא ראיתי אותן מקודם. הצבע היה כתום. אמרתי לאמנון מה אתם עושים פה? הרי אתם בדקר. התעוררתי". רות פז, אמו של סמל אלקטרוניקה אמנון פז בן 20, שנעלם עם הצוללת דקר, היה מאז בעולם מסובך של חלומות, דמיונות וזכרונות. אבל החיים עושים את שלהם. ה-אב, גדי פז, גם הוא איש חיל-הים ולאחר האסון התגוב לשרת במילואים בצוללת. **חזרה לחיים**. משפחה אחרת מתוך 69 משפחות דקר בסרטו של חיים גיל צ'77 אח"י דקר שיוקרן בטלחיונה ביום הזכרון, הוא בתי-שבט טל עם שלושת ילדיו. אנו רואים את משפחת טל במסיבת-פורים ב-פליש-בק. אנו רואים את אנשי דקר ומשפחת-יהם במסיבת-פורים שנערכה אז, בלונדון, בתקופת האימונים. זה מול זה מוצגים ב-סרט קסעי פילם של אנשי דקר ומשפחותיהם שצולמו או באנגליה והיום בארץ. אפילו אלה שמשחקים פוקר ביום הזכרון לא יוכ-לו להישאר ארישים נוכח ההשוואה המוצ-ועת. אנשים מתים חוזרים לחיים, ואתה יודע שווה פאסה-מורגנה של המסך הקטן ואשליית שוא. רק משפחות מועטות ממשי-פחות דקר עדיין מאמינות כי הבחורים חיים אישם, אולי ברוסיה אולי במקום אחר.

ברכת הדרך. הסרט שצולם על-ידי שרגא מרחב ונערך על-ידי יאיר אחיאלין יראה מחדש את מוסדר הנפת הדגל. הקולות

אמנון פז ו"ל ב"דקר" זכרונות

האוטנטיים שנשמע ברקע בסינכרוניזציה מצויינת. ולקחו מתוך כתבות רדיו שנעשו לפני ההפלה על-ידי שמעון ססלר שהיה אז איש הבי.בי.סי. בלונדון ועל-ידי ערן שורר כתב קול-ישראל. מכאב ביותר הוא טקס השקת הצוללת. הרב נושא את ברכת הדרך. כל מה שהוא ביקש שלא יקרה אכן קרה. הצוללת מת-חזקת. הצוות שר. שברים. חיפושית. ברקע שומעים את נאום של השר משה דיין ב-כנסת. לאט לאט נשארות המשפחות לבד לבד. רק הצוללת דולפת עוד עוברת לאורך החופים ומצדיקה הצדעה אלתמה למשפחות השכולות. הזמן עשה את שלו.

רכילוויזיה

הבכי של

סופר

עומדים להינשא: כתב החדשות של-מח-אחד ומזכירתו היפה של יורם רונן מני-הל החדשות בעברית בטלחיונה רחל אד-ליץ. ●●● בלי שום קשר להתונה החד-ליט יאיר אלוני להסיר אחת ולתמיד את המאה הנוכרית ולגול מחדש שפם. הוא קשט לא יכול לסבול את הגוף הזר על ראשו. בלתי-ברירה נצטרך לחזור ולהתרגל מחדש למראה הישן של אלונ. ●●● נצטרך להתרגל גם לעובדה שנקדימון רוגל הממונה לשעבר על הטלחיונה יהיה אחד המגישים של בחצי היום ברדיו. ●●● במונה אחר לשעבר חגי פינסק נכנס השבוע בזיומנו לבדיקות שיגרתיים בבית-החולים לקראת יציאתו לכמה שנות לימודים באנגליה. לא סתם אומרים שבח"ל עולים הרופאים ביוקר רב. ●●● לח"ל אחר לא

כל-כך מרגשת ומוצלחת עד שמגיע לו חווה עם הטלחיונה לאורך ימים. ●●● תארו לעצמכם שאפילו אסתר סופר, מפיקת ה-תוכנית ויוזמת הרעיון, שהכירה את הטקסט מראש, מחתה דמעה בסתר בשעת הצילומים.

חדריך

גיטו ורשה (יום ד' 21/4, 20.30) ב-סרט של הבי.בי.סי. יוצגו צילומים מתקופת השואה שנמצאו אצל אנשי גסטאפו, אנשי אס. אס, אנשי צבא גרמנים ובאלבום ה-פרטי של היינריך מילר.

חפירי אומות העולם (יום ד' 21/4, 21.20) — סיפוריהם של מצילי יהודים ב-תקופת מלחמת העולם השנייה בסרט ישרא-לי שצולם במיוחד ביוון, איטליה, צרפת, הולנד ודנמרק. במאי: זאב רבינוביץ, מפיק: דוד גולדשטיין.

חרווה ואני (יום ו' 23/4, 20.30) — שלומיק גפן מנסה למכור ספגטי קרקובר ומגלה שכולם מנסים למכור לו "לוקשים". בהשתתפות יעל אביב ומנחם זילברמן. במאי — שלמה אימברמן, הפקה — סרטי רז.

סרט טלוויזיה ארוך (יום ו' 23/4, 21.40) — המצחיקה מסידרת חקירותיו של המפקח מגרה.

המשחרים (שבת, 24/4, 18.30) — להקת-זמר אוסטרלית שהתפרסמה בעולם כולו.

השעה השלישית (יום ב' 26/4, 20.20) — תדמית של ישראל בעיני ה-גויים. בעקבות הסרט הדוקומנטרי הצרפתי ישראל 70 ושני ראיונות, האחד — עם שאול למברוסקי, במאי הסרט והשני עם רולנד קריס, עורך החדשות החוץ של השבועון טיים, יתקיים דיון בנושא באולפן בהנחייתו של העיתונאי ישעיהו בן סורה. מפיקים — אביטל מוסנזון ודב שנער.

צ'77 - אחי דקר (יום ג' 27/4, 20.20) — מישדר מיוחד ליום הזכרון. חשוב לראות.

תונאים המאוחרת הבאה למזכיר ההסתד-רות **יצחק בן-אהרן** שונא הטלחיונה הכללית. מועד השידור הוא יום א' השני במאי יום לאחר חג הפועלים. ●●● כגל-גולו של ניגון פונה השחקנית-זמרת בקי סולין בתפילה אל האלוהים שיעזור לפיטר. לפני שבועיים נתגשמה תפילתה: בעלה **פיטר פרייזשטט** חזר לטלחיונה כדי ל-ביים שלוש תוכניות שש. התוכנית הראשו-נה, על ילדים עולים מרוסיה (13/4) היתה

מתחת לאנטנה

העיון, דיבר על שיסור התדמית מבית ו-מחוצ. אחרים דיברו על עניינים מהותיים הנוגעים לרדיו ולטלחיונה. משה חובב, ה-ממונה על הרדיו, דיבר על היחס בין שני המדיימים. אין ספק — זוהי התחרות לא בין שניים.

היועץ המשפטי נתן כהן ואנשי החדשות מרכזי קישונוים ואלימלך רם דיברו על מישדרי תעודה, כנראה בעיקבות פרשת ה-פנטרים בה הואשמה הטלחיונה ב"ביוס". מצידנו נשאלת רק שאלה אחת — האם ברור למשתתפי יום העיון סעם אחת ו-לתמיד, כי המישדורים ורק המישדורים קוב-עים את דיוקן רשות השידור ואת תדמיתה ולא הרצאות, הסברים ותירוצים?

ספיישל לרבקה מיכאלי

קצת פחות כואב לעובדי הטלחיונה ב-יחס לתוכניות בידור אחרות. שש תוכניות מופקות עתה בסרטי רזל במתכונת תוכניות הרדיו שלכם לשעה קזה. שתי הראשונות תוקדשנה, האחת למוטי גלעד והשנייה ל-רבקה מיכאלי. תוכנית בידור עם אמנים מהקיבוץ מכינה לטלחיונה החברה ההסתד-רותית המתיימרת להתחרות עם הטלחיונה בעתיד. ואילו חברת הגר עוסקת בהכנות לקראת לול מספר שלוש.

הקהל משלם

את המחיר

מדוע נכנס לשידור ביום ב' (12/4) ריגו-לטו במקום האודיסיאה של הנרי מילר? כשדובר על כסף, תבע המפיץ את הסכום האסטרונומי של שמונת אלפים דולאר עבור הסרט. רק ברגע האחרון הוא הוריד את המחיר לאלף וחמש מאות דולאר.

אבל האיש הקובע בטלחיונה החליט שאלף דולאר זה המקסימום שאפשר לתת עבור הסרט המצויץ של הנרי מילר. זאת אומרת שבגלל 500 דולאר שונה לוח השידורים ב-צורה קיצונית ביותר.

בהם, מוזר לשמוע כי שיקולים כספיים ב-סכומים כאלה משפיעים כל-כך על לוח ה-מישדורים שעה שלפחות מיליון צופים צור-כים את המסך הקטן מדי ערב ויש להם גם תוכניות אחרות שהם רוצים לתכנן מ-ראש בהתאם ללוח המישדורים.

רשות השידור מנסה לשפר

את תדמיתה

שף ניקולאי הכין ארוחת-צהריים מיוחדת במינה למשתתפי יום-העיון שנערך במלון תדמור למרצים מטעם רשות-השידור, שיצאו לקיבוצים ולמקומות אחרים כדי להסביב עד כמה מסובך מה שקרה בטלחיונה. צבי גיל, דובר רשות-השידור והממונה על היחידה לקשרי-ציבור שאירגן את יום-

נאגד

זול יותר * נוח יותר * מהר יותר

בימים אלה הגיש „אגד“ לממשלה תביעה להעלאת תעריפי הנסיעה בשיעור 44.4 אחוזים. תביעה זו אולי גבוהה במבט ראשון, אך היא מושתתת על תחשיב כלכלי בדוק ומאושר ושיעורה הכרחי לקיום תחבורה סדירה ברמה הנאותה ש„אגד“ מקיים. יתר על כן — בדיון בנושא זה אסור לשכוח את העובדות הבאות:

תעריפי הנסיעה ב„אגד“ הם מן הזולים בעולם. תושבי מדינות אחרות משלמים הרבה יותר בעד נסיעות באוטובוסים או ברכבת התחתית.

גם לאחר העלאת התעריפים בשיעור שנתבע על ידינו לא יעלו תעריפי הנסיעה ב„אגד“ על הסטנדרד הכלכלי המקובל בעולם!

ולשם דוגמה:

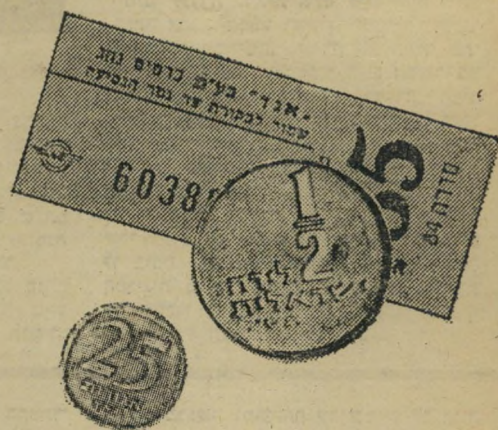
נסיעה מפרברי הערים למרכזיהן, מרחק של 10 ק"מ, עולה בעולם:

נסיעה מקבילה בישראל עולה כיום:

מבתי-ים ומחולון לתל-אביב — 35 אג.	1.05 ל"י —	בחו"ל:
מהרצליה ושכונותיה לת"א — 55 "	84 אג.	למרכז לונדון
קריית חיפה — 45 "	1.05 ל"י —	מילאנו "
מבשרת ירושלים — ירושלים — 35 "	1.00 ל"י —	ניו-יורק "
רמת-אביב — תל-אביב — 25 "		פאריס "

גם לאחר העלאת התעריפים אנו זולים יותר.

זול יותר

האוטובוסים של „אגד“ נוחים יותר וצפופים פחות מן האוטובוסים המקובלים ברוב שירותי התחבורה בעולם.

„אגד“ מתופעל בשיטות יעילות ומזרים רכב נוסף לשירות בשעות חלחץ ועל פי מספר הנוסעים בקוים.

אין אצלנו מקומות עמידה ברוב הקוים הבינעירוניים!

אנו מקיימים קשר סדיר ורצוף לכל נקודה על מפת הארץ!

איננו גורסים החלפת אוטובוסים ואנו משתדלים במידת האפשר, לקיים קשר ישיר מכל נקודה למרכזי הישוב הגדולים!

הנוחיות שווה הרבה; אנו מבקשים בעדה רק מעט!

נוח יותר

שיטת העבודה של הקואופרטיב מבטיחה קשר מהיר יותר ואפשרות טובה יותר להגיע ליעד. לנוסעים שלנו אין בעיות חניה, התחנות שלנו סמוכות למרכזים ונהגינו מנוסים ואמונים להוביל את נוסעיהם בבטחון ובאחריות.

מהר יותר

על כל זאת איננו מבקשים פרס. אנו מבקשים מן הממשלה שתכבד את הבטחותיה, תפצה אותנו על גרעונות העבר ותאפשר לנו לפעול בהווה ובעתיד על בסיס תעריפים ריאליים, כפי שמחייבות הוצאות השירות. „אגד“ מקיים שירות למופת — תכבד הממשלה את התחייבויותיה כלפיו!

אנו דורשים מחירים מציאותיים

לפי כל הסימנים, השערורייה שהתחוללה בפרשת בית הספר התיכון דניה בשכונת קסטון בירושלים, הינה התחלה בלבד. טענת ההורים שהקימו קול זעקה: לבית הספר נרשמו תלמידים מיוחסים מאזורים אחרים, כך שבכחונה תחילה לא נשאר מקום לילדי האזור עצמו — בני העניים. לדבריהם, רואים התיכונים את יוקרתם בכך, שמספר המצליחים בבחינות הבגרות אצלם יהיה גבוה, ולכן הם נוקטים שיטה פשוטה ביד תר: סלקטיביות. כיום, קיים חינוך חובה כבר בכיתות ט' (פרט לתלמידי ולפתח תקוה), ועל-פי החוק אסור לערוך סלקציה על מנת לעקוף את החוק, עורכת הגימנסיה הרשמה מוקדמת, ממעטת בפירוטמים אודות מועד ההרשמה — ואחר כך קובעת: כל הקודם זוכה. רק הוזעקותם של ההורים, טענו המודעקים, הצילה את ילדים מגורל דומה השנה.

הסכמים פרטיים. למען האמת, אין זו הסיבה היחידה לסלקציה. מורים רבים

מכר מפ' 1/71
נותרו מספר
מקומות מצומצם
לקורס
קריונות רדיו וטלוויזיה
(מחזור די)
המעוניינים להתקבל יפ' נו בהקדם בצורך תולדות חיים בכתב יד לת. ד. 7136 תל-אביב.
המעמדים יעברו מבחני קול
אין השתתפות במבחן מקנה מקום בקורס

מודעת ההזמנה
מי מכיר — את האיש שבמודעת

חווים כבר היום בסיט את מה שיקרה כי אשר יוגשם חינוך חובה בכל הכיתות. אי אפשר יהיה לזרוק תלמיד מהכיתה. מפרץ עים, מפרעים, או סתם חסר-מוטיבציה לימודים — אי אפשר יהיה לעשות להם דבר. מספיק תלמיד אחד כזה בכיתה, כדי לפוצץ את כל השיעורים. בשיטות הנקוטות בידר, הם המורים אינם מסוגלים כיום להתמודד עם תלמידים כאלה. כיום, שולט הפחד בחור המורים. כבר כיום ישנם בתי-ספר, בהם קיימים הסכמים פרטיים בין המורים לתלמידים הבעייתיים. ההסכמים האלה אינם כתר בים בשום חוזה — לא צריך אפילו לבטא אותם במילים. שני הצדדים מסכימים להם בלי להגיד אפילו מילה אחת: אני לא אסיר ריע לך, אתה אל תפריע לי.

משרד בן 70. עתה, עלתה ההתנגשות העדתית על שני השטח במלוא חריפותה — גם בתחום החינוך. ימי החרדה של מלחמת ההתשה נעלמו. טענת הביטחון, כתשובה לכל בעייה, נסתתמה. מה גם ש-תמיד הכירו הכל, כי חינוך אינו חשוב סחות מביטחון.

יגאל אלון הכיר בחשיבות הנושא, כאשר הביע את רצונו להיות שר-החינוך. כי משרד החינוך הוא בן 70. בראשו עומדים בני 70. הם יהיו מסוגלים לנהל מדיניות חינוך חדשה? קשה להאמין.

בעל כורחך אתה לומד גם אם שוכחים לרגע את הבעייה העדתית. כי נשאת עדיין הבעייה של חינוך חובה בבית-הספר העל-יסודי. גם בנדרסטים נרשמים לתיכון תחת לחץ. לחץ ההורים. כמו שיש מכונית ויש טלפון בבית — חייב הילד ללכת לתיכון. האצילות מחייבת מה יקרה לכל הנערים

הלחצים הללו, כאשר יישבו בעל כורחם בתיכון? מה ניתן לעשות כדי למנוע את ההתפרצות הצפויה?
יש רק פתרון אחד: המורים חייבים ללמוד מקצוע חדש — איך להקנות מוטיבציה בלימודים. בתי-הספר העל-יסודיים חייבים ליהפך לבתי-ספר מקיפים, בעלי הרבה מגמות. שיטות ההוראה חייבות להשתנות, ל-התבסס על אינדוואלואיציה: המורה ייתן שיעור אחד — ולאחר מכן ילמדו התלמידים בצוותים כאשר המורה מודרך ומכוון אותם. תלמידים ירבו בעריכת מחקרים וכתובות עבודות. תלמידים ישתפו בהוראה ובהנהלה. וגם כל זה — איננו התשובה המלאה. בנוסף לכך, יש צורך בשינוי נוסף: חינוך חינוך, ולא חינוך חובה. או אז, ילמד רק מי שירצה ללמוד. אבל מי שירצה ללמוד — יוכל ללמוד.

עסקים

מכל למדי

השכלתי

במבט שטחי, דמה סיגנון המודעה לסיגנון מודעות רשמיות של משרדי ממשלה. גם המילים בראשה, מכרו מס. 1/71, הגבירו רושם זה.

הקורא השטחי, עלול בקלות היה שלא להבחין כלל כי בראש המודעה לא מופיע שמו של כל גוף ממשלתי. או אף לא ממשלתי, למען האמת. עובדה נוספת, שנתגלתה למעוניינים ב-מכתב התשובה שקיבלו לפנייתם: מחיר ה-מיבחן — ש"א"נו מקנה מקום בקורס" — 35 ל"ל.

על המכתב שבראשו התנוססו המילים, המחלקה לקרינות, הקרייה, היה חתום זאב שמיר. עתה הפך הסיפור לסיפור-מתח. **זאב הוא זאב הוא דן.** לאחר שורה של התחמקויות ממושכות, התגלה זאב שמיר כאיש שלא היה. במקומו, התגלה שם אחר — זאב פורמן. לבסוף, כשהתגלה פורמן אישית — התברר שהוא דני כהן. דני כהן, למרות גילו הצעיר (32) מפורסם למדי כחלוץ קורסים שונים, שהוצעו לציבור בשנים האחרונות. אחד הראשונים — קורס לדוגמניות, אחריו — מוסד שנקרא סוכנות דוגמניות. וכן קורסים לזימרה ולמשחק. דני פתח כמירכ גם סוכנות דוגמניות בשם בטרפלי, ממנה הגיעו למשרה כל מיני תלונות. כאשר החלה המשרה חוקרת, פר-צה מלחמת ששת הימים, ונחקק חוק החנני-נה. התיק נסגר. גם הסוכנות.

לעזרת העם. עתה, החליט דני לפתוח קורס נוסף — לקרינות רדיו וטל-חיויה. גם בערבית, כמובן. הוא הבין ש-חסרים קריינים. דני החליט לחוש לעזרת רשות השידור. בהתלהבות שכח לשאול את הרשות אם היא זקוקה לעזרתו.

דני החל מפרסם מודעות, והעניינים החלו מתגלגלים. **זאב משתלם.** למה קורא דני כהן ל-עצמו זאב פורמן? "הבטיחו לי ירושה גדולה", מגלה דני. "קרוב שלי. הוא גם נתן לי את המרצדס שעליה אני נוסע. התנאי שלו היה שאשנה את שמי לזאב פורמן, ש-זה שמו".

אני בסך-הכל שותף של זאב שמיר. טען בשיחה עם כתב העולם הזה. אפשר לומר — מנהל אדמיניסטרטיבי. מסיבות ה-שמורות עימה, אין הוא מעוניין להפגיש את שמיר עם התלונות. אבל שמיר קיים. על בטוח.

ומה הידע המקצועי של שמיר זה, המנהל את הקורס? "הוא היה פעם קריין של קול-ישראל. לפני הרבה שנים". למותר לציין גם שלרשות השידור אין כל קשר עם ה-קורס, ושכל אדם שסיים קורס במסגרת פרטית, ייאלץ לעבור אותו מחדש — בי-אולפני שידורי ישראל, אם ירצה בעבודה. בינתיים, אין דני מתחיל את הקורס: "באו רק 15 איש. כשמחיר הקורס, שצריך לה-משך שנתיים הוא 430 לירות — אז מוכר-חיים להיות 20 תלמידים מינימום. אם אין 20 זה לא משתלם. בגלל זה הצעתי ל-15 שבאו לעבור לקורס אחר".

מה ילמדו בקורס האחר, אין דני כהן יודע. את זה יודעים האנשים שיורו שם — שאת שמותיהם אין הוא מוכן לגלות. מסכם דני: "בני ישראל אוהבים ללמוד בקורסים. אז מדוע לא לתת להם את התע-נוג הזה?"

11	10	9	8		7	6	5	4		3	2	1
		16		15			14		13			12
			22		21	20		19		18		17
				25		24				23		
			30		29		28	27			26	
35			34				33	32				31
	42		41		40			39		38		36
						44			43			
50		49			48		47			46		45
					52		51					
			57		56			55		54		53
63			62	61				60		59		58
	68				67		66				65	64
		72				71	70					69
			75					74				73

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1755". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן:

(1 קדם. (4) האי השומר על פיתחת מיפרץ אילת. (8) דמות שקספירית. (12) רימה ותור-לעה. (14) ענין, עסק. (16) יתכופף. (17) מדי-נה הנתונה במלחמת ארצות. (20) שמה של מדינה חדשה באסיה. (23) רמש ארסי. (25) זרמו. (26) רקסה. (27) כינוי למדינה אירופית. (30) תענוג. (33) אלם. (36) שני האריות. (40) שלא על מנת לקבל פרס (ר"ת). (43) יונק ימי גדול. (44) חי על חשבון אחר. (45) שם זכחה מכבי תל-אביב בגביע אסיה לאלופות. (48) מתכונות המנהיג. (51) הדר. (53) עלה מעץ מחט. (55) מושלה החדש של רצועת עזה. (57) תכשית לאף. (59) מדינה מזרח אסיאתית הנתונה במלחמה. (61) לא נשוי. (64) מרפאה בלע"ז. (67) נאהבים. (69) סימן קל. (70) סס. (72) מקום מרעם. (73) וילד חי שאינו דומה למולידיו. (74) תוצרת חקלאית. (75) חרק יפהפה.

מאוזן:

(1) דרוש כדי להידחק. (2) טהר. (3) קבוי

חשבון 1755

וזהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}$$

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "תשבץ 1755". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למישולות הפיתרון — 28.4.1971

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

לוליינות לבני שבנים

השטרוריה
המזעזעת
את
איטליה

לחדרה-מיטות. נשכבנו על המיטה הכפולה הגדולה כפי שהפרופסור הסביר לנו, כך שהאברים שלנו יהיו בתנוחה כזאת שכל אחת מאיתנו תוכל לבוא ביחסים בכל הצורות. הוא הסביר זאת כשהוא עומד ערום לפנינו. עד שהסתדרנו לשבועות רצוננו, זה לקח די הרבה זמן, כשלבסוף הצלחנו, הוא התחיל לנשק אותנו בכל המקומות ה- אפשריים.

זאת היתה הפעם הראשונה שהלכתי ל- מיטה עם גבר שאיתו לא קרה שום דבר.

„הפרופסור השכיב את

כולנו כך שנהיה
בתנוחה כזו שכל אחת
תוכל לבוא ביחסי-מין
בכל הצורות”

זה נראה לי נורא מצחיק, כיצד יכול גבר בשביל דבר כזה לשלם כסף.

גברת מלוגני הסבירה לי מאוחר יותר שבראותו של הפרופסור לא מרשה לו כבר לבוא ביחסי מין, שזה עלול להזיק לו אם יתגש יותר מדי. כשהפרופסור עזב אתנו, הוא אחל לי חג שמח ונתן לי 5000 ליר (כשלושים ל"י). זה היה מעט מאוד. אבל מצד שני הוא לא דרש הרבה. בפעמים הבאות הוא נתן לי סכום כפול.

לאחר עדותה של לאורה, התאבד פרופסור פיאמברטי. התאבדותו רק הוסיפה לסערת-הרוחות הנוגעת שיועצה את ורסה — ואת כל איטליה — בעקבות גילוי בלתי-החודשים החדש, בו שירתו קטינות לקוחות מנכבדי העיר — ומקניה. על ספסל העדים, בבית המשפט של ורסה, נאלצו כמה מראשי ה- חברה הגבוהה באיור לענות על שאלות עדיונות ביותר.

נאשמת העיקרית — ג'וליאנה מלוגני — בעלת בית-הזונות לקטינות ומאהבה, סוכן המכוניות ורו פיורה

„הוא החל להפשיטני ומישש בכל מקום”

(46) — נותרו, כתום העדויות, במצב חסר תקווה. הוכח כי פיורה אנס, בדירתה של מאהבתו, את לאורה ניגרה, שהיתה אז בת 12 בלבד. הוא וג'וליאנה מלוגני ניצלו את לאורה, בת השכן, למשחקי-מין. אחרי זה הם הכניסו את הילדה למעגל קסמים, שבעקבותיו היא התמסרה לגברים עבור מתנות קטנות-ערך. הסכומים הגדולים הלכו לכיסם של שני ספקי רשת הלוליינות ה- איטלקית.

נאשם אחר היה בעל-בית חרושת למשקאות, רמו מלינטי, בו 50. רמו לא היה בדיוק חלומן של נשים. לפי גובהו, היו לו סיכויים טובים להתקבל לקירקס בתור ליצן. בלתי-ברירה, נאלץ הכמעט-גמד לשלם סכום

מודוני, היה לפרופסור אדמו פיאמברטי משהו חשוב לעשות. לא בתור פסיכיאטר. בתור גבר.

לשונות הצרצורים שלו, פתחה הגברת ג'וליאנה מלוגני את הדלת, בירכה אותו לשלום. היא הכניסה אותו לסלון אלגנטי, שם הוא התיישב, הצית ל- עצמו סיגריה והמתין.

למה הוא המתין סיפרה לאורה ניגרה, בפרוטוקול המשטרה, אמרה לאורה, שהיתה בעת מתן העדות בת 14: „זה היה זמן קצר לפני חג-המולד. גברת מלוגני אמרה לי, שהיא מצאה עבורי לקוח

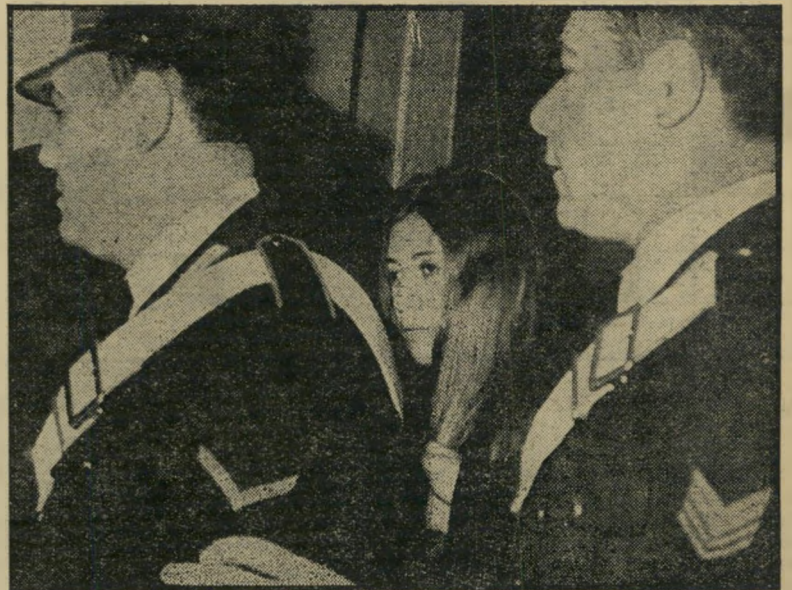
המאדאם וידידה ג'וליאנה מלוגני, בעלת בית-הקטניות, ומאהבה-שותפה לעסק, ורו פיורה, שלא בחל להתענג עם העובדות.

חשוב מאוד. קצת מבוגר, אבל נחמד. והוא בטח ישלם לי בעין יפה.” „בשבילי זה בא בדיוק בזמן. בדיוק רצתי לקנות לאחי הקטן מתנה יפה לחג, וגם לעצמי ולאמי לקנות כמה דברים יפים. „כשראיתי את האיש הוקן הייתי קצת נדמית. הוא בטח היה כבר יותר מגיל 70, נמוך מאוד, והיתה לו כרס גדולה ושערות לבנות. הוא ישב על כיסא בחדר-האורחים של גברת ג'וליאנה. „את באמת יפה מאוד”, הוא אמר. הוא הסתכל עלי דרך משקפיו העבות וחפס את ידי. היו לו שקיות גדולות מתחת לעיניים.

„הוא כיבה את הסיגריה שלו והתחיל להפשיט אותי. הוא מישש אותי בכל מקום, ותוך כדי מישוש אמר: „כמה את יפה ומוצק”.

„כשהייתי כבר ערומה, הוא ניגש לגברת מלוגני ועשה לה אותו דבר. הוא פתח לה את כפתורי החולצה והרים לה את ה- חצאית. אחר כך הפשיט את אדלינה, עוד ילדה שהיתה בחורי.”

יפרה לאורה בהמשך עדותה: „אחרי שכולנו כבר היינו ערומות, הת- פשט גם האדון הפרופסור, ואחרי-כך הלכנו

העדה הראשית לאורה ניגרה מובאת לבית-המשפט, להמשך עדותה. ה- קטינה בת ה-14 שימשה עדת התביעה הראשית במשפט המסעיר את כל איטליה, בו מואשמים 22 מעשירי העיר ורסה, בת 100 אלף התושבים, בקיום מגע מיני עם קטינות, בבית-הזונות שהתמחה בסוג זה של סחורה, לסוג זה של לקוחות. לאורה היתה נתונה למישור משטרתי כל זמן המשפט, כדי להגן עליה מפני הלחצים הכבירים שהפעילו משפחות הנאשמים על עדות התביעה הצעירות והתמימות.

הלסוף הגמד רמו מלינטי, בעל מפעל למשקאות, כמעט-גמד, אשר מצא בקטינות את סיפוקו.

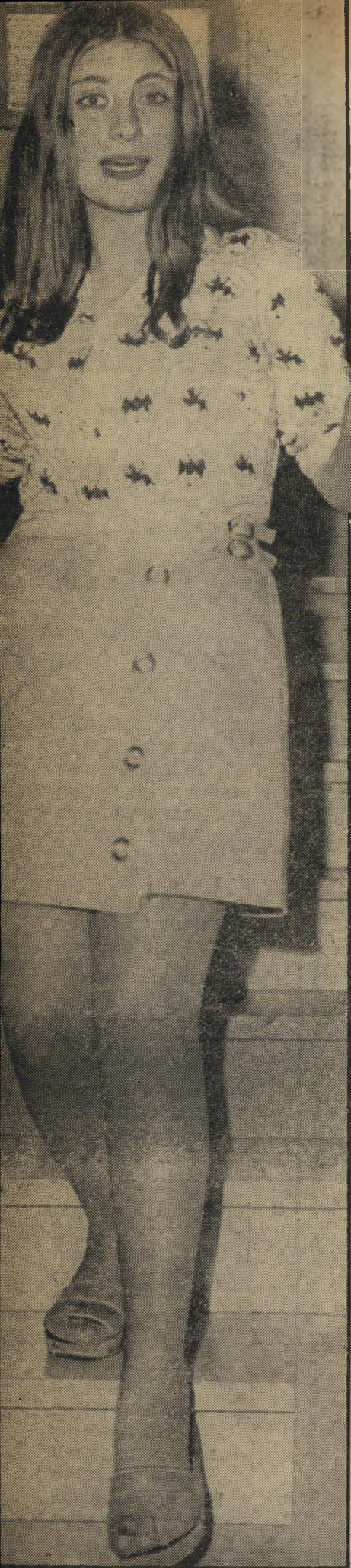
מכוניות במקום, ועושה טיול קצר ברגל ב- ויה קסולה, כשהוא מברך לשלום אנשים על ימין ועל שמאל. כל אחד הכיר אותו. אחר כך היה מונה לוויה מילגה. משם פנה לרחוב צדדי, אחר כך יצא לוויה ואיגור לדי. שם, בקומה השישית של בית מגורים

מדי יום שישי בשעות הצהריים נהג היה סרופסור אדמו פיאמברטי בן ה- 78 לחלוף במכונית שלו ברחוב ויה קסולה, הרחוב הראשי של העיר הצפון-איטלקית ורסה. הוא היה מחנה את המכונית ליד המספרה הקבועה שלו, מתיישב על הכיסא, ומקבל תספורת ומניקור.

כולם בורסה ראו זאת לכבוד להחליף מילה עם הפרופסור. הוא היה אחת הדמויות המכובדות בעיר — פסיכיאטר נודע. אחרי שגמר להסתפר, היה משאיר את

אנוס האנס אנוס פסרה, תעי- שיון עשיר, שלפי עדותה של לאורה היה הלקוח הראשון שלה — וגם הגבר הראשון שבא איתה במגע.

הלוליטה מס' 1: לאורה ניגרו בת ה-14

רופאי שיניים, שני סר-טונאים, שני תעשיינים, תשעה סוכנים, שלושה בעלי חנויות, מנהל חש-בונות ובעל-בית אחד. נגדם העידו חמש לוי-ליטות: לאורה ניגרו מריציה דוגי, אנה קר-דוסו, נדיה צרויני ו-גיובנה סרה.

גיובנה, שהגיעה כבר לגיל 18, כאשר נפתח המשפט, עומדת כעדה ונאשמת בעת ובעונה אחת. שכן היא זאת אשר פיתחה שתיים מהאחרות לזנות. לא שהיא היתה היחידה, סיפרה לאורה ניגרו: "גיליאנה

זונה בת 14
גיובנה סרה, 14, העידה על קיום יחסי-מין עם קבוצת גברים מבוגרים.

ורו פיורה אימו עלי, כשלא רציתי להביא את אנה קרדוסו לבית. אז הבאתי אותה."

ניגרו המין של עשירי ורסה נתגלו כשנדיה צרויני בת ה-15 ניכנסה להר-יון. לאמה היא סיפרה: "הייתי עם מריציה אצל סניורה גיליאנה. שם הרדים אותי גבר אחד ואנס אותי."

נגד הקטניות הופעלו, בעקבות גילוי ה-פרשה, לחצים כבירים: תודשיים אחרי עדו-תה הראשונה, הכחישה נדיה את דבריה: "את הדירה בויה ראינולדי, של סניורה גיליאנה, אני מכירה רק מהסיפורים של שתי חברותי, לאורה ומריציה", העידה. "את התינוק לא עשו לי בדירה הזאת, אלא בתוך היער. ולא עבור כסף, אלא בגלל לא אהבה."

גם לוליטה מספר 3 אנה קרדוסו, סתרה את עדותה: "כל מה שאמרתי עד עכשיו היו שקרים", העידה בהמשך המשפט. "אף אחד לא פיתח אותי."

על שאלת השופט, כיצד יכלה לספר את כל הפרטים שגילתה קודם בבית-המשפט, ענתה: "לאורה גילתה לי. היא אמרה לי שאם אספר את כל הדברים האלה במשטרה, יפרסמו את התמונה שלי בעיתונים ואהיה עשירה ומפורסמת."

גם הצהרתה של לוליטה מספר 2, מרי-ציה דוגי, הפכה לחסרת-ערך. בהביר דו"ח פסיכיאטרי: "הילדה נימצאת במצב אינפנ-טילי ולא נורמלי מבחינה רוחנית, העדות שלה חסרת ערך."

ללכת הביתה. אימי חשבה שכל אותו זמן אני נמצאת אצל השכנה, הגברת מלוגני."

הגברת מלוגני היתה תמיד מציינת בפני הוריה של לאורה שהילדה נחמדה ואיך שהיא מסתדרת כל כך יפה עם בניה ה-תאומים.

עם הזמן התחילה לאורה להשתנות. היא התחילה להתאפר, קודם מעט, אחר כך יותר ויותר. התחילה ללבוש שמלות מודרניות, גרבי משי, לעשן, ולבקר במועדוני-לילה. למרות כל זאת, נשארה בעיני הוריה וקרובי משפחה תלמידת בית-ספר, שהפכה להיות קצת מודרנית.

שהילדה הזו כבר שכבה עם יותר גברים מכל אשה אחרת בורסה — זאת לא חלם איש.

מינה אחרת שעבדה בשביל גולד-אנה מלוגני, גרושה ואם לזוג תאומים, היתה מריציה דוגי, בת 13. היא זו שהכניסה את לאורה לבית-הנור-

דוגי
מריציה דוגי, לוליטה נוספת בשרשרת, רק בת 15, נראית מבוגרת כאן בגלל מס-פחת-הראש והמשקפיים שלעניה.

זונה בת 13
אנה קרדוסו, 13, לוליטה נוספת. כמו האחרות, לא רק היתה פעילה כזונה, אלא גם גייסה חברות.

נות. נזכרה לאורה, בעדותה, כיצד התחיל הרבר:

"עליתי לדירה, וגברת גיליאנה היתה לבושה בבייבי דול. היא הובילה אותי ל-חדר-המיטות. מתחת לסדינים שכב גבר. שמו היה אנוס פסרה. ידעתי מה שהוא רוצה ממני, אבל לא רציתי לתת לו. בסוף הוא פתח את רגלי עם שתי הידיים שלו וגמר אותי."

"הוא הבטיח לי אחרי זה זוג נעליים. אני מחכה להם עד היום."

מלקוחות נוספים לא נאצלה לאורה להמ-תין לתשלום. "האדונים שילמו 50 עד 150 אלף לירות", העידה. "אני לא קיבלתי מזה כלום. הנהוג היה שהשיניורה קיבלה את הכסף."

בין הנאשמים במשפט, היו בין היתר מלך המשקאות הקלים רמו מלניטי, שני

מים גבוהים עבור אהבה. בית-החרושת שלו איפשר לו לעמוד בהוצאות האלה.

בדירתה האלגנטית של הגברת מלוגני הר-גיש רמו את עצמו כגבר כשמיטתו ילדה בת 12. מובן מאליי שלפני כן הוא בא כבר ביחסי-מין עם בעלת-הבית הנאה. אבל גברת מלוגני, בעלת החוזה המלא, היתה בכל זאת גדולה מדי בשבילו. הוא שכב גם עם החד-

"הוא נישק אותנו בכל המקומות"

רגית של הגברת מלוגני, מריציה, אבל גם היא לא היתה הטיפוס שלו.

הטיפוס שלו היא לאורה ניגרו, שהיתה אז בת 12.

סיפרה בעדותה: "אל רמו מלניטי היתה לי חולשה, למרות שהוא היה מעל לגיל 50. הייתי עם רמו יחד הרבה פעמים. ב-דירתה של הגברת מלוגני, וגם בוילה של החבר שלו, וגם במכונית שלו."

מו מריציה הודה לילדה על התמס-רותה לא רק בכסף ובמתנות קטנות. הוא גם דאג לה. היה לה ידיד טוב. "לצאת איתו", סיפרה לאורה, "היה תמיד

זונה בת 15
נדיה צרויני, 15, אחת מ-נעוריה של מאדאם מלוגני: "אהב-תי ביחוד להשתתף בסקס בקבר-צות", העידה בשלושה בבית-המשפט.

חג עברי. נהגנו לנסוע במכונית שלו ל-איוה מקום, ואחר כך הלכנו לאכול, ואחרי זה הוא היה לוקח אותי לבלות בכל מיני מקומות. הייתי מאוד מרוצה איתו."

וזאת, למרות — ואולי בגלל — שרמו נהג להפגיש את לאורה עם גברים עשירים אחרים.

סיפרה לאורה: "רמו הכיר לי גבר אחד, בן 30, שהיה לו גם כן בית-חרושת. הוא גר בוילה נהדרת בורסה. נהגתי לבקר אצלו פעמים רבות. גברת מלוגני שמחה מאוד על הקשר החדש. היא גם כן הלכה איתו פעם למיטה, אבל זה לא מצאחן בעיניו. הוא העדיף אותי."

"תוך כדי היחסים שלי עם רמו, היכרתי גם את ברנו, שגם לו יש וילה בורסה. היה שם מאוד רומנטי. היינו נפגשים שם שלוש-שנתיים. פעם היו שם שלושה גברים. לעיניהם, לפני האה, הייתי צריכה לעשות סטריפטז. אחרי שהייתי ערומה, הייתי צרי-כה להתלבש ושוב פעם להתפשט. אחרי זה שכבו איתי שלוש-שנתיים ערומים. אחרי שכולם הלכו רצה רמו עוד פעם לשכב איתי, אבל היה כבר מאוחר והייתי צריכה

אך למרות העדויות שנשטרו, למרות ה-דו"חות הפסיכיאטריים, למרות הלחצים ה-כבירים שהופעלו עליידי אצולת הממון והדם של ורסה — שלא חסכו כספים ואיומים כדי לסתום את פיהן של הקטניות — נשא-רו עדיין מספיק עדויות לא סתורות.

כתוצאה מהן עלולים 22 הנאשמים, משמ-נה וסלתה של העיר, למצוא את עצמם, ב-תום המשפט, נידונים לשנים רבות מאחורי הסורגים. אלו מהם שיחפצו בכך, יוכלו למצוא נחמה בעובדה כי הם יהיו בחברה טובה: בחברתה של גיליאנה מלוגני, ה-מאדאם שאירגנה עבורם את כל הקטניות הללו.

זה חדש. זה מלהיב.
זה עלול להיות גם
קצת מסובך. אולם,
הקשיבי. החיים יכולים
להיות קלים יותר
בשבילך. טמפוני
טמפקס - ההגנה
ההיגיינית המודרנית
לשימוש פנימי -
משלקים ומשכיחים
ימים קשים.

יתכן שאינך יודעת
זאת, אולם טמפוני
טמפקס פותחו ע"י
רופא, למען נערות
כמותך לפני 30 שנה
ומעלה. אינך יכולה אף
להרגיש בהם כאשר
הם מונחים במקומם
כראוי.

אולם, הטוב ביותר

לראייתך
ללא תחבשו
ללא חגורות
ללא ריח

בהם הוא,
אולי, כי דבר
אינו מפרע
לך בפעילותך
השיגרתית. את
ממשיכה לעשות
כל מה שברצונך -
ללא כל הגבלות.
את מרגישה תמיד
בטוחה וחפשיה.
זכרי, הן הטמפון
טמפקס והן שפופרת
ההחדרה, ניתנים
לסילוק בשיטה. אין
פשוט מזה.

גסי כעת טמפוני
טמפקס. ניתן להשיגם
בשתי דרגות ספיגה,
רגילות וסופר.

הגנה סניטרית לשימוש פנימי
TAMPAX

להשיג בבתי מרקחת ובחברות
פובליקות. המעוניינות בקבלת רגומאות
וחומר הסברתי ישלחו 45 אג' בבולי
דואר אל היבואים אינווסט'איספקט
בע"ס, תל-אביב, רחוב ירמיהו 36

השבוע הוא שבוע
שלך, בת טלה. נעלי
כל רגע בו. אפילו ש-
הוא לא התייחס א-
לייך יפה - הוא אור
הב אותך והשבוע הוא
ישנה התנהגותו. סכום
כסף, אותו את שומר
ר, יעיק על כיסך.
התחלקי בו עם אדם
הקרוב לך ביותר חזק לו מאוד בימים
אלה. אל תתפתי להמר בכסף הזה.

טלה
21 במרץ -
20 באפריל

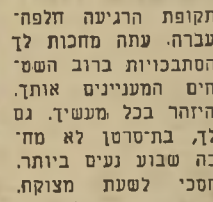
שור
21 באפריל -
20 במאי

לפי כל הסימנים, ה-
שבוע, הוא השבוע שלך.
כוכבך מראה הרבה אור
שר. הפסקת לזרוק חיי-
צים מכאיבים, ואתה
שוב מסביר פנים לבתי-
זוגך ולעולם כולו.
במישור המיקצועי יהיה
עליך לקבל החלטות ר-
בות וקשות. שקול את
ענייניך בזהירות
אל תהיה נכון יותר להיותורם כלשהם.

תאומים
21 במאי -
20 ביוני

אתה עומד על סף
התמוטטות. הכל בי-
שמתך. מי אמר ש-
אתה צריך לעבוד כל-
כך קשה? האם מו-
שהו מעריך את עבדו
דוך? האם אתה
מרוויח יותר? לא ו-
לא. לכן, מתן מעט
את עצמך. הקדש יו-
תר תשומת-לב לבני משפחתך ולאנשים
הסובבים אותך. הם יביאו לך אושר.

סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

תקופת הרגיעה חלפה-
עברה. עתה מחכות לך
הסתבכויות ברוב השפ-
צים המעניינים אותך.
היזהר בכל מעשיך. גם
לך, בתיסטרן לא מדי
כה שבוע נעים ביותר.
חסכי לשעת מצוקה.
מי יודע מה ילד יום.
את מצווה להתגבר על
רגשות הזעם שתוקפים אותך על המע-
שים שעושה בן-זוגך. עליך להבין אותה.

אריה
21 ביולי -
20 באוגוסט

חברך לעבודה מנסה
להתנכל לך. הוא ר-
צה לרשת את מקומך.
היילחם בו! כהה א-
פילו מתחת להגורה.
גם הוא לא בוחל בי-
אמצעים במלחמתו בך.
את, לביאה, עומדת
השבוע בפני פרשת-
דרכים. הישבי היטב
לפני שתבחרי את הדרך בה את חושבת
ללכת. אם תבחרי נכון, תחיי מאושרה.

בתולה
22 באוגוסט -
22 בספטמבר

שבוע רע לשתיית מש-
קאות אלכוהוליים. הם
ישפיעו עליך לרעה. גם
העישון מזיק לך. הש-
תדל להתאפק! תוכנית,
עליה אתה חושב זמן
רבה, הולכת ומתגשמת.
המשיך לעבוד קשה. זה
ישתלם לך בסופו של
חשבון. לך, בתולה, מצ-
פה הפתעה לאנורמאלית. אבל כשתקבלי
אותה אל תראי סימני התפעלות. היי סבבית.

השבוע מתחיל בסימן אלים. אל תריב
עם הסובבים אותך. אתה מצווה להתגבר
על רגשות הזעם שתוקפים אותך. אתה
יכול לגרום לנזק חי-
מור לזוגתך. עליך לה-
בין אותה, ולהיות
נוח כלפיה. אל תשקע
כספים בעסקים חדשים
בזמן הקרוב. הרבה בי-
נסיבות וביציאות מן
הבית. לך, בת מאזניים,
הגיע הזמן שתפסיקי
עם הפלירטטים האלה.
את שוברת את ליבו,
והוא יזנח אותך סופית, מתוך מרידות. ל-
עומת זאת, מצפה לך עתיד פיננסי בטוח.

מאזניים
22 בספטמבר -
22 באוקטובר

העבודה שהתחלת בה הולכת ומסתיי-
מת. העזרה לה ציפית מבת-זוגך מתגש-
מת. בחיים הרומנטי-
טיים - העלחה. אך
אין לך מה להשתחף
- היא זמנית. צעד
מכריע וגורלי בחיך.
צעד אותו. עבודה של
שנים מתחילה להר-
אות תוצאות. אתה
זוכה להערכה מחוד-
שת של הסובבים או-
תך. גם במצב ברי-
אותך חל שיפור ניכר. שים-לב: השחר-
חורת הקטנה אינה מעמידה פנים כלל.

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

לכם בניקשת משני המינים, מצפה משבר
בחי האהבה שלכם. השתדלו לוותר לבני-
זוגכם, אולי זה יתחיל
לגרום לך שהמשבר
שיתחיל - יעבור הל-
אה. הרבו בקניית מי-
נות בהצעות בילוי
מפתות. מחזק לבית יש
סיכוי שתוצאותיו של
המשבר יפתחו. בצעו
את הצעד אותו אתם
דוחים כבר זמן רב
מדי. השבוע הזה רע
מאוד להימורים. אל תסכן מאומה. הסיסמה
המתאימה לך במיקרים אלה: שב ואל תעשה.

קשת
23 בנובמבר -
20 בדצמבר

הפסק להעמיד אותה בניסיון! לכל דבר
יש גבול! היא לא בוגדת בך, ואפילו
לא חולמת על כך.
אתה סתם ממרר לה
את חייה. ואם תמ-
שיך, זה יימאס עליה
בסופו של דבר והיא
תברח ממך. אל תח-
שוב שבקלות תוכל
למצוא אחרת במקו-
מה. לך, בת-גדי, מצ-
פה שבוע זה הפת-
עה כספית גדולה.
דבר מה הקשור במים ומלח יביא לך
השבוע אושר רב, ואולי גם משהו כספי.

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

השבוע תזדקק לכל חוש הביקורת שלך,
כדי שתדע לטנן את הידיעות המסעירות
שתגענה אליך, עלימנת
להגיע לגרעין האמיתי.
צפויה לך הצלחה גדו-
לה בעבודה. שתגדל בי-
עתידי עוד יותר, אם תי-
לך בכיוון הנכון. ידי-
קרוב יאכזב אותך מרה,
אך הצלחתך החברתית
בעתיד - תשמש לך
פיצוי, לך, נערת-דלי,
מלוא החופן הרפתק-
אות. היי נועזת ומסעירה ואל תתחמקי מיד-
הגורל. לבשי צבעים בהירים בצאתך למסע.

דלי
20 בינואר -
18 בפברואר

מצפה לך שבוע נפלא.
היחסים המתוחים בי-
עבודה יירגעו, ובמקו-
מם תבוא אווירה
נעימה ושקטה, ש-
תאפשר לך להקדיש
את מלוא תשומת-ה-
לב לעבודה ויצרת.
נערה, שנדמה לך ש-
אינה מעוניינת בך,
תביא עימה הפתעה נעימה, ויחסי ח-
ידידות ביניכם יתעמקו - ואולי, במשך
הזמן, אף יהפכו לאהבה גדולה. אם
אתה נשוי ואדום שיער - היזהר הי-
שבוע מחלשות נחמזות במישור העסקי.

דגים
19 בפברואר -
18 במרץ

תעמולה

לא בדיוק

חבלוף -

אבל...

היו אלו מעספות משונות, שעשרות אור-
חים קיבלו בשבועיים האחרונים באמצעות
הדואר. לצד הבול הרגיל של 18 אגורות,
מודבק היה בול גוסף. צבעיו - כחול-צהוב,
והמילה ישראל מופיע בעברית, ערבית ו-
אנגלית. לכאורה - בול ככל הבולים. רק
פרט אחד, שאינו גסול-חשיבות, חסר בו:
הערך הנקוב.

רשם מסויים. לא היתה זו טעות. ש-
כן לוא היו המפוסים האלמוניים מוסיפים

הבול האנונימי
חסר ערך - למי?

את ערך הבול, היו הוספים לעברניים פל-
ליים. שכן הבול לא הוצא עלייך דואר
ישראל.

הבול מראה את מפת ארץ-ישראל כולל
השטחים המוחזקים - בלי ציון הקו ה-
ירוק.

מוטבעת בו חותמת הדומה להפליא לחות-
מת הקבועה של דואר ישראל - ובה ה-
תאריך 1967-5.6.

המדפוס האלמוני של היצירה החדשה בחר
שלא להודות. למרות זאת ברורה מטרות
- תעמולה שקופה למען רעיון ארץ-ישראל
השלמה

ואולי אף, ליצור את הרושם, כאילו דו-
אר ישראל הוא זה שהוציא את הבול. דהיי-
גו - גם שממשלת ישראל, סומכת ידה על
מפוסם מפה של ישראל + השטחים -
כאילו היתה כולה ישראל.

משטרה

שוב:

מכות

במשטרה

רחמים מורחי (18) יצא עם חבריו, בערב-
פורים, מביתו בשיכון תקומה שבכפר סבא,
תל-אביב, לבילוי תג. דקות ספורות לאחר
שהגיע לתחנה המרכזית בתל-אביב, החל
בילוי התג שלו - בצורה שונה לגמרי
מששעיר לעצמו. בעיטות בבטן, מכות וסטי-
רות מידי שוטרים, מעצר לארבעה ימים -
אלה היו מנת חלקו, לדבריו.

תפסה אותו. מספר רחמים, תלמיד
מכונאות בבית ספר מיקצועי:

עמדתי לעבור את הכביש בתחנה המרכי-
זית. שוטרת חיבבה עמדה ליד המדרכה ו-
כיוונה את התנועה. בחורים עם מסישים

מפלסטיק, הציקו לה, דפקו לה כל הזמן על הראש. היא ביקשה מהם לזנו, אבל הם לא זנו. היא התעצבנה והתחילה לרוץ אחרי אחד. הם ברחו, ואז היא תפסה אותי, וי קראה לשוטר.

בא שוטר וסובב לי את היד לאחור. הוא סחב אותי בכוח לתחנת המשטרה. בכלל בלי לדבר אלי מילה.

אני לא התנגדתי, אבל כשראיתי שהוא לא משחרר אותי תפסתי עמוד ביד השניה ש' היתה חופשית. אז הוא התחיל לחנוק אותי מאחור. כשעזבתי את העמוד, המשיך לגרור אותי לתחנת המשטרה שבתחנה המרכזית.

בעיטה בבטן. הוא פתח את החדר של העצורים וזרק אותי בכוח כנימה והתחיל

עצור מזרחי

אחרי פסיש על הראש — בעיטה בבטן

להכות אותי. בכל מיני מקומות. בעיטות וסטירות. אחר כך הוא יצא, ונכנסו שני שוטרים. הם האשימו אותי בהיטפלות לי חיילת. "אתה גיבור נגד חיילת? בוא נג' דנו", אמרו לי. הייתי יושב על הרצפה. אז אחד מהם צעק לי: "כשאני מדבר, תקום!" כשקמתי השוטר הכניס לי בעיטה בבטן.

עד כאן, סיפורו של רחמים.

תלונה לשר המשטרה. רחמים ה' בא בפני שופט, הואשם בחטיפת שוטרת. הוצאה נגדו פקודת מעצר לארבעה ימים. רק יצא את אבוכיב — פנה למשטרת יפו, שהיא האחראית על נקודת המשטרה ב' תחנה המרכזית בתל-אביב ביקש להגיש תלונה נגד הסמל 20371 ברוך רוקח. אך שם, לדבריו בתרופים שונים דחו את תלונתו. בלית ברירה, שלח רחמים מכתב תלונה חריפה לשר המשטרה שלמה הלל. רק אז, כעבור כמה ימים, הוזמן למשטרת יפו, שם הסכימו לקבל את תלונתו.

הווי

שחיטה חינוכית

ילדים

הפרידה היתה מרה. הילדים נשקו לגדי, אותו גידלו באהבה וברוך בחודשים האחרונים בחצר ביתם, האכילו אותו מידי הם, והשתעשעו איתו כעם כלבלב. השוחט לקח מדיהם את הגדי, החל ב' מלאכה. הוא קשר את הגדי ברגליו כשרא ש' למטה, לענף עץ, שחט אותו בוריות. פעייתו של הגדי נפסקה, זרם דם אדיר קילח מצווארו.

הילדים עמדו מסביב, המומים ומוזעזעים, מתבוננים בשוחט המפשיט עתה את עורו של בעל החי האהוב.

רק הערבים שוחטים. ביומיים ש' לפני חג הפסח, נשחטו בשכונת גניסביון — כדוגמה יחידה — כחמישים גדיים. "נכון שהאנשים ששוחטים את הגדיים הם ערבים?" שאל ארז ליליאנטל בן השמונה. הילד סירב להשלים עם הרעיון שיהודים מסוגלים למעשה כזה.

מי אחראי לנוהג ברברי, אטום לב וחסר רגשות זה — שחיטת בעלי חיים, לעיתים אף כאלה שגודלו על-ידיהם — לנגד עיניהם של ילדים קטנים?

מאגדות צער בעלי חיים נמסר, כי פנו לרבנות בבקשה שתפסיק את הנוהג האכזר, תורה לכל השוחטים לבצע את מלאכתם רק בבתי-מטבחים.

אלא שהרבנים, מסתבר, לא גילו נכונות לעשות זאת. עד שיסגור דעתם, תימשך ה' הצגה החינוכית.

לי יש כפליים (לפחות)

אני חוסכת בתכנית "מטמון 200" של בנק הפועלים.

בסוף תקופת החשבון אקבל הכנסה כפולה לפחות.

החשבון כולו צמוד ויש לי גם ביטוח-חיים ללא

תשלום נוסף. שלא לדבר כבר על הפטור ממס הכנסה.

אני יודעת מה טוב - לבן הצטרפתי לתכנית

מטמון 200

של

בנק הפועלים

אנו התלבושים באפנת "חדים"
במדים לא מוכרים סתם בגדים במדים תמצאו טיב ואפנה מקוריים המקדימים אתכם! האחרים!

מדימט
HEIMDEN MATZ
רח' אלנבי 56 ת"א

SCHAUB-LORENZ

1003 *
SL-1000 *
1050 *
2001 *
1055 *
1080 *

צ'אוב לורנץ 1971/72

כמו כן המקלט הנודע כבר באיכותו
SCHAUB-LORENZ

מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!
מכירה של מקלטים חדישים
(לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה,
גם עבור עולים חדשים.
שרות מעולה בכל רחבי הארץ
סוכן בלעדי בישראל:
"בנודי" בע"מ, מרץ 4, תל-אביב
סניף: דרך העצמאות 104, חיפה

המחליקות בלילה

אחד הענפים הסוערים ביותר בארץ. היהלומן העשיר היה בן 52, לפני שלוש שנים, כאשר החליט לאמץ לחיקו את המזכירה בת ה-24. מובן שתוך שבועיים ידעה כל הבורסה שהשובב הפך את מזכירתו לפילגשו. לא היה בזה חידוש, כי כזה היה מינהגו עם כל מזכירותיו. מובן שהוא

רבקה גורן

לא נהג להסתיר את יחסיו, אלא להיפך — התפאר ביפהפיות שכספו מסוגל למשוך אליה. אלא שמזכירה זו התגלתה כשונה. את האחרות עניינו הבילויים, הסיסות, הטיפות לבלגיה ולבירות אחרות, החופשות בסבריה, המשכורת השמנה. את זו — עניינו פתאום העסקים. תוך שנה למדה את יסודות המקצוע, כשהיא מבלה שעות ארוכות במלגסה של הבוס. בפעם הראשונה כשביקשה מהבוס רשות למכור לבדה כמות יהלומים, חשב זה שהיא מתלוצצת. הוא הופתע לגלות שלא. אם לצטט את דיווחו בפני עמיתיו: „הנבלה הקטנה הזאת לא רצתה לתת לי, עד שאני לא אסכים.“ היה זה נשק יעיל. הוא הסכים והופתע לטובה. הנבלה הקטנה התגלתה כבעלת עין חדה, חוש זימון מצויין, והבנה פסיכולוגית עמוקה לנפש היריב. בי קיצור — סוחרת יהלומים שנונה. בשנת 1969, היא ביצעה בעצמה ארבעים אחוז ממחזור המכירות של הבוס, כפי שהורה בעצמו.

א. ראש הערים מאבדת המזכירה הפיגור, אשר טעמה את טעם העוצמה, כל חושמיה. היא משתכרת, הופכת לרודפת בצע, ומגלה את המחשבה המפתה: למה לא להתרחב לאלה — בלי הבוס — או אף נגדו? למה לא להיכנס לתחומים אחרים? היא מכירה את הבוס שלה, יודעת שלא יסכים לדברים מסוימים לעולם. היא מחליטה לצפצף, ליצור התקשרות חדשה. לפעמים מתחת לאפו. שבע שנים תמימות היתה רבקה גורן סתם מזכירה אלמונית. ואז, יום אחד, היא פרוצה מאלמוניותה לכותרות העיתונים. שלא ברצונה. לגמרי שלא ברצונה. היה זה כאשר התפוצצה שערוריית ניוף חצי מיליון ל"י, עליה נשפט לשבע שנות מאסר, איש-העסקים מאיר סימון, ושבעק

קלוש ביחסיהם. הבוס והפילגשו הפכו ל שני שותפים עסקיים. תחום המיזם הממלכתי, הציבורי והמפלגתי, מדבר הכוח, העוצמה להציג ביר החלטות, להרחיק או לקרב אנשים, לשחק את תפקיד האל הכליכול. משום כך, זהו התחום בו יכולה להתגדר מזכירת-פילגשו של הפקיד הבכיר: בכוח שבידה, הנובע מכוח הבוס-המאבד, בעולם העסקים, קיים מימד אחר לכוח: הכסף. כאן באה המזכירה-הפילגשו על כן פוקה, כאשר היא הופכת לשותפת-מעמד עם הבוס, נוטלת חלק, לציוד, במיזם-העסקי המשטר: מחזיקה בארנק הזהב, מגלגלת מיליונים, מתגלה לעיתים כשנונה לא פחות מהבוס.

אנשי עסקים רבים מאפשרים למזכירות הפילגשויהם יד חופשית למדי בתחומים מסוימים של ניהול עסקיהם. איש כמעט אינו יודע אם מכתב חתום בידי המזכירה הוא פרי יוזמתה או יוזמת הבוס. כדי להגיע לעמדה זו, זקוקה המזכירה לשניים: לאמון מלא מצד הבוס — אמון אינטימי, טוטאלי, הנובע, בדרך הטבע, גם מקרבה מינית — ולהוכחה כישרונה כי אשת-עסקים מוצלחת. שום איש-עסקים ישראלי, אפילו יהיה מסורף אחרי מזכירתו במיטה, לא יהיה די מסורף להרשות לה לגרום לו להפסידים, גם לסירוף יש גבול.

ב. משרדו של מנהל מופעל המתכת הגדול, בצפון הארץ, התמונה איננה ברורה כל כך כמו במשרדו של הקבלן הנודע.

גם שם, אין זה כלל סוד שהמזכירה הפרטית היא גם פילגשו של הבוס. בקרב הקיבוצניקים פשוטה-ההליכות, המאיישים את המישרות במשרד המרכזי של המפעל, בעל הסניפים ברחבי הארץ, בולטת הצעירה היפהפיה, העירונית, המלוקת והמטופחת, בזורתה על הרקע הכללי. היא והבוס גם אינם מנסים להסתיר את יחסיהם, מופי עים בחופשיות יחד בכל מקום. אשתו של הבוס יודעת על כך — ומשלימה.

מה שלא רבים יודעים, זו מידת שליטתה של המזכירה — צעירה בוגרת-גימנסיה בלבד, בת 25 — בניהול עסק שמחזורו השנתי מסתכם בכ-50 מיליון ל"י. הם אינם יכולים לדעת, כי ההחלטה, לפני כחצי שנה, לדחות את תאריך היתחלה של קריית-החדש — נתקבלה בעצם על-ידי המזכירה. היא שיכנעה בכך את הבוס. היא שיכנעה את מייצגת-המנהל לים.

במקרה זה, התגלה שיפוטת נכון. בהחלטת אחרת למשל, גרמה נזק עצום למפעל.

ד. זה כאשר החליטה, על דעת עצמה, להכניס את איחוריהם של העובדים כמדד לקידום בשכרם. המכתב שהוציאה בנידון לא גרם אמנם לשביתה של ממש, אולם שיבש את יחסיה-העבודה במפעל למשך שבועות ארוכים. עובדי המשרד הראשי גם לא יכולים לדעת, כי היתה זו ידה שבחשה בקדירה, גרמה להחלטת המנכ"ל להקים את המפעל החדש של הקונצרן בשותפות של 50 אחוז עם הון פרטי, במקום עם חברה השייכת להסתדרות. הבוס אמנם נימק זאת, והצליח לשכנע, בסיעונים של התחרות ויעילות.

האינטרס של המזכירה: כאשר תצליח, בבוא היום, לשכנע את מאהבה להתגרש מאשתו, ולעזוב את המשק שבו הוא חבר, ימצא לעצמו כסא של מנהל מן המוכר במשק הפרטי.

ז. עסקי היהלומים בישראל רדו מים למדי. אולם עד לפני שנה, היה זה

לאחר שהיתה לפילגשו, הפך אתה גם למזכירתו הפרטית. ואז התחיל העסק. לאט, אבל בצורה עקבית, התחילה האל-מנה הטריוויה למדי, והפילגשו הטריוויה למדי, והמזכירה הטריוויה למדי — להשתלט.

ב. קרב אותה המכירים רק את שמו, נחשב הקבלן הירושלמי המצליח לקבלן מצליח. בקרב אלה המכירים אותו אישית, הפך הקבלן המצליח כבר מזמן לבדיחה.

זאת רחל המרחלת

קודם, רק על המשרד. העובדים ידעו כמו בן על יחסיה עם הבוס — שהתגאה בנעוריו המתחדשים — ולא חלמו להסתכסך איתה. מה גם, שהיתה זו השתלטות טבעית: היא נתגלתה כאשת-עסקים מצוינת, מבינה

כי אלה המכירים אותו אישית, יודעים את הסוד — שמאות לקוחותיו אינם יודעים אותו: שהקבלן המצליח כבר מזמן איננו הבוס של עסקיו.

החלוש של הבוס: המז'פילגשו המושלמת

עניין, והעובדים נטו לקבל את סמכותה ללא התנגדות.

את העסקים מנהלת מזכירתו המוכשרת. היא המצביעה על אתרי-בנייה חדשים, היא הסוחרת במיגרסים, היא המקימה את ה בניינים.

היא שולחת את הקבלן המצליח לסוג הפעילות היחיד שנותר בידי: מכירת הדיירות לקונים.

ה. רומן הדוהב — שהיום כבר איננו לוהט כלל — התחיל לפני חמש שנים.

הקבלן הידוע שימש רק חזית — למעשה, ניהלה פילגשו את העסק

נותן לה יותר ויותר חופש-פעולה. במגרי רתה, היא מחזיקה תמיד פנקס צ'קים ריקים חתומים על-ידי הבוס, שולטת באמי צעותו בתקציב המיליונים הענק של העסק המכניס.

גם על חייו הפרטיים של הבוס היא השתלטה. למרות שכיום, 5 שנים לאחר בואה, קוב עים כולם שהרומן ביניהם התקרר, ועסקי המיטה שלהם, אם בכלל, תופסים מקום

מזכירתו של הקבלן היתה אז אלמנת הטריוויה של קבלן ירושלמי אחר, שנפטר זמן קצר לפני כן. הקבלן המצליח, מתוך רחמים על האלמנה, שבעלה השאיר אחריו יותר חובות מאשר רכוש, נתן לה גיב בתור פקידה קטנה במשרדו הסואן. היא לא היתה צעירה במיוחד — 34 — לא יפה במיוחד — לא שום דבר במיוחד. למרות זאת — אולי בגלל זאת — התאהב בה הקבלן המצליח.

חות הטובים ביותר של הבוס שלה, סיפ' רה רבקה זמן קצר לאחר גילוי הזיוף: "סימון היה אדם נפלא. תמיד הערצתי אותו, ותמיד אעריך אותו. עכשיו כולם מספרים שהייתי הפילגש שלו, אחת הזוגות שלו. אשתו אומרת שהוא רק הש' תמש בי, ועכשיו זרק אותי. אבל זה לא נכון. הוא פשוט מצא בי ידידה. הוא היה בן-בית אצלי בבית, ומכיר גם את בעלי. "לסימון היה יחס מיוחד בבנק. הוא

בזויה התאבד בקפיצה מהגג היהלום הנודע מרדכי טייג, ושבעקבותיה התפרסם שמה של רבקה גורן. רבקה — בת 23, שחורחורת נאחזת, נבעלת גיורה טובה, והופעה חברמנית — היתה מזכירתו הפרטית של דויד שלם, מנהל האשראי של בנק לייצוא, כאשר נתגלתה הפרשה. דויד שלם היה אחד הבוסים הגדולים של הבנק. מעליו היו רק שניים: מנהל

מז-פילגש בת 25 מתערבת

בניהול עסק של 50 מיליון ל"י

היה לקוח נכבד מאוד. הבנק הרוויח עליו הון-תועפות. הוא גילגל מיליונים.

הבנק, והמנהל הכללי — הלא הוא המיל' יונר מרדכי מאיר, הבוס של מזכירה מפורסמת אחרת, אורה בהרב (ראה הפרק הראשון של הסידרה, העולם הזה 1753).

כ די הרביש את דירתה החדשה, הס' בירה רבקה, היא ובעלה נכנסו לחדר בות של 42 אלף ל"י. חובות עצומים — לזוג החי ממשכורת צנועה. האם ציפו להתחזר אותם מהבשורות? סיפרה רבקה: "עוד כשהיינו גרים ב' דירה הישנה, היה סימון אומר לנו כל פעם: 'איך אתם חיים בצפיפות כזאת? הוא רצה לעזור לנו לעבור לדירה. אבל אני לא רציתי לקבל ממנו עזרה.' לאחר התפוצצות הזיוף, אמרה: 'אחרי כל מה שקרה, אין לי מושג איך נעמוד עכשיו בכל החובות שלנו. ייתכן ואני אלץ למכור את הדירה החדשה. היא לא פירטה למה התכוננה 'עכשיו'. ומה הקשר בין מעצרו של סימון — להתחייבויות תיה הכספיות. דבר אחד ברור מעל לכל ספק: דויד שלם לא ידע את מלוא היקף פעילותה של מזכירתו...

כ מזכירות צמרת אחרות, גם אצל רבקה לא הוגבלו יחסיה עם הבוס למישור הפורמלי הצר: היא ושלם היו ידידים טובים. יחסי אמון וידידות אלה באו גם לביטוי בהיקף השפעתה בבנק: "כל סודות ה' בנק היו ידועים לי", גילתה. מאיר סימון, איש-עסקים תל-אביבי, היה אחד מלקוחות הבנק הטובים ביותר — עד שהואשם. בוקר אחד, בזיוף מכתב-ערבות של הבנק בשתי של חצי מיליון ל"י, בעקבות חקירת המשטרה, התגלו כמה פרטים מעניינים.

הראשון: מכונת הכתיבה שבאצעותה בוצע הזיוף היתה זו שעליה נכתב מכתב הערבות עצמו. דהיינו — מכונת הכתיבה הנמצאת כרגיל במשרדו של שלם — ואשר בה משתמשת, כרגיל — מזכירתו הפרטית הקבועה, רבקה גורן. אלא שרבקה גורן לא היתה אותה עת במשרד. במקרה, נטלה לעצמה חופשה של שלושה חודשים — בדיוק שבוע לפני שבוצע הזיוף.

ד וגמה נוספת, בה לא ברור באיזו מידה יודע הבוס על התרחבות תחומי התעניינותה של מזכירתו בתחום העסקים, היא פרשת רחל גור.

רחל גור, המכונה "רלי" (מתחרו עם "רע ל"), יפהיפה, שחורת שיער וחטובת גיורה — נעצרה בשה'התעופה של ניו-יורק, כאשר הגיעה מישראל, כשבתיקה יהלומים מוברים בסך חצי מיליון ל"י. מיד עם הגיע הידיעה לתל-אביב, הת' גבשה בין היהלומנים דיעה ברורה אחת: לא ייתכן שרלי עשתה זאת על דעת עצמה.

אולם על דעת מי כן עשתה זאת — הסתפקו בהשערות. מובן שאיש מהם לא היה מוכן להשמיע בקול את חשדותיו. עד חצי שנה לפני כן, היתה רלי (27) המקסימה מזכירתה, במשך שנתיים, של בצלאל דייג, יהלומן תל-אביבי כבן חמי' שים. היחסים בין דייג למזכירתו חרגו

ע וברה שנייה: ידידותה של המזכירה הפרטית עם הבוס שלה, יכלה להת' חרות רק בידידותה עם הלקוח החתיק, מאיר סימון. רבקה עצמה ידעה שרבים מחבריה משוכנעים שהיחסים בינה לבין סימון הינם חד-משמעיים.

עובדה שלישית: זמן קצר לפני הזיוף המדהים, החליפה רבקה את דירתה הצנועה, בת שני החד' רים, ברחוב מודיעין ברמת-גן, לדירת פאר בת ארבעה חדרים. עובדה רביעית: משכורותיהם של רבקה, כמזכירה בבנק, ושל בעלה כמנהל-השבונות, לא יכלו להסתכם ביחד ביותר מ-1,300 ל"י לחודש.

על פרשת יחסיה עם סימון, אחד הלקר

פה ממושכת. החקירה היתה רחוקה מלהיות עדינה. למרות זאת, לא פצתה פיה, לא ענתה על השאלה שחזרה ונישנתה במשך חודשי החקירה: מי שלח אותך? החוקרים לא הצליחו להוציא מפה את מקור היהלומים. היא נשפטה לתשעה חר' ושרמעצר, הוחזרה לישראל. בישראל, צללה במפתיע לתהום הנשייה. כאשר חזרה לארץ, זכתה כמובן לקבלת פנים משטרתית. היא נחקרה — לא נעצ' רה, לא הועמדה לדין. בבית-הסוהר בניו-יורק, זכתה המזכירה הפרטית-לשעבר להערכה כללית על שלא נשברה בחקירה — מה שמפנה את תשומת הלב לשאלה הפרוכית: בכלא נווה תירצה, יושבות לא מעט צעיר' רות שנתפסו בהברחה. כולן, ללא יוצא

מהתחום הצר של יחסי בוס-מזכירה, היו ידידותיים ביותר. דייג רחש לרלי את מלוא האמון, הכיר בכישוריה המעולים כבע' לת מוח מבריק, בין היתר. כחצי-שנה לפני שנעצרה בניו-יורק, חדלה רלי להיות מז' כירתו של דייג. היא נישאה לצעיר בשם יורם גור, שהתנגד להמשך עבודתה. גם בכלל, וגם בפרט: הוא לא חיבב את דייג. רלי התפטרה, אך היחסים בינה לבין הבוס לשעבר לא הורעו בגלל זה. קשרי העבודה בין השניים לא נותקו. למעשה, רלי אמנם לא היתה עוד מזכירתה, אך דייג נעזר בה כל אימת שנוק' לביצוע משימה שדרשה נסיון, חוש עס' קים — ובעיקר אמון. רלי — כפי שטענו גם היא, גם בעלה,

מי עמד מאחורי המזכירה-לשעבר, כאשר הבריחה יהלומים בחצי מיליון ל"י?

מהכלל, צייצו כרגע שנתפסו, גילו את מקור הסחורה. רלי, לעומת זאת, גילתה תכונות שונות לגמרי: עקשנות, נאמנות, אומץ-לב. בעיקר — אומץ-לב. החוקרים לא יכלו שלא לת' מזה, מאין לצעירה בודה, רחוקה מאר' צה, מבודדת מכל אדם — החוסן הנפשי לעמוד בחקירות הקשות — ולשתוק. "רק שתי סיבות יכולות לבוא בחשבון", קבע אחד החוקרים המנוסים. "או ש' היא שותפה לעסק, ומגינה, בשתיקה, על מנגנון שבעזרתו הרוויחה סכומים עצור' מים — או שהיא מחפה על משהו אהוב." או שתיון יחד", הוסיף אחר.

בשבוע הבא: הנשים המנהלות את מנהיגי המפלגות.

וגם דייג — נענתה לבקשתו רק כטובה אישית, לא על בסיס עסקי. אלה היו היחסים בין הבוס למזכירתו לשעבר — כאשר עלתה על המטוס לניו-יורק, ונעצרה. רלי עצמה היתה מופתעת ביותר כאשר נערך אצלה החיפוש. היא ידעה, אימ' גם, כי קשריה עם יהלומנים שונים אינם בגדר סוד. לא היתה זו נסיעתה הרא' שונה לניו-יורק, אבל היא היתה בטוחה שלא ימצאו מאומה.

מ' נתן דרכי את היהלומים להברחה? בצלאל דייג הכחיש כמובן כל קשר לסחורה המוברחת. יורם, בעלה של רלי, הצהיר כי מע' צרה היה תוצאת הלשנה. לדבריו, היתה אשתו קורבן חף-מפשע. רלי נחקרה על-ידי משטרת ניו-יורק תקר

"אילו היית בוס הגון, איציק, היית דואג להכניס ספה למשרד שלך!"

בגדי ים וחוף

צילום: מולה-הרמתי פרסום: בורשטין-חריף

העיקר

הנשמה

הצעירה

משפחה

דמוקרטיה

שכזאת

בשעתו, סיפרתי לכם על חוויותיה המסעירות של אביבה פז ב"שיער", וכיצד נסתיימה הפרשה כאשר נסתיים "שיער", ואביבה חזרה לשכון בצל בעלה, משה אפרתי, שחזר משורת הופעות בארצות הברית, ולטפל בתינוק החדש שלה. אז עכשיו אני שומעת שהקשרים הישנים מתחדשים. אביבה ושני חברה מ"שיער" ז"ל, שוקי לוי — כן כן, שוקי לוי — ודני נדיר — הקימו להקה בשם "תיבת-נגינה", ויצאו לגרמניה לפי הזמנתו של אבי עופרים. כך שעכשיו החליפה אביבה תפקידים עם בעלה, והוא נשאר בארץ, ויטפל בתינוק, בעוד היא יוצאת לחו"ל — למטרת עבודה. זאת נקראת משפחה דמוקרטית.

אביבה פז

עד היום החזיק בשיא הצייר **ישראל פרנקל** בן ה-79, שהתחתן עם עלמת'חן בשם **אילנה**, בת 24, בלי עין הרע, וגם עיבר אותה בשעה טובה, ועתה יש לזוג הצעיר בת שנתיים, הלואי על כל ישראל.

עכשיו, מסתבר, קם מתחרה לכתר, הלא הוא הצייר — לא יודעת למה דווקא ציירים, אל תשאלו אותי — **מירון סימה**, שזכה השנה בפרס הראשון בביאנלה בפירנצה בי חימוכי עץ. ועכשיו, מסתבר, הוא הולך לזכות בפרס נוסף, אם אתם רוצים דווקא לנסח זאת כך.

מירון, יליד ירושלים, הוא בן 65, ועד היום הצליח לשמור על רווקותו, למרות שהתפרסם ברומנים הסוערים שלו. אלא ש— עם הגיל בא השכל, ואולי להיפך, מי יודע — והנה גם הוא עומד להתחתן. המאושרת היא **דבורה גרנית**, מזכירתו של **אבי רהם הרמן**, נשיא האוניברסיטה העברית — בת 35, חתיכה, ברונטית וגרושה.

לפי תקנון התחרות, אם מירון יעשה לה שני ילדים, הוא לוקח את הכתר מפרנקל. אז קדימה, חביבי.

חלום אמריקאי

בביצוע ישראלי

זה יכול היה להיות סופו הקלאסי של חלום אמריקאי שהתגשם, כאשר לפתע ניכנסו לתמונה גם כוחות ישראליים.

לאחר יומיים חלומיים, החליטה איזה חסרת-המנוחה לקפוץ לביקור קטן ונוסטלגני אצל חבר ישראלי שלה שיושב בגרמניה. אחרי הכל, איך אפשר להיות בשווייץ ולא לבקר חבר בגרמניה? לחבר קוראים חני **בייטנר**, אבל גם חני השאיר אותה חסרת-מנוחה, והיא קפצה לספרד — לחבר ישראלי נוסף. אחרי הכל, מה זה כבר לקפוץ מגרמניה לספרד?

אבל למרות כל ההרפתקאות, גילתה אילה נאמנות ראוייה לציון וחזרה לי ארץ יחד עם התייר האמריקאי שלה. כפי שהסבירה: "נסענו בטיסת צ'ארטר, אז היינו מוכרחים לחזור ביחד".

כבר במשך הזמן להפתעות. אבל המחזר, אמריקאי שהגיע יום אחד ל"דוג'שופ", בית החרושת לכלבים שם היא עובדת, הצליח להפתיע אפילו אותה.

אותו מחזר פגש את אילה ערב קודם, והציע לה להתלוות אליו לחופשה בשווייץ. אילה קיבלה את ההזמנה ב"חיך", אבל כמובן שלא עלה בדעתה שהוא מתכוון ברצינות. ומובן שהיא גם לא טרחה להביא עימה דרכון לעיבוד — כפי שביקש.

התייר לא התייאש, לקח את אילה לביתה מהעבודה, קיבל ממנה את הדרכון, ואירגן לה במהירות את כל הסידורים הדרושים לנסיעה.

למחרת כבר נימצאו בני הזוג במלון בצוותא מכל הדברים שהם אפשר לי- הנות במלון מפואר בעיירת סקי שוויצרית.

בחלום, זה קורה להרבה ישראליות: באמצע העבודה, כאשר הבוס נראה כמו מיפלצת, השעות מסרבות לעבור, והחיים באופן כללי נראים די גועזיים, מופיע פיתאום תייר אמריקאי עשיר וחתיך — ומזמין אותך לביילי קצר ואקסקלוסיבי בהרי האלפים. לאיילה לסמן זה קרה במציאות. אילה, חתיכה תל-אביבית שחתמה לפני כמה שנים קבע על גיל 24, התרגלה

אילה לסמן

שושלת

יוחסין

אם זאת לא תזכה בתואר חתונת-השנה — אני מוכנה לאכול את הכובע שלי. תשמעו רק מה הולך שם ומי יתחתן במי, בחתונה שתיערך בעוד חודשיים.

הכלה תהיה רעיה מני, בתו של השופט העליון אליהו מני. האמא של הכלה היא אחותו של ד"ר חיים גמזו, זה שעל שמו המציאו פועל חדש בשפה העברית. הדוד של הכלה — שופט מחוזי. האחות של הכלה — עורכת-דין, שנשואה לרופא. נו, אני שואלת אתכם?

עכשיו החתן. אל תחשבו ששם הוא הולך ברגל. זהו אלוף-ימישנה ישראל טיכל, ו

ותואר יחיד וקטן זה, אומרים לי יודעי סוד, שווה את כל התוארים שמביאה הכלה למשפחה. הזוג הצעיר (27 ו-38), הכיר לפני

לא ניתקת השרשרת

בית ידועה. ופה מתחיל הסיפור להיות מעניין. גם אם מסובך קצת, כמו תמיד במשפחות טובות, אז זה ככה.

קאתרין דונאם היא לא אחת מאשר ה"אמא של **כריסטינה** — המולאטית ה"יפהיפה שהיתה ידידתה של רוזי בישראל. כריסטינה עצמה הגיעה גם היא לניו-יורק לפרימירה — עם ידידתה החדשה, הזמרת **נינה סימון**. אז זה הלך ככה: בתחילה, היתה רוזי ידידתה של זיסל'ין ז'וסיה, כשזו ביקרה בארץ. אחר כך היתה ידידתה של כריסטינה. וכשיוזי היא ידידתה של האמא של כריסטינה. נו, לא נוגע ללב?

ז'וסלין ז'וסיה, הזמרת הצרפתייה, שהכניסה לארץ בזמנו את אופנת הלסביות זכתה בימים אלה לפרימירה מוצלחת מאוד בניו-יורק, אם להאמין למה שכותבים עליה המבקרים.

מה שהמבקרים לא כתבו, מכל מקום, זה על חלק מהמבקרים — בפרימירה. אני מתכוונת בעיקר לחלק הישראלי. בין אורחות הכבוד בהצגת הבכורה, בל-טה לא אחת מאשר ישראלית טובה ונאמנה — הלא היא **רוזי נתן**, גרושתו של **אייבי נתן**, שנישאה לא מזמן לניו-יורקי עשיר. את הניו-יורקי העשיר, שמעתי, לא ראו לצידה של רוזי בפרימירה. לעומת זאת, ראו אותה לצידה של קתריין דונאם, רקד

העולם הזה

מדוע

הן

מתפשטות?